Βόρειον Σέλας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΘΝΟΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

1000

Βόρειον Σέλας

Επιθεώρησις Εθνοκοινωνικού Προβληματισμού
Τεύχος 6ον, Ιούνιος 2001 1000

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βόρειον Σέλας
Επιθεώρησις Εθνοκοινωνικού Προβληματισμού, Ολιστικής Φιλοσοφίας και Επιστήμης, Παραδόσεως και Οικολογίας

Υπεύθυνος Συντάξεως: Στέφανος Γκέκας
Τ.Θ. 14, 57 010 Ασβεστοχώριον Θεσσαλονίκης
Ηλεκτρονικό Ταχυδρομείο: BoreionSelas@.hotmail.com
Εμβάσματα-Ενισχύσεις: Novabank 0000491647

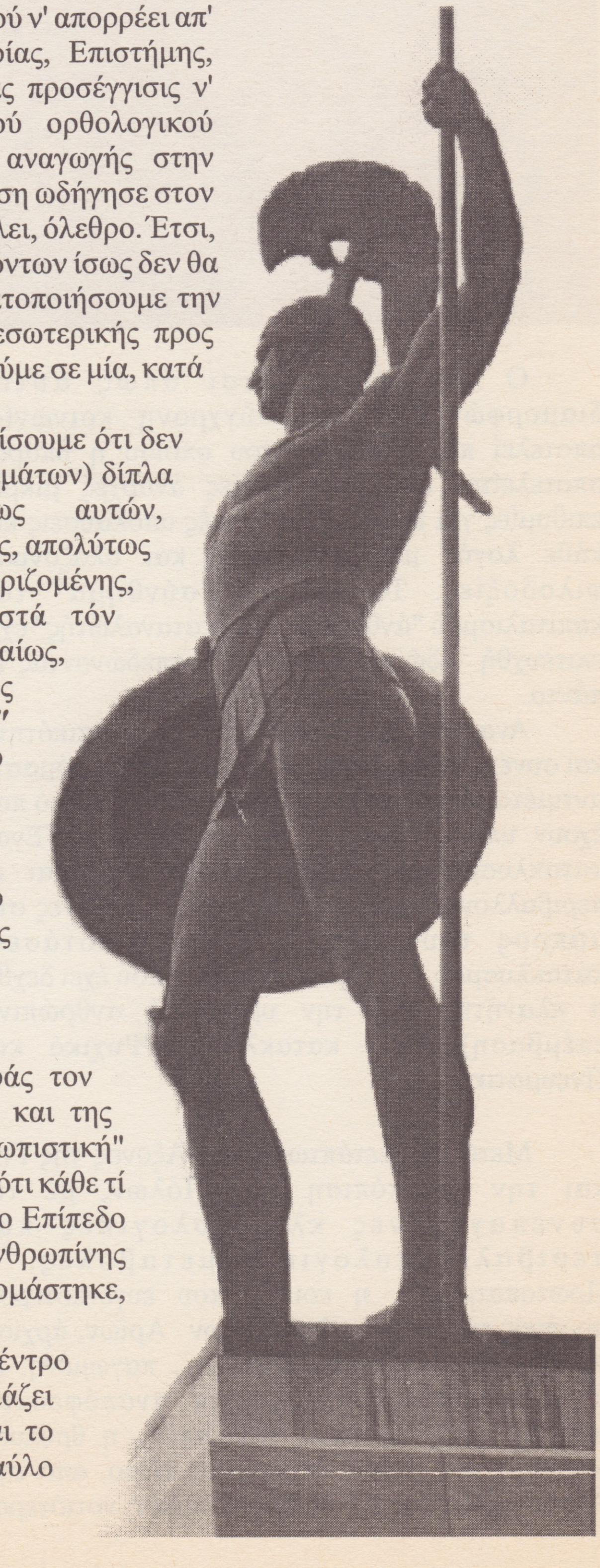
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ "ΒΟΡΕΙΟΥ ΣΕΛΑΟΣ"

"Αυτός ο λόγος δεν είναι παρά μόνο για Εκείνους που τόν ενστερνίζονται ως δικό τους, ως Νόημα της Ζωής τους - ή, τουλάχιστον, τον κατέχουν ως λαχτάρα κι αναζήτηση καρδιάς τους "
Meister Eckehart

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ίσως για πολλούς να υπάρχη χρεία διευκρινίσεως ως προς την Κατεύθυνση και το φάσμα του "Βορείου Σέλαος" χρεία πού ν' απορρέει απ' την εναλλαγή της θεματολογίας μας μεταξύ Φιλοσοφίας, Επιστήμης, Πολιτικής και Ιστορίας. Πρέπει θεμελιωδώς η ιδική μας προσέγγισις ν' αντιδιασταλή προς κάθε σύγχρονο τύπο αναλυτικού ορθολογικού συγκερασμού ή εγκυκλοπαιδικής "πολυγνωσίας", δι' αναγωγής στην αρχέγονη εκείνη πνευματική ενότητα, η εκ της οποίας πτώση ωδήγησε στον πνευματικό, ψυχικό και φυσικό κατακερματισμό και, εν τέλει, όλεθρο. Έτσι, λοιπόν, παρ' ότι και κατά την έκταση αυτή των ενδιαφερόντων ίσως δεν θα πρωτοτυπούσαμε, οφείλουμε τοσούτω μάλλον να σχηματοποιήσουμε την αληθή, κατά την δική μας εκδοχή, μορφολογία τής εσωτερικής προς άλληλα αυτών σχέσεως. Και εν προκειμένω θα περιορισθούμε σε μία, κατά βάσιν, όψι αυτής της μορφολογίας.

Κυρίως πρέπει, όμως, προκαταρκτικώς να διευκρινίσουμε ότι δεν πρόκειται περί μιάς παραθέσεως της μιάς κατηγορίας (θεμάτων) δίπλα στην άλλη - αλλά περί μιάς ριζικής αναθεωρήσεως αυτών, εκπορευομένων πλέον εκ μιάς κοινής άνωθεν Πνευματικής, απολύτως συγκεκριμένης και *φυλετικώς* ως "Ολυμπιακής" προσδιοριζομένης, Πηγής. Αυτή η εσωτέρα υψηλή ενότης αποκαθιστά τόν εκπληκτικώς **ενιαίο**, και εσωτερικώς αλλά και αμοιβαίως, **χαρακτήρα** των ποικίλλων άρθρων μας, αναλογικώς ερμηνευόμενο - *προβολήν του υποκειμένου **"ολυμπιακού" χαρακτήρος** της ζωοποιού Ιδέας.* Το αληθές νόημα του ολυμπιακού αυτού χαρακτήρος επιχειρούμε πρό παντός μέσω τού "Β.Σ" να διαλευκάνουμε αλλά και να γευθούμε των καρπών τής εν τη δημιουργική πράξει εφαρμογής του. Εις τά εφ' εξής εκτιθέμενα θα διαγραφή εν ολίγοις η από της οπτικής αυτής προκύπτουσα αναθεώρησις της εννοίας καί του περιεχομένου της "Πολιτικής". ***Στ. Γκ.***

Η ΑΛΗΘΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η Αληθής Πολιτική, έχουσα ως σημείο αναφοράς τον Άνθρωπο, επεκτείνεται σε κάθε εκδήλωση της ζωής και της δράσεως, χωρίς όμως να είναι ανθρωποκεντρική" ή "ανθρωπιστική" με τις έννοιες που έχουν δοθή σήμερα στις λέξεις αυτές. Διότι κάθε τί αληθινό έχει την ρίζα του, το κέντρο του, σε ένα Ανώτερο Επίπεδο Υπάρξεως που υπερβαίνει ασυγκρίτως τα όρια της ανθρωπίνης νοήσεως και υπάρξεως. Αυτό το Επίπεδο Υπάρξεως ονομάστηκε, απ'την Αυγή του Χρόνου, Ουράνιο-Θεϊκό!

Έτσι, λοιπόν, καί η Αληθής Πολιτική έχει ως κέντρο Υπάρξεως το Ουράνιο -Θεϊκό Πρότυπο, το οποίο αγκαλιάζει όλο το φάσμα της Ζωής - απ' τον πλανήτη Γη έως και το Σύμπαν, μία Πολιτική που ουδέποτε ξεπέφτει σε έναν φαύλο συμφεροντολόγο ανθρώπινο εγωκεντρισμό.

Ο άνθρωπος, έτσι όπως αυτός διαμορφώνεται στην σύγχρονη κοινωνία, αποτελεί πλέον ένα ον του οποίου η ύπαρξη αποτελείται από αναρίθμητες άναρχες μικρές επιθυμίες για κάθε είδους υλικές απολαύσεις και κάθε λογής μικροεγωισμούς και αλαζονικές φιλοδοξίες. Το γνωστό "σύνθημα" του καπιταλισμού "άνθρωπος ίσον καταναλωτής" έχει επιτευχθή εδώ και δεκαετίες ισοπεδώνοντας τα πάντα.

Αναγνωρίζοντας αυτήν την πραγματικότητα και συνειδητοποιώντας το μέγεθός της, ερχόμαστε αντιμέτωποι με τον μεγαλύτερο Κατακλυσμό που έχουν υποστή ποτέ τά Ανθρώπινα γένη. Έναν κατακλυσμό όχι βέβαια φυσικό (αν και οι περιβαλλοντολογικές αλλοιώσεις, ιδωμένες στο μάκρος του χρόνου, έχουν διαστάσεις κατακλυσμού - με τις καταστροφές που έχει δεχθή ο πλανήτης από την υβριστική ανθρώπινη επέμβαση), έναν κατακλυσμό Ψυχικό και Πνευματικό.

Μετά την μετάπτωση του Άξονος της Γης και την μετατόπιση των Πόλων, με τις συνεπαγόμενες κλιματολογικές και περιβαλλοντολογικές μεταβολές, η Πρωτοπατρίδα , η κοιτίδα του ευγενεστέρου πυρήνος τής Λευκής Φυλής, των Αρίων, άρχισε να ψύχεται, να γίνεται άγονη ... παγωμένη. Η μετανάστευση προέκυψε ως αναπόφευκτη ανάγκη. Έτσι ξεκίνησε, σταδιακώς, η θρυλική Κάθοδος των Αρίων Λαών στον Νότο, από την Ανατολή έως την Δύση, βορειότερα ή νοτιότερα, και η συνακόλουθη διαμόρφωση εθνών και χωρών έτσι όπως αποτυπώθηκαν στην Ιστορία. Προτού, όμως, ήδη φύγουν απ'την Πατρίδα του Βορρά οι Λαοί αυτοί εγνώριζαν ότι είχαν εισέλθει στην Kali-Yuga, την Σκοτεινή Εποχή του Σιδήρου, την Εποχή της καταπτώσεως, καταπτώσεως Πνευματικής - Ψυχικής - Βιολογικής. Οι Σοφοί, οι Άγιοι Πατέρες της Φυλής εγνώριζαν ακόμη και τίς Αιτίες της Πτώσεως καθώς και τον κρύφιο Σκοπό που αυτή εξυπηρετούσε...

Η γνώση αυτή συναντάται σε κάθε μυθολογία και Παράδοση των εθνών που ανήκουν στην Λευκή Φυλή (Ελληνική, Ρωμαϊκή, Σκανδιναυϊκή, Κέλτικη, Ινδική, Περσική, Αρχαϊκή Αιγυπτιακή κ.ο.κ.) ή ακόμη και φύλων που ήρθαν σε επαφή με την Παράδοση της Λευκής Φυλής, όπως είναι η παράδοση των Αράβων και των Ιουδαίων (οι οποίοι επηρεάστηκαν κυρίως από τους Πέρσες), η παράδοση και οι μυθολογίες των Ιαπώνων, των Μογγόλων (πού επηρεάστηκαν κυρίως από τους Ινδούς) κ.ά.

Ο Ψυχικός Κατακλυσμός, λοιπόν, δεν είναι μία αποκλειστικώς σύγχρονη πραγματικότητα - η έναρξή του τοποθετείται στην Προϊστορία και ταλανίζει τις ανθρώπινες ψυχές ήδη επί χιλιετηρίδες. Αυτό, όμως, που ιδιαιτέρως χαρακτηρίζει την σύγχρονη πραγματικότητα είναι το μέγεθος της καταστροφή και της Ψυχικής Ερημώσεως. Εν τω μέσω ενός τέτοιου πελάγους τρικυμισμένου, ο σύγχρονος άνθρωπος έχει μία πρωτοφανή

ψυχολογία: νοιώθει "βολεμένος" - ή επιθυμεί διακαώς να "βολευτή", όσο ποτέ άλλοτε. Επιζητεί μανιωδώς την υλική ασφάλεια και απόλαυση, ξεπέφτοντας σ' έναν φθηνό ηδονισμό κάθε είδους και μορφής. Από τον τρόπο που τρώει (λαιμαργία), ντύνεται (ναρκισσισμός), περπατάει (σέρνεται καμπουριασμένος), έως τον τρόπο που συναισθάνεται (με λαγνεία, αρνητικότητα), σκέφτεται (ανελεύθερα αλλά και χωρίς προνοητικότητα, αγχωμένα, νευρωτικά, συμφεροντολογικά), καθίσταται εμφανής η έλλειψη Ενότητος και η ανυπαρξία Μίας Θελήσεως, Ενός Ήθους μέσα στο άτομο. Καθώς, επίσης, γίνεται αισθητή η ασταθής τυρανία χιλιάδων "εγωισμών" που διαρρηγνύουν την ανθρώπινη ύπαρξη, καθηλώνοντάς την σ' ένα χθαμαλό (πολύ χαμηλό) επίπεδο υπάρξεως.

Δεν θα αναφερθούμε, στο παρόν άρθρο, στους σταθμούς αυτού του Ψυχικού και Κοινωνικού Κατακλυσμού, στο πώς πραγματοποιήθηκε και πώς εξελίχθηκε, ούτε θα αναλύσουμε περισσότερο την "ψυχή" του σύγχρονου ανθρώπου, μία ανάλυση που σίγουρα θα τρόμαζε και τον πιο αναίσθητο. Θα αναφέρουμε μόνον ότι ο κατακλυσμός αυτός και η ψυχική κατάρρευση συνδέονται αμέσως και προχωρούν εκ παραλλήλου προς τον βιολογικό εκφυλισμό, είτε αυτός περιορίζεται ως εκφυλισμός καί εξασθένηση γονιδίων και βιοψυχικών σταθερών μέσα στα πλαίσια και τα όρια μιας καθαρής φυλής, είτε έχει εκτραπή και προς την ανάμιξη των γονιδίων διαφορετικών φυλών, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση της εντροπίας των γονιδιακών δεσμών και του κυττάρου, την υποβάθμιση της ποιότητος και της ενεργείας των - έως και την εμφάνιση παθολογικών, ψυχοδιανοητικών και φυσιολογικών αλλοιώσεων και προβλημάτων στους μιγάδες (τόσο μεγαλυτέρων, όσο είναι μεγαλύτερη και η διαφορετικότητα των φυλών). Τυπικό παράδειγμα των αποτελεσμάτων αυτών αποτελεί η Αίγυπτος, της οποίας ο κατ' εξοχήν μιγάς πληθυσμός είναι ο πλέον ασθενικός της υφηλίου! Και θα σας παροτρύνουμε να παρατηρήσετε ιδίοις όμμασι το πώς αυτός ο βιολογικός και φυλετικός εκφυλισμός (κυρίως της Λευκής - αλλά και κάθε άλλης φυλής) μεθοδεύεται και προωθείται από τα Διεθνή Σιωνιστικά Κέντρα Αποφάσεων, στα πλαίσια της Παγκοσμιοποιήσεως, της πολυπολιτισμικής και πολυφυλετικής σούπας τύπου Η.Π.Α..

Εν συνεχεία κυρίως θα μας απασχολήσει η Αληθής Πολιτική. Ήδη ο Αριστοτέλης είχε πή το περίφημο "ο άνθρωπος είναι ον πολιτικό ", θέλοντας να τονίσει με αυτόν τον τρόπο, εκτός των άλλων, την σημασία της Ορθής Πολιτικής.

Βέβαια, στην Σκοτεινή Εποχή πού ζούμε, η πολιτική έχει ταυτισθή με το Ψεύδος, την απάτη, την δημαγωγία, την χυδαιότητα, την συμφεροντολογία, τον πλουτισμό και την εξυπηρέτηση σκοτεινών σκοπών για την εκμετάλλευση, τον εκφυλισμό και την καταστροφή των ανθρωπίνων ψυχών. Όχι! Δεν ομιλούμε για μια τέτοια πολιτική - αλλά για την πολιτική η οποία στοχεύει στην διαρκή αναβάθμιση και εξέλιξη του πεπτωκότος ανθρώπου. Μία αναβάθμιση η οποία έχει πολλές διαστάσεις και βαθμίδες και συνδέεται αρρήκτως με την ανεύρεση από τον Άνθρωπο του Νοήματος της Ζωής του. Κεντρικός Άξονας, λοιπόν, μιας αληθούς Πολιτικής Δράσεως είναι η προσφορά ερεθισμάτων αλλά και βοηθείας στον άνθρωπο, στον Λαό για την αναζήτηση και την ανεύρεση του Νοήματος της Ζωής του.

Βεβαίως, το Έργο μιας τέτοιας αληθούς Πολιτικής δεν σταματάει εδώ, αν και θα μπορούσε απ' την στιγμή που θα είχε θέσει σε λειτουργία την "μηχανή", κατευθυνομένην υπό του δεδομένου κεντρικού πνευματικού προσανατολισμού... Το έργο αυτό επεκτείνεται :

α. Στην διαμόρφωση εκείνου του περιβάλλοντος στο οποίο θα αναπτύσσεται συνολικώς και αρμονικώς ο άνθρωπος, περιβάλλοντος πού θα συνδυάζει την Φύση με την Αρχιτεκτονική και την Οδοποιία τοιουτοτρόπως, ώστε να επιτυγχάνεται εν ταυτώ ο σεβασμός προς την Φυσικό Περιβάλλον και τον Άνθρωπο με τις ποικίλες ανάγκες του.

β. Στην εγκαθίδρυση αρμονικών εργασιακών σχέσεων, όπου ο εργάτης θα είναι συμ-μέτοχος στην επιχείρηση στην οποία εργάζεται, είτε αυτή είναι ιδιωτική είτε κρατική, και ο ιδιοκτήτης δεν θα μπορεί να πλουτίζει εις βάρος του κοινού καλού και τού εθνικού συμφέροντος.

γ. Στην διασφάλιση των Ιερών και Οσίων της Φυλής, δια της προαγωγής των Πνευματικών Παραδόσεών μας, του Πολιτισμού μας, της Ιστορίας μας και δια της εν γένει διαφυλάξεως της

Φυλής μας ως Βιολογικού , Ψυχικού και Πνευματικού Σώματος, αυτοκαθαιρουμένου και διαρκώς τελειουμένου, ευγονικώς και πνευματικώς. Αυτονόητος ο αποκλεισμός κάθε αναμείξεώς της με άλλη φυλή.

δ. Στην δημιουργία εκείνης της αληθούς παιδείας που θα ενισχύει την αρμονική ανάπτυξη της ψυχής του παιδιού, του νέου και της νέας, του ανδρός και της γυναικός, με ταυτόχρονη ψυχολογική εργασία, σωματική άσκηση αλλά και την προσφορά γνώσεων και την καλλιέργεια και εξέλιξη ουσιωδών ικανοτήτων: ώστε να επιτυγχάνεται σωματικό και ψυχικό κάλλος, ήθος ανώτερο και ηρωικό και διάθεση και ικανότητα για προσφορά στην πατρίδα και στην Λαϊκή Κοινότητα.

Αυτοί είναι μερικοί από τους βασικούς προσανατολισμούς της Αληθούς Πολιτικής Βουλήσεως και Δράσεως: κι ας μή ολιγοπιστούμε ως προς το εάν είναι εφικτή η πραγματοποίησή τους - απαισιοδοξία, μοιρολατρία και υλιστικός ορθολογισμός δεν χωρούν σ' ένα τόσο σοβαρό επιχείρημα, που σχετίζεται με τις βάσεις της κοινωνικής, βιολογικής και ψυχικής ζωής του ανθρώπου. Κάθε, μάλιστα, αρνητικότητα θα πρέπει να αντιμετωπίζεται με σοβαρότητα και δέουσα προσοχή για την εξακρίβωση του τί κρύβεται πίσω από τήν αρνητική στάση.

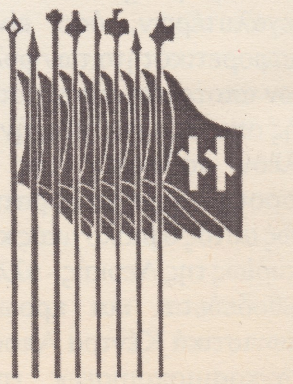
Μια τέτοιων διαστάσεων Πολιτική δεν βασίζεται και δεν μπορεί να βασισθή σε δημαγωγικά προεκλογικά προγράμματα και υποσχέσεις. Η αληθής Πολιτική βασίζεται στους ανθρώπους που την υπηρετούν, στους ανθρώπους που, αφυπνιζόμενοι πρώτα οι ίδιοι, ψυχικώς, πνευματικώς και βιολογικώς, αγωνίζονται για την αφύπνιση των γύρω τους, για την αφύπνιση του λαού τους. Αυτή η τοποθέτησις είναι και η μόνη πού δεν αντίκειται στον φυσικό νόμο ότι "ουκ αν λάβοις παρά του μη έχοντος" - δεν μπορεί, δηλαδή, κανείς να δώση απ' αυτά πού δεν έχει!

Είναι, συνεπώς, η αληθινή αφυπνισμένη ευφυία, εμπλουτισμένη με αληθινή Αγάπη για τον άνθρωπο, την Λαϊκή Κοινότητα, την Φυλή και το Έθνος, που φέρνει την διαύγεια, την ηθική ακεραιότητα και την τόλμη για την επίλυση των όποιων γρίφων και προβλημάτων θά ηδύναντο να εμφανισθούν στα πλαίσια της πολιτικής και κοινωνικής δράσεως.

Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι μια πολιτική που μόνο σκοπό έχει την εξυπηρέτηση οικονομικών συμφερόντων με παράλληλη αγνόηση και, άρα, με κάθε τρόπο καταστροφή της φυλής και της ψυχής του ανθρώπου, είναι μία πολιτική μικροπρεπών "πολιτικών" για μικροπρεπείς "πολίτες" κι ότι, κι άν ακόμη στην ακραία καπιταλιστική και φιλελεύθερη κοινωνία επιτευχθή μια κάποια υλιστική ευμάρεια, οι "άνθρωποι" που θα την "απολαμβάνουν" δεν θα είναι παρά μηχανοποιημένα όντα χωρίς Ψυχή, χωρίς ουσιαστικά Ιδεώδη, χωρίς νεύρο, χωρίς βούληση και σθένος αντιστάσεως - όντα όχι ανθρώπινα.

Αλλά ακριβώς μία τέτοια πραγματικότητα έχει συμπληρώσει τον κύκλο της και, διανύουσα ήδη το τελευταίο στάδιο τού "βίου" της, έχει καταφανέστατα αρχίσει να πεθαίνει. Ο κόσμος μας είναι ένας κόσμος φυσικών και ψυχικών ερειπίων. Αυτοί που επιβιώνουν από τούτο τον Κατακλυσμό, αυτοί που παραμένουν Όρθιοι και περπατούν ανάμεσα στα ερείπια, δεν είναι πλέον δύσκολο να αναγνωρισθούν - και είναι μόνον φυσικό, εκτελώντας το καθήκον για το οποίο τους προώρισε η Θεία Πρόνοια, να βρεθούν μια ημέρα να οδηγούν τον Λαό τους στα υψηλά του Πεπρωμένα μέσω της Αληθούς Πολιτικής! Μιας Πολιτικής που ουσιαστικώς είναι ένας σύγχρονος Δρόμος Αυτοπραγματώσεως και Αφυπνίσεως του ανθρώπου και της φυλής !

" Ήδη σήμερα μία ολόκληρη γενιά αρχίζει να διαισθάνεται ότι:
αληθινές Αξίες γεννιούνται μόνον εκεί
όπου ο νόμος του Αίματος προσδιορίζει
- συνειδητά ή ασυνείδητα -
τις ιδέες και τις πράξεις των ανθρώπων! "
("Ο Μύθος του 20ού Αιώνος")

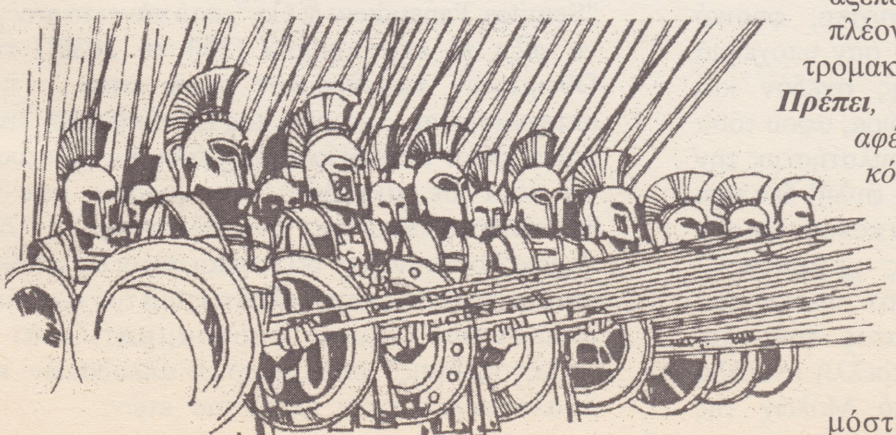
Α. Μπραΐλας

Δημοκρατικός "Αστοπατριωτισμός":

Ένα παρωχημένο (ευτυχώς!) χάπι ... για ανώδυνη φυλετική αυτοκτονία!!!

Όλοι έχουμε ακούσει, έστω υπό τους διαστρεβλωτικούς και πάντοτε μεροληπτικούς υπέρ των μαύρων φακούς των κατευθυνομένων ΜΜΕ, για τις φυλετικές ταραχές του Cincinnati (ΗΠΑ) τον Απρίλιο - εξ αφορμής του, συνήθους εκεί, γεγονότος ότι ένας αστυνομικός πυροβόλησε κάποιον ύποπτο προτού ο τελευταίος ολοκληρώση την κίνησί του, να τραβήξη δηλαδή το γεμάτο πιστόλι πού έφερε στην ζώνη του. Ο έμπειρος αστυνομικός αντέδρασε εγκαίρως κι επιτυχώς, απέναντι σ' έναν επαγγελματία εγκληματία, εναντίον του οποίου, μάλιστα, εκείνην την στιγμή εκκρεμούσαν 14 εντάλματα συλλήψεως καθώς εκ των υστέρων απεδείχθη! Το εκρηκτικόν, όμως, της (κατά τ' άλλα, συνήθους) περιπτώσεως ενέκειτο στην ουσιώδη λεπτομέρεια ότι ο εγκληματίας ήτο μαύρος - ο δε αστυνομικός λευκός! Αυτό εφάνη στα εβραϊκά ΜΜΕ ως μία ακόμη πρόσφορος περίστασις ενασκήσεως της αιμολυτικής των σηπογόνου παραπλανητικής δράσεως: ξετρύπωσαν, λοιπόν, μια παλιά φωτογραφία του νέγρου με ... κουστούμι (α λά Κόσμπι...) από κάποια σχολική γιορτή - αφού βεβαίως οι πρόχειρες φωτογραφίες των εγκληματολογικών αρχείων της αστυνομίας δεν θά συνέβαλλαν δεόντως στο "ξεφούρνισμα" πού, ως ειδήμονες της διαστρεβλώσεως, μαγείρευαν - κι έπλασαν το σενάριο ότι "ένας τυπικός κακεντρεχής λευκός ρατσιστής μπάτσος σταμάτησε αυτόν τον (ευπρεπέστατο...) ανυποψίαστο αθώο κι άοπλο έγχρωμο και, προτού κάν ο τελευταίος αντιληφθή τι συνέβαινε, τον πυροβόλησε εν ψυχρώ!!!"... Αυτό ήταν μία "εποικοδομητική" προς την "ορθή" κατεύθυνσι πλαστή είδησι: *όμως*, "πίσω έχει η αχλάδα τήν ουρά", *- κάτι τους ξέφυγε*!

Διότι, οι παραχαϊδεμένοι απ' τά κανάλια και το εν γένει Σύστημα όχλοι ημιπιθήκων ξεχύθηκαν τότε αμέσως φρενήρεις και μετ' αλαλαγμών στους δρόμους, προς κατασπάραξιν όποιου ανθρώπου τυχόν έπεφτε στα εμπρόσθια άκρα τους (δεν ξέρω πώς τά αποκαλούν για τέτοιες περιπτώσεις οι ειδικοί ζωολόγοι) - ή, τουλάχιστον, πρός δήωσιν και λεηλασίαν παντός περιουσιακού στοιχείου λευκών, αν δεν εύρισκαν τους ίδιους. Και, μπορεί μέν ο Εβραίος του παρασκηνίου να είναι παμπόνηρος και να κόβη και ράβη κατά βούλησιν *(:βούλησιν η οποία είναι αρκετά εμφανής, για όσους τουλάχιστον δεν συνεπήρε ακόμη πλήρως ο Λήθαργος των μαζών)* - ιδίως δέ στις ταινίες του Hollywood, όπου ως γνωστόν, η ευγενής μαύρη φυλή γράφει ασύγκριτες σελίδες δόξης, ανιδιοτελούς ηθικής υπεροχής, ηρωισμού και αξεπέραστης... επιστημονικής εμβριθείας (παρακαλώ μη γελάτε με το χάλι αυτών πού τά βλέπουν, εννοώ) -, όμως το κτήνος δεν μπορεί παρά να είναι κτήνος: κι αυτές οι πιθηκώδεις λεηλασίες, ήταν πλέον αργά για ν' αποσιωπηθούν πλήρως - μετά την προκληθείσα προσοχή του κοινού! Γιατί, μη φαντασθήτε πώς θα τους έπεφτε αλλοιώς βαρύ να τις αποσιωπήσουν πλήρως! Αυτό, άλλως τε, και είχαν μόλις δυό μήνες νωρίτερα πράξει, κατά τις παρόμοιες ασχημονίες του αφηνιασμένου πιθηκοσυρφετού (...αμερικανών ψηφοφόρων!!!) στο Seattle! Για να μή μιλήσουμε για τις καθημερινές αποσιωπήσεις των μεμονωμένων φρικαλεοτήτων πού, επί "κανονικής βάσεως", καθημερινώς εις την επικράτειαν τής υπερατλαντικής ιουδαϊκής Αλβιώνος διαπράττονται υπό αλλοφύλων εις βάρος των πλήρως ευνουχισμένων εκεί φυλετικών μας αδελφών - για την συνέχισι του θανασίμου ληθάργου των οποίων, ο Ιούδας των παρασκηνίων επιστρατεύει όλην του την αξεπέραστη τέχνη και τά απολύτως, πλέον, εις χείρας του περιελθόντα τρομακτικά προς τούτο σύγχρονα Μέσα. ***Πρέπει***, *κατά το δυνατόν, να κάνουν οι αφέντες των ΜΜΕ τον πραγματικό κόσμο μέσ' απ' τους φακούς τους να φαίνεται τόσον όμοιος προς τον πλαστό κόσμο των ομαίμων τους αφεντών του Hollywood, όσον είναι κατά περίστασιν εφικτό.* Και κάτι τέτοιες παρεκβολές τύπου Cincinnati "χαλάνε την μόστρα" - πού, τόσον επιμελώς, αδιαλλείπτως "μακιγιάρουν": Πρέπει ο

μέσος λευκός βλάξ να εξακολουθήση να πιστεύη αυτά πού του λένε και, κυρίως, να πιστεύη ότι κι οι περισσότεροι άλλοι ημίβλακες του μεγάλου πλήθους ομοίως συμμορφώνονται και τά "πιστεύουν": αυτό το τελευταίο είναι πολύ σημαντικότερο από κάθε αντικειμενικό επιχείρημα για τις πλατειές μάζες… Κι ότι επίσης έχουν κι αυτοί τά ίδια συμπλέγματα ενοχής - ενοχής όχι έναντι της Φυλής τους, των προγόνων τους και των παιδιών τους πού ντροπιάζουν και συνεχώς προδίδουν, αλλ' έναντι των "αδικημένων και κατατρεγμένων απ' τους λευκούς" (οι οποίοι λοιπόν, παρά την γενικώς ισχύουσα, *"ως γνωστόν"*, ισότητα των φυλών, πρέπει σίγουρα να έχουν το κακό μέσα τους και οφείλουν όλοι να το πολεμούν…) μαύρων, εβραίων, τσιγγάνων, μαστίζος και άλλων ευγενών ομάδων, τις οποίες οι εβραίοι πάτρονες κι οι "προοδευτικοί" τους συνοδοιπόροι τόσον "εγκαρδίως" έχουν "υιοθετήσει" - αν πρόκειται έτσι να σβήσουν εμάς…

Κι αίφνης, ξανά τους χάλασε η συνταγή στο **Oldham**, αυτήν την φορά, του **Manchester**. Ξεσηκώθηκαν εκεί οι ασιάτες (κυρίως πακιστανοί) κατά των λευκών… Καμαρώστε, ταλαίπωροι λευκοί της Μεγάλης Βρεττανίας, τους καρπούς της ***"νίκης"*** σας!!! Τότε, όταν (πρίν 62 χρόνια) γίνατε οι πρώτοι στρατιώτες πού υλοποίησαν την περίφημο διακήρυξι του World Jewish Congress (Παγκοσμίου Εβραϊκού Συμβουλίου) υπό τον ωργισμένο τίτλο: **"JUDAEA DECLARES WAR ON GERMANY"** - ήτοι: "Η ΙΟΥΔΑΙΑ ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ"…Όμως η Ιουδαία δεν είχε δικούς της στρατιώτες - αφού οι Ιουδαίοι διακρίνονται σ' άλλα πεδία, όχι όμως σ' εκείνα των μαχών! Κι έγινες ΕΣΥ, ο σκληροτράχηλος (τότε ακόμη…) κελτοσάξονας μαχητής, εκείνος πού πρώτος υλοποίησε αυτήν την ραββινική διακήρυξι του αφάτου Ταλμουδικού μίσους - ***κι αυτοί πώς σε αντήμοιψαν, περήφανε Σάξονα;*** Ναι, σε υπέβαλαν σε πλήρη ηθικό, ψυχικό, φυσικό ευνουχισμό, σε προγραμμάτισαν σαν υποχείριά τους άβουλη μηχανή, υπέστης σχεδόν και εγχείρησι αλλαγής φύλου - και τώρα, αφού τόσα χρόνια σού εμπεδώνουν διά σφυρηλατήσεως την απάτη ότι "το χρώμα (άρα, καί η φυλή) δεν έχει καμμία ουσιαστική σημασία", σού κάνουν και την τελειωτική επέμβασι αλλαγής χρώματος!!! Ζαλισμένος απ'τά καλπάζοντα ναρκωτικά (χημικά και μη) του Συστήματος πού τότε υπερασπίστηκες, άγεσαι ως … τρελλή αγελάδα επί σφαγήν - στον ταλμουδικό Μολώχ της δημοκρατίας και της ΝΠΤΠ (New World Order) -, παριστάνοντας ξανά, και τώρα όπως τότε, το "κολλητήρι του καραγκιόζη", της υπερατλαντικής δηλαδή συμμάχου και υπ' αριθμόν 1, πάντοτε, δούλης της Ταλμουδικής συμπαιγνίας…

Και *ΣΥ* είσαι πιά στον επιθανάτιο ρόγχο σου απάνω, πάλαι ποτέ περήφανε λευκέ μαχητή της Αγγλίας, της Δανίας, της Γερμανίας, της Ισπανίας, της Ελλάδος - κοινή ολονών σας η ***μαύρη*** μοίρα! Κι εσύ ακόμη πού, ως περιθωριακός και "απροσάρμοστος", δεν έχεις ακόμη πλήρως ναρκωθή κι αλλάξει φύσι, χάνεις πιά κι "εντός έδρας" - για ν' ακριβολογούμε: ΔΕΝ έχεις πιά έδρα, ΔΕΝ σού άφησαν Πατρίδα οι λακέδες της Δημοκρατικής Παρακμής και Σήψεως, ΕΣΥ είσαι ο διωκόμενος κι όχι οι αλλόφυλοι εισβολείς - γιατί ΕΣΕΝΑ, μάχιμε νέε πού αρχίζεις παρ' όλες τις "φρόνιμες" συντηρητικές κραυγές των ευτυχών δούλων να συνειδητοποιείσαι, εχθρεύονται πράγματι οι "εκλεγμένοι σου εκπρόσωποι" - ανδρείκελα της ΝΠΤΠ κι όχι την αφροασιατική γυφτοπλημμύρα, με την οποίαν ακριβώς βιάζονται να εξαλείψουν το βιολογικό μας είδος - μέσα στις ίδιες μας τελευταίες ευρωπαϊκές εστίες!!!

Κι όλα τ' άλλα είναι πιά σχολαστικές θεωρίες των δήθεν "ευπρεπών" συντηρητικών αστολαπάδων και των ερυθρορόζ φίλων τους, γιατί όλοι τους μπαίνουν σ' ένα τσουβάλι - ή βράζουν σ' ένα τσουκάλι! Η δειλία κι η φαυλότητά τους έγινε γι' αυτούς θρησκεία κι ιδεολογία - "ουμανισμός", "λιμπεραλισμός", "μαρξισμός", "νεοφιλελευθερισμός" ή όπως αλλοιώς λέγονται, στο ίδιο ακριβώς καταλήγουν! Και, οι λιγότερο "ωμές", πιο "καθώς πρέπει" εκδοχές τους, είναι οι πλέον χρήσιμες, είναι η αναγκαία νάρκωσις κατά την διάρκεια της εγχειρήσεως! ***Γιατί εδώ, στο χείλος του αφανισμού, μας ωδήγησαν κυρίως οι χειρισμοί των δεξιοσυντηρητικών "αστοπατριωτών"*** - όχι, π.χ., του Κ.Κ.Ε.! Κι οι σημερινοί γραικύλοι αχυράνθρωποι του "εκσυγχρονισμού κατά ΝΠΤΠ", μήπως, η σπείρα "Semites, Papandrew & Co.", πού κάνει το πάν για να ρίξη τά εκατομμύρια **(100 το 2030!)** των Οθωμανών υπανθρώπων μέσα στην - ήδη απισχνασμένη…- καρδιά της Ευρώπης, δεν είναι πιά οι πλέον τυπικοί κεκηρυγμένοι συντηρητικοί; Τά ίδια δε ακριβώς δεν ζητούν και τά δαμαλοθρεφτάρια της "αντιπολίτευσης";;; Δεν παρακολουθούν κι οι τελευταίοι αυτοί ως απαθείς συνένοχοι καθώς απροκαλύπτως διά τού νέου περί αλλοδαπών νόμου προγραμματίζεται η "ελληνοποίησις" εκατομμυρίων αλλοδαπών και δή αλλοφύλων εντός ελαχίστων ετών;

Οι συντηρητικοί, άλλως τε, απευθύνονται εξ υπαρχής εις τά δειλά ένστικτα κατοικιδίου ζώου, δειλού και ανικάνου προς λήψιν ριζικής και συνεπούς, μαχίμου στάσεως εφ' οιουδήποτε θέματος: Γι' αυτό και είναι προωρισμένοι πάντοτε στο τέλος να χάνουν - διότι δεν είναι παρά ο προσωρινός ενδιάμεσος κρίκος μιάς σταδιακής πτώσεως, μιάς αλλεπαλλήλου ενδοτικής υποχωρήσεως! Γιατί νομίζετε πώς ο Λένιν διεκήρυσσε "οι αστοί οι ίδιοι θα μας δώσουν το σχοινί της κρεμάλας τους"; Είναι, ψυχολογικώς κατατασσόμενοι, οι εκπρόσωποι της δειλίας του ανικάνου προς μάχην, του ευδαιμονιστού, του "καλοπερασάκια" πού προθύμως ... φοράει ρόζ γυαλιά, γιά να τά βλέπη όλα ρόδινα - πού κάνει το πάν για την, έστω και απατηλή, "ησυχία" του τώρα - "ποιός ζεί ποιός πεθαίνει" αύριο!!!

Ο Σημίτης ξέρει νά κερδίζη ακριβώς απευθυνόμενος σ' αυτήν την αγελαία δειλή ψυχολογία: είναι οδυνηρό να το παραδεχθούμε - αλλά την επαίσχυντη νύχτα των Ιμίων κέρδισε *(διότι "η αρχή είναι το ήμισυ του παντός" - και η συνέχεια απλώς επεβεβαίωσε την αρχή!)* , εκτός από την αμέριστη υπερατλαντική στήριξι, την ελεεινή σαβουρο-ψυχή ενός απολύτως αναξίου αλλά πλειοψηφούντος ραγιαδοπληθυσμού...

Αυτοί δέ οι τόσον ***διαλλακτικοί*** εμπνευσταί των "λουλουδιών αντί όπλων", όσον αφορά τους εχθρούς του Έθνους *(παραβλέποντας, βεβαίως, προς στιγμήν ότι αυτοί κι οι εταίροι τους είναι ο υπ' αρ. 1 εχθρός του Έθνους...)*, δέν είναι ταυτοχρόνως οι πλέον ***άτεγκτοι*** θεσμοθετικοί υπερασπισταί των τοκογλυφικών "δικαιωμάτων" τών τραπεζών καί των εμπορικών και πάσης φύσεως "αεριτζήδικων" εν γένει υπερκερδών ; Πώς εμφανίζονται, λοιπόν, ως ***οι "εκπρόσωποι τών νοικοκυραίων";;;*** Η ερμηνεία δεν είναι λογική - αλλά εξόχως ψυχολογική: η ψυχολογία του κοπαδιού βάσει της οποίας τά δημοκρατικά κόμματα λειτουργούν, καθιερώνει αυτομάτως ως "ηθικώς αδιαμφισβήτητη" οιανδήποτε καθιερωμένη λειτουργία του κατεστημένου. Έτσι, κι αν οργιάζει αναισχύντως η τοκογλυφική δραστηριότης των τραπεζών, "νομίμως" (χάρις, βεβαίως, στις πολιτικές τους μαριονέτες!) το κάνουν! Ως "φιλήσυχοι νομιμόφρονες πολίτες" οφείλουν, λοιπόν, οι "νοικοκυραίοι" να συμμορφωθούν *αγογγύστως* και κατά τούτο...

Ενώ, από κοντά, οι μονίμως (και ολίγον ... σαρδονίως) ιλαρομειδιώντες (εν είδει όνων πού καμαρώνουν επιδεικτικώς για το καινούργιο τους σαμάρι - ή μήπως είναι μία εμμένουσα επίδειξις *αστικής "ανέσεως"* και *"προσαρμοστικότητος";;; άς μας το εξηγήση κάποιος!)* της "αντι-πολιτεύσεως" αντιφωνούν αρμονικώς, προτάσσοντες ότι οι κυβερνώντες ... οικειοποιούνται την "δικαιωματικώς" και εξ ορισμού "δικιά τους" πολιτική - αν μπορεί ο εξευτελισμός κι η αυτοκτονία ενός Έθνους να ονομασθή "πολιτική"... Κι ότι, άρα, αυτοί μπορούν *(αλλά και δικαιούνται!)* αυτά να τα κάνουν καλλίτερα! Ενώ παραδίπλα κι οι ροζαλίες της αριστεράς σκούζουν ανυπόμονες - "άντε, πιό γρήγορα, νά τελειώνουμε με το ξεπούλημα"...

Έχουν δέ ταυτοχρόνως και την άμετρη αυθάδεια να περιτυλίγουν την ελεεινή βρωμιά τους όχι μόνο σε προσχήματα ηθικής, αλλά και πατριωτισμού - ενός ιδιοτύπου "πατριωτισμού" των κούφιων λόγων, πού στολίζει την άχαρη ανουσιότητά μας και την καλλωπίζει, αλλά, φυσικά, ποτέ δεν θ' αποκτούσε ουσιαστκή επιρροή επί τού "τί το πρακτέον" καί πώς και με τί προτεραιότητες θα ζήσουμε... Είναι ένα ακόμη γλαφυρό φληνάφημα πού χρησιμεύει για τις αργίες των εμποράκων - σίγουρα ξένο κι εχθρικό προς αυτό πού εννοούσε, π.χ., ο Κολοκοτρώνης ή ο Λεωνίδας ή ο Παύλος Μελάς ως πατριωτισμό!

Ν' αναφωνήσουμε ΑΙΔΩΣ δεν έχει πιά κανένα νόημα - αφού αυτή πρό πολλού έχει τελείως χαθή... Ακούω, όμως, ν' αντηχούν στ' αυτιά μου τά λόγια - έκκλησις του λαμπρού εκείνου παλληκαριού, τόσο πρόωρα (πρίν ένα χρόνο) αδικοχαμένου, του μοναδικού συναγωνιστού Leon Strydom, πού είχε εκπροσωπήσει την Νότιο Αφρική στο παγκόσμιο εθνικοσοσιαλιστικό μας Συνέδριο-ορόσημο στο Φίλυρο Θεσσαλονίκης τον Οκτώβριο του '98: **"Διδαγμένος απ' την πικρότατη εμπειρία, συναγωνισταί, σας απευθύνω αδελφικώς έκκλησι - μή εμπιστευθήτε ποτέ και για τίποτε τους συντηρητικούς "εθνικοπατριώτες"!!! Είναι περισσότερο από βέβαιον ότι θα σας πουλήσουν - σε τιμή ευκαιρίας! Είναι ανάξιοι τσαρλατάνοι - και θα σας προδώσουν, διότι δεν έχουν μπέσα και δεν είναι μαχηταί... Όπως ακριβώς πρόδωσαν τον λευκό άνθρωπο και στην Νότιο Αφρική - και παρέδωσαν την χώρα μας στους Κάφρους... Πράγμα πού δεν μπορούσαμε, κι ακόμη εκ των υστέρων δεν μπορούμε, να πιστέψουμε - γι' αυτό σας προειδοποιώ: μακρυά, φυλετικοί μου αδελφοί, απ' τους εθνικο-συντηρητικούς και τις συμμαχίες τους...".** ***Θα ήταν εγκληματικό να παραβλέψουμε την προφανή κι επί πάση διδομένη ευκαιρία επανεπιβεβαιουμένη αλήθεια ότι κι εδώ, στην Πατρίδα μας, την κρίσιμη στιγμή οι όποιοι δεδηλωμένοι συντηρητικοί αστοπατριώτες θα μας πουλήσουν - προς όφελος***

βεβαίως, εν τέλει του αντεθνικού Κατεστημένου και των ελληνοποιημένων γυφτοσυρροών με τις οποίες αυτό επιχειρεί συνοπτικώς κι εν τάχει, προτού τυχόν ταραχθή ο Ύπνος του λαού, να μας σβήση απ' το πρόσωπο της Ιστορίας...Γιατί αυτοί όχι απλώς δεν θα πολεμήσουν την κρίσιμη αυτή ώρα, αλλά θα μας καρφώσουν και το μαχαίρι στην πλάτη, προκειμένου ν' αποδείξουν ότι η ιδική μας μαχιμότης καί παλληκαριά βρίσκεται πολύ μακράν τους - κι άς μη τους λοιδωρή κανείς, διότι αυτοί είναι οι πλέον φιλήσυχοι δημοκρατικοί πολίτες!!!

Ευκαιρία αυτής της ανακλήσεως δεν είναι βεβαίως οι ... "μεσαίοι" μπαγαπόντες του "εκσυγχρονισμού", της "δεξιάς" ή της "αριστεράς"... Αλλά είναι μία συνομοταξία απροσδιορίστου χρώματος "πατριωτών", πού εξεφράσθησαν όπως ο "επιφανής" στους μπουρζουαδο-ξελιγωμένους "εθνικοπατριωτικούς" κύκλους δικαστικός της απαλλαγής της ... "Αλλαγής" απ' το άγος των pampers(*) κ. Κόκκινος, εξ αφορμής της μαχητικής μας παρουσίας, μετά αρχαιοελληνικού μαχίμου χαιρετισμού - πού, ως εκ της δοθείσης δημοσιότητος, ελειτούργησεν ως θαρραλέος κόλαφος στο Καταστημένο, και γι' αυτό ***τόσοι*** "άσχετοι", και πάντως όχι του "εθνικοπατριωτικού" πολιτικού χώρου, ***αισθάνθηκαν ενστικτωδώς να τούς εκφράζη, πού κι εμείς ξαφνιαστήκαμε!*** - στο Βίτσι, την 27η Αυγούστου 2000...

Σε μία χρονική στιγμή ακριβώς πού η Πατρίδα μας αναφανδόν ξεπουλιέται, υπό τις συντονισμένες λάγνες

παραπλανητικές υποκρούσεις των ΜΜΕ, και κατά την οποίαν εξόχως είναι, άρα, ακριβώς ζητούμενο οι νέοι μαχηταί (εξ ού και η εναντίον τους λύσσα των μαντροσκύλων του Συστήματος), έρχονται εν αγαστή συμπνοία προς τον Κόκκινό τους υπερφίαλο λιβελλογράφο καί οι απόστρατοι, διά της Ενώσεώς τους (Ε.Α.Α.), να συνυπογράψουν με δυό χέρια στην μαζική απόπειρα διασυρμού μας, χωρίς την παραμικρή από μέρους μας δυνατότητα απαντήσεως (έτσι είναι η δημοκρατία, όπως πάντα: το Βήμα των Φαύλων!) , αναδημοσιεύοντας στην εφημερίδα της Ενώσεώς τους απ' το "Βήμα" της Κυρ. 10ης Σεπτ. 2000 μία κατάπτυστη καί θρασύδειλη λίβελλο, με την οποίαν ο πεπειραμένος εκείνος ευπροσάρμοστος γηραιός αναρριχητής της ευπρεπώς υποληπτομένης επιφανούς κοινωνικής κλίμακος αξιοποίησε μίαν ακόμη λαμπρή ευκαιρία παροχής διαπιστευτηρίων στο φαύλο κατεστημένο, ότι ακόμη είναι παρών - και, φυσικά, στην "σωστή" πλευρά!

Ευτυχώς, όμως, για την Πατρίδα, το μέλλον είμαστε εμείς - κι όχι αυτοί, οι ξελιγωμένοι "ενδιάμεσοι" γλείφτες της δημοκρατίας !!! Πού αδίκως ζητούν την "ευγνωμοσύνη" της, οι ανόητοι: δεν ξέρουν ότι κανείς δεν ευγνωμονεί τους ενδιαμέσους - τους πετάνε, μόνον, σά στιμμένη λεμονόκουπα μόλις παρέλθη η ημερομηνία λήξεως και περάσουν στο επόμενο στάδιο κατρακυλίσματος: όπως ακριβώς έκανε μ' αυτούς ο Καραμανλής, όταν η εθνοκτόνος φιλελευθεροκαπιταλιστική του Διεθνής δεν χρειαζόταν πιά άλλο τά "γλυκανάλατα", κατά τον χαρακτηρισμόν ενός γηραιού πολεμιστού, "αστοπατριωτικά τους" ιδεολογίζοντα φληναφήματα... Δεν ήσαν, όμως, τέτοιοι γλυκανάλατοι αστοπατριώτες οι χιλιοπροδομένοι μαχηταί του Γράμμου και του Βιτσίου: κι άς τούς είχε δείξει ο άλλος γνωστός επιφανής αστοπατριώτης, ο γλοιώδης εκείνος διδάσκαλος τού χαμαιλεοντισμού Παναγιώτης Κανελλόπουλος, στον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλήτ, προφέροντας την μνημειώδη πιά φράσι τού πολιτικού Ραγιαδισμού: "Στρατηγέ μου, ιδού ο Στρατός σας!"!!! Ασχέτως όμως τούτου, εκείνοι οι μαχηταί δεν πολέμησαν ως ο στρατός των αστοπατριωτών λαπάδων του ραγιαδισμού και της υποταγής, αλλ' ως Έλληνες εθνικισταί, για τά Ιδεώδη της Φυλής, κατά του Διεθνισμού - του ενός τύπου, δυστυχώς, εν όσω το Κέντρον ηλέγχετο απ' τους δούλους του άλλου, συναφούς (και, τελικώς, κατά πολύ ολεθριοτέρου για τά Έθνη...) τού μαρξιστικού, τού καπιταλιστικού διεθνισμού - αυτού της ΝΠΤΠ...

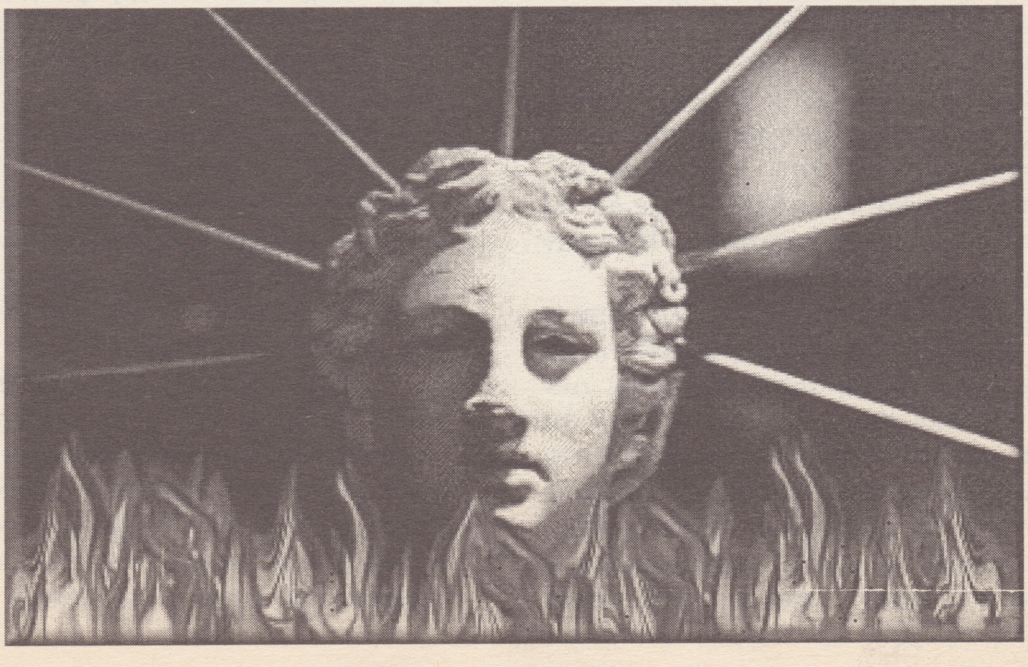
Αλλ' άς όψεται η Σύγχυσις· καιρός όμως να προχωρήσουμε στον Διαχωρισμό ανομοίων συστατικών, πού δεν έγινε - δυστυχώς για την Πατρίδα μας, ευτυχώς για την δημοκρατία τους - τότε! Την υστάτη αυτή ώρα, με χέρια υψωμένα σαν ξίφη και βλέμμα αέτειο πού δεν γελιέται πιά από κανένα Κανελλόπουλο ή Βαφειάδη, "γαλάζιο" ή Κόκκινο τσαρλατάνο της όποιας εκδοχής της απάτης - εκτροχιασμού υπό το ελαστικόν κι απροσδιόριστον, αλλά πάντοτε αποσυνθετικώς όζον, όνομα "δημοκρατία" : διότι πέρασαν όλες οι διορίες και το Έθνος πεθαίνει αυτήν την στιγμή, οι δέ "ενδιάμεσοι" κι οι δειλοί άς παύσουν να θολώνουν τά νερά για να χτίζουν και το ηθικόν άλλοθι της δειλίας των - γιατί στην ηθική της Φύσεως και του Κόσμου, οι δειλοί κι οι εθελότυφλοι καταδικάζονται, τελικώς, πάντα! Αυτό δε το συγκεκριμμένον είδος αστοπατριωτικού ραγιαδισμού πού εκπροσωπείται από τον κ. Κόκκινο και την διοίκησι της Ε.Α.Α., εγγενώς αυτοαναιρούμενο όπως κάθε τι δειλό και "ενδιάμεσο", έχει και πρό πολλού ... αποσυρθή από την κυκλοφορία! Η δημοκρατία τώρα φοράει τις "εκσυγχρονιστικές" κι όχι τις εθνικοπατριωτικές της πιά μάσκες - και τά εισέτι εναπομείναντα απολιθώματα της παλαιάς της εκδόσεως άς μή επιχειρούν, διά διαβολών και συγχύσεων, να παρατείνουν τον, πρό πολλού ήδη υπό των συντηρητικών εκδοτηρίων ανακληθέντα, βίον των και περιωπήν: Διότι έπεται η Μεγάλη Μάχη - κι εκεί μετρούν οι ζωντανοί, όχι τά απολιθώματα!

Χρωστούσαμε μίαν απάντησι ειδικώς στον κ. Κόκκινο: θα την βρήτε εντός, έστω και μίαν τόσον μικράς κυκλοφορικής εμβελείας ως το περιθωριακό μας αυτό περιοδικό πόνημα, πού για μας όμως είναι έπαλξις και μετερίζι άγιο! Διότι μάς είναι προφανώς αδύνατη η πρόσβασι στα "έγκριτα" Βήματα της δικτατορίας των ΜΜΕ - λές και τρέμουν μή και μιά ιαχή μας κατερειπώση, ως άλλα τείχη της Ιεριχούς, τά προπύργια του ψευδούς τους βασιλείου! Όσο, όμως, το καθυστερούν - προειδοποιούμε, τόσο καλλίτερα θάχουμε πιάσει την ευαίσθητη ιδιοσυχνότητα των τειχών του ετοιμορρόπου, καίτοι αφρωδώς βρυχωμένου, πλεκτανοβασιλείου της Λερναίας Ύδρας, κι αλλοίμονό της τότε - ξέρει αυτή: τά χέρια μας κόβουν σαν σπαθιά - και τά βλέμματα καυτηριάζουν σαν κεραυνοί τις αποτομές των γλοιωδών της κεφαλών!

Θα θέλαμε, βεβαίως, πολύ αυτό το τεύχος να εξεδίδετο πολύ νωρίτερα - πολλώ μάλλον πού εκκρεμούσε και το κοκκίνειο χρέος μας: όμως μας λείπουν δυστυχώς τά υλικά μέσα, κι η ψυχή μας διαλέγει, έτσι, να εκφράζεται και να μάχεται μ' άλλους δυνατούς τρόπους. Είναι όμως αναγκαία η αναβάθμισις των μέσων μας: Και σ' αυτό μπορεί και οφείλει ο καθένας πού συνειδητοποιεί την αναγκαιότητα αυτού του Αγώνος κι αυτού εδώ του μετεριζιού να συμβάλη δι' οικονομικής εισφοράς!

Αν όλοι αγωνισθούμε εντίμως και δι' όλων μας των δυνάμεων, θα νικήσουμε: γιατί η δύναμι της Αλήθειας είναι ακαταμάχητη κι άς μη έχει τον πακτωλό χρημάτων και μέσων στην διάθεσί της, πού οι άρχοντες του Ψεύδους ορίζουν: διότι κι η τεχνητή επιβίωσι στην εντατική ενός πού από μόνος του δεν θα ζούσε απαιτεί εκατομμύρια - έτσι και τά κατασκευασμένα τους ψεύδη! Αλλά η Αλήθεια μας θέλει μόνον λίγο ελεύθερο αέρα για ν' αναπνεύση και να θριαμβεύση!

ΔΙΑ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ ΣΤΟ ΦΩΣ!

W. Pierce:
Η Αυτοκτονία της Φυλής

Από την αναμετάδοση της εκπομπής "American Dissident Voices", της 23ης Δεκεμβρίου 2000.

Χαίρετε!

Με το τέλος της χρονιάς, προσφέρεται μια κατάλληλη περίσταση για μία σύνοψη. Προτού όμως προβούμε στην ανακεφαλαίωση την χρονιάς που πέρασε, ας ρίξουμε μια ματιά στον μόλις παρελθόντα αιώνα. Το προεξέχον χαρακτηριστικό του 20ού αιώνα ήταν η συλλογική αυτοκτονία της Λευκής φυλής. Το 1900 κυβερνούσαμε τον κόσμο. Είχαμε την πολιτική, την στρατιωτική, την πολιτισμική, την οικονομική, την επιστημονική και κάθε άλλου είδους επικυριαρχία. Καμία άλλη φυλή δεν μπορούσε καν να πλησιάσει. Είχαμε την άμεση διακυβέρνηση της Ινδίας και της Αφρικής, και η Κίνα ήταν, για κάθε πρακτική σκοπιμότητα, μια οικονομική αποικία της Ευρώπης και της Αμερικής. Ο Αυτοκράτορας της Κίνας παρέμενε στο θρόνο του μόνον εφ' όσον επέτρεπε στους Λευκούς να κάνουν ό,τι θέλουν μέσα στην Κίνα. Η Ιαπωνία ήταν το μοναδικό μη-Λευκό έθνος με κάποια αξία το οποίο είχε έστω και υποτυπώδη αυτονομία.

Είχαμε τα ανώτερα όπλα, τις ισχυρότερες ένοπλες δυνάμεις, τα πιο σύγχρονα μέσα επικοινωνίας και μεταφορών, την πλέον ανεπτυγμένη γεωργία και βιομηχανία, τα υψηλότερα επίπεδα υγείας, τα καλύτερα πανεπιστήμια (τα μοναδικά πανεπιστήμια που έφεραν επάξια το όνομα αυτό), τους καλύτερους μηχανικούς - και γενικά υπερείχαμε σε κάθε τομέα της επιστήμης και της τεχνολογίας. Οικοδομήσαμε πράγματα που άλλες φυλές δεν θα ήταν δυνατόν καν να φανταστούν. Ήμασταν εξερευνηταί, κατακτηταί, κυρίαρχοι.

Όμως το σημαντικότερο απ' όλα ήταν η ηθική μας υπεροχή -και σας παρακαλώ να μη παρεξηγήσετε την χρήση αυτού του όρου. Δεν εννοώ ότι ήμασταν πράοι και άκακοι ούτε ότι γυρνούσαμε και το άλλο μάγουλο. Εννοώ ότι ήμασταν υπερήφανοι και γεμάτοι αυτοπεποίθηση. Είχαμε επίγνωση του ποιοί ήμασταν, ότι ήμασταν πολύ ανώτεροι από οποιονδήποτε άλλο, χωρίς η ανωτερότητά μας να μας προκαλεί κανενός είδους ντροπή. Αναγνωρίζαμε την ύπαρξη φυλετικών διαφορών με τον ίδιο τρόπο που αναγνωρίζαμε νομοτελειακά ότι ο ήλιος υψώνεται από την ανατολή - και δεν νοιώθαμε την παραμικρή ανάγκη να απολογηθούμε γι' αυτό . Η Ισότητα ήταν μια ηθική και διανοητική ασθένεια που έπληττε μόνον μερικούς από τους ανθρώπους μας, παρά το φονικό ξέσπασμα της ισοπεδωτικής παραφροσύνης που είχε γίνει έναν αιώνα νωρίτερα με την Γαλλική Επανάσταση. Κάθε είδος φυλετικής επιμειξίας ήταν για μας απεχθές. Αντιμετωπίζαμε την φυλετική επιμειξία με την ίδια αποστροφή και αποδοκιμασία που αντιμετωπίζαμε την κτηνωδία και την νεκροφιλία. Δεν την ανεχόμασταν. Επίσης δεν αποδεχόμασταν, ούτε εμπιστευόμασταν τους Εβραίους. Σ' αυτήν την κατάσταση βρισκόμασταν πριν από έναν αιώνα.

Παρ' όλα αυτά, είχαμε κάποια ελαττώματα: κάποια πολύ σοβαρά ελαττώματα. Δεν ήμασταν άγρυπνοι! Είχαμε τόση εμπιστοσύνη στην ανωτερότητά μας, που αποτύχαμε να δώσουμε προσοχή στις προειδοποιήσεις των λίγων από εμάς που ήσαν σ' επαγρύπνηση. Δεν δώσαμε προσοχή όταν κάποιοι μας προειδοποίησαν: "Καλύτερα να κάνουμε κάτι με το φυλετικό ζήτημα. Έχουμε 9 εκατομμύρια μη- Λευκούς στις Ηνωμένες Πολιτείες, σύμφωνα με την απογραφή του 1900, και μελλοντικά θα μπορούσαν να γίνουν για μας ένα πραγματικό πρόβλημα. Ας αρχίσουμε από τώρα να τους ξεφορτωνόμαστε."

Εμείς σκεφτήκαμε, "Μα, όσο παραμένουν στην δική τους μεριά της πόλης δεν φαίνεται πως μπορούν να είναι πρόβλημα για μας. Εκτός των άλλων, είναι χρήσιμοι για το μάζεμα του βαμβακιού καθώς και ως καθαρίστριες, μαγείρισσες και κηπουροί."

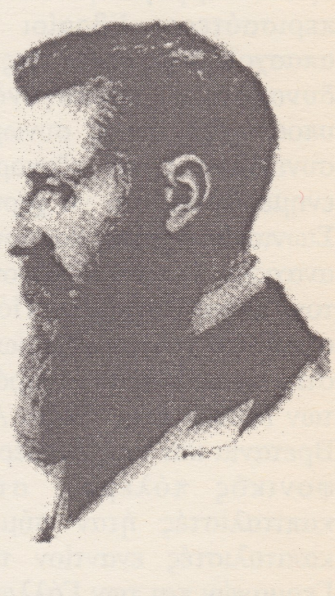
Αλλά και όταν κάποιοι μας προειδοποίησαν για τους Εβραίους, εμείς επίσης δεν δώσαμε σημασία. Μας προειδοποίησαν για την ζημιά που μας είχαν κάνει οι Εβραίοι στο παρελθόν, για την μοχθηρία τους, για τον αυξανόμενο πλούτο τους - αλλά οι περισσότεροι από εμάς δεν πήραμε στα σοβαρά αυτές τις προειδοποιήσεις.

Αντιμετωπίσαμε τους Εβραίους σαν αποκρουστικούς και δυσάρεστους ανθρώπους και δεν τους επιτρέψαμε να μπουν στις ιδιωτικές μας λέσχες και στα καλύτερά μας ξενοδοχεία, όμως δεν τους θεωρήσαμε πραγματικά επικίνδυνους. Ο συναγερμός δεν σήμανε για μας ούτε όταν άρχισαν να αγοράζουν τις εφημερίδες μας και να ανοίγουν δρόμο και για άλλα μέσα προπαγάνδας.

Η έλλειψη επαγρύπνησης δεν ήταν όμως το μοναδικό μας ελάττωμα. Ήμασταν πολύ πρόθυμοι να φιλονικήσουμε ο ένας με τον άλλον. Δεν θεωρούσαμε καμία άλλη φυλή σαν απειλή για την δική μας, κι έτσι δεν νοιώθαμε καμία ανάγκη να καταπνίξουμε τις εσωτερικές μας αντιπαλότητες , τις ζηλοτυπίες και τα μίση σχηματίζοντας ένα συμπαγές μέτωπο έναντι του μή-Λευκού κόσμου. Αφήσαμε δυστυχώς παλιές πυορροούσες αντιπαλότητες ανάμεσα στους Άγγλους και τους Γερμανούς, ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Γάλλους - καθώς επίσης και ανάμεσα στους Άγγλους και τους Μπόερ στην Νότια Αφρική, όπως και ανάμεσα σ' εκείνους από εμάς που μιλούσαν Γερμανικές γλώσσες και σ' εκείνους που μιλούσαν Σλαβικές ή Λατινικές γλώσσες. Δεν εντοπίσαμε τα ελαττώματά μας, τις αδυναμίες μας - άλλοι όμως το έκαναν...Το τελευταίο μισό του 19^{ου} αιώνα είδε όχι μόνον την αφετηρία της ιδιοποιήσεως των δικών μας μέσων μαζικής ενημερώσεως από τους Εβραίους, αλλά και την σχεδόν ταυτόχρονη εκκόλαψη δύο μακροπροθέσμων, φονικών συνομωσιών σχεδιασμένων για να εκμεταλλευθούν τις αδυναμίες μας και να τις στρέψουν εναντίον μας. Οι δύο αυτές συνομωσίες ήσαν ο Σιωνισμός και ο Μαρξισμός. Κάποιοι Εβραίοι πήγαν με την μία, κάποιοι με την άλλη - αλλά και οι δύο απέβησαν για εμάς θανάσιμες.

Η έκδοση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου από τους Μαρξιστάς χρονολογείται τόσο παλιά όσο τα μέσα περίπου του 19^{ου} αιώνος, αλλά απαιτήθηκαν άλλα 50 χρόνια ώστε να μπορέσουν να ασκήσουν αρκετή επιρροή στον μη- Εβραϊκό κόσμο. Όσον δε αφορά στους Σιωνιστάς, και αυτοί, επίσης, άρχισαν να κάνουν προπαγάνδα και να οργανώνονται γύρω στα μέσα του 19^{ου} αιώνος αλλά δεν προσείλκυσαν την προσοχή παρά μόνον στις αρχές του 20ου αιώνος, όταν άρχισαν να κάνουν διεθνή Σιωνιστικά συνέδρια, στα οποία λίγο - πολύ αποκαλύπτουν τα σχέδιά τους για πρόκληση πολέμων και επαναστάσεων, που θα μπορούσαν να εκμεταλλευθούν για να προαγάγουν τα Εβραϊκά συμφέροντα.

Για παράδειγμα, στο Σιωνιστικό Συνέδριο το 1897, στην πόλη Basel της Ελβετίας, ο αρχηγός των Σιωνιστών Theodor Herzl είπε στους Εβραίους συντρόφους του ότι αντιμετώπιζαν πρόβλημα στο να πείσουν τους Τούρκους, οι οποίοι εκείνο τον καιρό είχαν τον έλεγχο της Παλαιστίνης, να τους παραδώσουν την χώρα. Γι' αυτόν τον λόγο οι Εβραίοι αρχηγοί είχαν ετοιμάσει σχέδια για να δελεάσουν τους Τούρκους. Θα έπρεπε επίσης να αναφερθή ότι η προσφώνηση του Herzl στο Σιωνιστικό Συνέδριο του 1897 εκδόθηκε σε πολλές χώρες, και κάθε προσεκτικός ερευνητής μπορεί να βρή ένα αντίγραφο. Είπε ο Herzl : "Ίσως η Τουρκία να μας αρνηθή ή να μη μπορέσει να μας καταλάβει. Αυτό δεν θα μας αποθαρρύνει. Θα αναζητήσουμε άλλα μέσα για να επιτύχουμε τον σκοπό μας. Το Ανατολικό ζήτημα είναι σήμερα το πιο επίκαιρο θέμα. Αργά ή γρήγορα θα επιφέρει διαμάχη ανάμεσα στα έθνη... Πρέπει να επέλθει ο μεγάλος Ευρωπαϊκός πόλεμος. Περιμένω αυτήν την τρομερή στιγμή με το ρολόι στο χέρι. Μετά το τέλος του μεγάλου Ευρωπαϊκού πολέμου θα συγκληθή το ειρηνευτικό συνέδριο. Εμείς θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι για εκείνη την ώρα.".

Theodor Herzl

Ο Herzl μιλούσε για τα σχέδια των Εβραίων 17 χρόνια πριν το ξέσπασμα του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και οι Εβραίοι ήσαν έτοιμοι όταν ήρθε η ώρα. Το 1916, όταν ο πόλεμος είχε φθάσει σε αδιέξοδο, προσήγγισαν τους πολιτικούς αρχηγούς της Βρετανίας και συμφώνησαν να βάλουν στον πόλεμο με την μεριά της Βρετανίας τις Ηνωμένες Πολιτείες, με αντάλλαγμα την υπόσχεση από τους Βρετανούς να πάρουν την Παλαιστίνη από την Τουρκία και μετά τον πόλεμο να την παραδώσουν στους Εβραίους. Η Βρετανική πλευρά της συμφωνίας αποκρυσταλλώθηκε στην επονομαζομένη Διακήρυξη Balfour. Οι Σιωνισταί διατήρησαν το δικό τους κέρδος από την συναλλαγή με το να εργάζονται μέσω Εβραίων κοντά στον Δημοκρατικό Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, Woodrow Wilson.

Ο Wilson είχε κερδίσει τις εκλογές για την δεύτερη θητεία του στον Λευκό Οίκο το 1916 υποσχόμενος στους ψηφοφόρους της Αμερικής ότι θα κρατούσε τις Ηνωμένες Πολιτείες έξω από τον Ευρωπαϊκό πόλεμο. Μόλις όμως ανέλαβε την εξουσία το 1917, άρχισε να καταστρώνει σχέδια για το πώς θα βάλει την χώρα στον πόλεμο με το μέρος της Βρετανίας, κάτι που φυσικά έκανε δύο μήνες αργότερα. Αυτό μπορεί μεν να κόστισε δύο εκατομμύρια ζωές γκόϊμ (μη-Εβραίων) επί πλέον, αλλά έδωσε την Παλαιστίνη στους Εβραίους και επίσης παρέτεινε αρκετά τον πόλεμο, ώστε οι Εβραίοι στην Ρωσία να ανατρέψουν τον Τσάρο και να σταθεροποιήσουν την κομμουνιστική τους επανάσταση.

Το γεγονός ότι κάποιοι Εβραίοι ακολούθησαν την Μαρξιστική πορεία και κάποιοι την Σιωνιστική , δεν σημαίνει ότι όλοι οι Εβραίοι έγιναν ενεργά μέλη στο ένα ή στο άλλο κίνημα. Οι περισσότεροι Εβραίοι παρέμειναν πλήρους απασχολήσεως συλλέκτες χρημάτων, παρέχοντας δυνατότητα προπαγάνδας και οικονομική υποστήριξη στους συνωμότες αδελφούς τους, συνεχίζοντας να εξαγοράζουν μέσα μαζικής ενημερώσεως και να χορηγούν κεφάλαια στους Σιωνιστάς ή στους κομμουνιστάς, αναλόγως των αναγκών. Για να το κάνουν αυτό δεν περίμεναν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η πρώτη μεγάλη αφαίμαξη των μη-Εβραίων τον τελευταίο αιώνα στην οποία έβαλαν το χαράκι τους ήταν ο πόλεμος των Μπόερ στην Νότιο Αφρική, ανάμεσα στην Βρετανία και τους Μπόερ. Αυτός ο σκληρός και φονικός πόλεμος, στον οποίο Εβραίοι καπιταλιστές ήταν σύμμαχοι με Βρετανούς καπιταλιστές εναντίον των Ολλανδών , των Γερμανών και των Γάλλων αγροτών της Νοτίου Αφρικής -των Μπόερ-, έθεσε τα θεμέλια για τον έλεγχο μεγάλου μέρους του ορυκτού πλούτου της Αφρικής από τους Εβραίους.

Το 1904 ο Εβραίος κερδοσκόπος της Wall Street Jacob Schiff, κάνοντας μελλοντικά σχέδια για μια κομμουνιστική κατάληψη της Ρωσίας, βοήθησε να χρηματοδοτηθή η Ιαπωνική πλευρά στον πόλεμο ανάμεσα στους Ρώσους και τους Ιάπωνες και χρησιμοποίησε την επιρροή του για να μπλοκάρουν αμερικανικής προελεύσεως δάνεια προς την κυβέρνηση του Τσάρου. Ήταν ο ίδιος Jacob Schiff που κάτι περισσότερο από μια δεκαετία αργότερα εφωδίασε το Κίνημα των Εβραιο-Μπολσεβίκων, παρέχοντας 25 εκατομμύρια δολάρια προκειμένου να ολοκληρωθή το σχέδιό τους στην Ρωσία: αυτά ήσαν 25 εκατομμύρια δολάρια από την καπιταλιστική Wall Street για την χρηματοδότηση της σφαγής από τους κομμουνιστάς των Ρώσων μη-Εβραϊκής καταγωγής. Το 1917 25 εκατομμύρια δολάρια ήταν πολλά χρήματα - και εν πάση περιπτώσει αγοράστηκαν αρκετές βόμβες, σφαίρες και φυλλάδια κομμουνιστικής προπαγάνδας ώστε να φέρουν σε πέρας τα σχέδια τους.

Βέβαια, καμμία από αυτές τις Εβραϊκές ενέργειες δεν ήταν πραγματικά μυστική. Ο αδαής όχλος δεν γνώριζε γι' αυτές, γιατί δεν υπήρχαν στα κόμικς ή στις ταινίες. Οι Εβραίοι, όμως, ούτε καν προσπαθούσαν να κρατήσουν μυστικές τις συμπάθειες και τις ενέργειές τους, και οι παρατηρητικοί μη-Εβραίοι συνέχισαν να προειδοποιούν όποιον ήταν πρόθυμος να τους ακούσει. Όμως, όπως προανέφερα, δεν ήμασταν άγρυπνοι. Οι Λευκοί Αμερικανοί δεν πίστευαν ότι διέτρεχαν κίνδυνο. Ζητήματα όπως η συμφωνία να βάλουν την Αμερική στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο ως αντάλλαγμα για την παράδοση της Παλαιστίνης στους Εβραίους ήταν πολύ λεπτά για το νου των Αμερικανών…

Μετά τον πόλεμο, η μαζική δολοφονία των Ουκρανών και των Ρώσων από τους Εβραιομπολσεβίκους κομισάριους θα μπορούσε πιθανώς να έχει γίνει αντιληπτή από τους Λευκούς Αμερικάνους - μόνο που για τον μέσο Λευκό Αμερικάνο οι Ρώσοι και οι Ουκρανοί δεν θεωρούνταν πραγματικοί άνθρωποι: μιλούσαν μια διαφορετική γλώσσα και ντύνονταν διαφορετικά από εμάς. Εκτός των άλλων, μέχρι εκείνον τον καιρό οι Εβραίοι είχαν ήδη αλώσει και ήλεγχαν το Hollywood και το ραδιόφωνο, κι έτσι η μόνη

Ο Εβραίος χρηματιστής Jacob Schiff

πλευρά της υποθέσεως που επιτρεπόταν να δούνε ή να ακούσουν οι Αμερικανοί, ήταν η πλευρά των Εβραίων!

Οι Ευρωπαίοι ήσαν περισσότερο αφυπνισμένοι από τους Αμερικάνους. Το σίγουρο είναι ότι οι Ευρωπαίοι είχαν πιο δυνατή μνήμη: είχαν καλύτερη γνώση της μακράς ιστορίας των Εβραϊκών μηχανορραφιών και αρπαγών απ' ό,τι οι Αμερικάνοι. Εξ άλλου, ο κίνδυνος στην Ευρώπη ήταν περισσότερο άμεσος. Τα κομμουνιστικά κόμματα σε ένα μέρος των Ευρωπαϊκών χωρών (εκτός της Ρωσίας) είχαν εκμεταλλευθή το χάος που επεκράτησε με το ξέσπασμα του πολέμου προκειμένου να κερδίσουν δύναμη, και σε μερικές χώρες -στην Ουγγαρία, για παράδειγμα- προσωρινώς το είχαν καταφέρει. Οι άνθρωποι είδαν την εθνικότητα των κομισαρίων και τρομοκρατήθηκαν από την συμπεριφορά τους απέναντι στους μη-Εβραϊκούς πληθυσμούς. Ακόμη και στην Βρετανία, ένα δημόσιο πρόσωπο σαν τον Winston Churchill μίλησε ξεκάθαρα για τον κίνδυνο από τον Εβραϊκό κομμουνισμό: Σε ένα ολοσέλιδο άρθρο στην έκδοση της 8ης Φεβρουαρίου 1920 της εφημερίδος London's Illustrated Sunday Herald, ο Churchill έγραψε:

"Αυτό το κίνημα ανάμεσα στους Εβραίους δεν είναι καινούργιο. Από τις μέρες της οργανώσεως Spartacus-Weisshaupt μέχρι τις μέρες του Karl Marx και ώς τον Trotsky στην Ρωσία, τον Bela Kun στην Ουγγαρία, την Rosa Luxembourg στην Γερμανία και την Emma Goldman στις Ηνωμένες Πολιτείες, αυτή η παγκόσμια συνωμοσία για την ανατροπή του πολιτισμού και τον ανασχηματισμό της κοινωνίας, έχοντας σαν βάση μια ανάσχεση της προόδου, μια φθονερή κακία και μια ακατόρθωτη ισότητα, εξαπλώνεται σταθερά. Έπαιξε ... έναν αναμφισβήτητα αναγνωρίσιμο ρόλο στην τραγωδία της Γαλλικής Επαναστάσεως. Υπήρξε ο βασικός μοχλός κάθε ανατρεπτικής κινήσεως στη διάρκεια του 19ου αιώνος και, τελικά, τώρα αυτός ο θίασος με τις ασυνήθιστες προσωπικότητες από τον υπόκοσμο των μεγαλουπόλεων της Ευρώπης και της Αμερικής έχει αρπάξει τον Ρωσικό λαό από τα μαλλιά και, ουσιαστικά, έχει γίνει ο αδιαφιλονίκητος αφέντης αυτής της απέραντης αυτοκρατορίας.

Δεν υπάρχει ανάγκη να υπερβάλουμε όσον αφορά τον ρόλο που έπαιξαν αυτοί οι απάτριδες και ως επί το πλείστον άθεοι Εβραίοι στην δημιουργία του Μπολσεβικισμού και στην πραγματική πρόκληση της Ρωσικής Επαναστάσεως. Σίγουρα είναι πολύ μεγάλος και ίσως να υπερβαίνει όλους τους άλλους. Με σημαντική εξαίρεση τον Λένιν, η πλειοψηφία των ηγετικών φυσιογνωμιών είναι Εβραίοι. Επί πλέον, η πρωταρχική έμπνευση και η κινητήρια δύναμη προέρχονται από τους Εβραίους αρχηγούς. Έτσι ο Tchitcherin, ένας γνήσιος Ρώσος, επισκιάζεται από τον αντικειμενικά, κατώτερό του Litvinoff - και η επιρροή από Ρώσους όπως ο Bukharin ή ο Lunacharski δεν μπορεί να συγκριθή με την δύναμη των Εβραίων Trotsky, Zinovieff, Krassin ή Radek. Στα Σοβιετικά ιδρύματα η επικράτηση των Εβραίων είναι ακόμη πιο συγκλονιστική. Το εμφανές, αν όχι το πραγματικά κυρίαρχο, τμήμα στο σύστημα της τρομοκρατίας που ασκήθηκε από την "Έκτακτη Επιτροπή για την Καταπολέμηση της Αντεπανάστασης" [το Cheka] είχε καταληφθή από Εβραίους και, σε μερικές αξιοσημείωτες περιπτώσεις, από Εβραίες. Την ίδια διαβολική διάκριση "κέρδισαν" οι Εβραίοι στην βραχεία περίοδο τρομοκρατίας κατά την οποίαν ο Bela Kun κυβερνούσε την Ουγγαρία. Το ίδιο φαινόμενο είχε παρουσιασθή στην Γερμανία (κυρίως στην Βαυαρία) όσο βέβαια η προσωρινή κατάπτωση του Γερμανικού λαού επέτρεψε να γίνει έρμαιο αυτής της τρέλλας. Παρ' όλο που σε όλες αυτές τις χώρες υπάρχουν πολλοί μη-Εβραίοι που έπαιξαν ένα ρόλο τόσο κακό όσο ο χειρότερος από τους Εβραίους επαναστάτες, ο ρόλος που έπαιξαν οι Εβραίοι συγκριτικά με την αναλογία τους στον πληθυσμό είναι εκπληκτικός."

Ο Churchill σ' αυτό το άρθρο είπε πολλά σχετικά με τους κινδύνους που δημιουργούνται

Αφίσα Ρώσων Εθνικιστών που δείχνει χαρακτηριστικά τον ρόλο των Εβραίων στην κατάσταση που έχει περιέλθει ο ρωσικός λαός

Από τον ανεξέλεγκτο Εβραϊκό κομμουνισμό και, αν πραγματικά θέλετε να μελετήσετε το υπόβαθρο της καταστροφής μας θα έπρεπε να διαβάσετε μόνοι σας ολόκληρο το άρθρο. Υπάρχει στην έκδοση της 8ης Φεβρουαρίου 1920 της εφημερίδας Illustrated Sunday Herald. Ολόκληρο το άρθρο ανατυπώνεται φωτογραφικά στην συλλογή "The Best of "Attack"!" και στο National Vanguard Tabloid, που διατίθεται από τις εκδόσεις "National Vanguard". Και όταν βρείτε το άρθρο -ένα σπουδαίο άρθρο, γραμμένο από μια από τις εξέχουσες προσωπικότητες του τελευταίου αιώνα και δημοσιευμένο σε μια μεγάλη Βρετανική εφημερίδα- ίσως αναρωτηθείτε γιατί ποτέ πριν δεν είχατε ακούσει γι' αυτό!

Όμως , μας έλειπε η επαγρύπνηση. Λίγοι άνθρωποι έδειξαν προσοχή (για παράδειγμα ο πρωτοπόρος κατασκευαστής αυτοκινήτων της Αμερικής, Henry Ford) - οι περισσότεροι, όμως, Λευκοί Αμερικάνοι ήταν πολύ απασχολημένοι με τη μπάλλα και τα κόμικς! Δεν νοιαστήκαμε πραγματικά για το τι κάνανε οι Εβραίοι στους Λευκούς στο εξωτερικό, αφού εκείνοι δεν ήταν Αμερικάνοι. Οι μόνοι που πραγματικά έδωσαν προσοχή ήσαν οι Γερμανοί, που αποφάσισαν να μη αφήσουν τους Εβραίους να κάνουν σ' αυτούς ό,τι είχαν κάνει στους Ρώσους και ό,τι προσπάθησαν να κάνουν στους Ούγγρους! Έτσι προχώρησαν στο να διώξουν από την πλάτη τους και από την Γερμανία την Rosa Luxembourg και τους φίλους της. Και όταν οι Γερμανοί το έκαναν αυτό, οι Εβραίοι στην Αμερική , που είχαν ήδη σχεδόν το μονοπώλιο στο να περνούν στο Αμερικάνικο κοινό την δική τους εκδοχή της ιστορίας, άρχισαν να διαμαρτύρονται για "αιματηρή δολοφονία" και να ζητούν άλλον ένα παγκόσμιο πόλεμο για να τους σώσει από τους Γερμανούς...

Βέβαια, οι δικοί μας είχαν και ένα άλλο ελάττωμα εκτός από την ανεπαρκή αίσθηση φυλετικής αλληλεγγύης με τους άλλους Λευκούς του κόσμου και από την έλλειψη επαγρυπνήσεως: επάσχαμε και από έλλειψη υπεύθυνης ηγεσίας. Δεν διαθέταμε καν ένα σύστημα που να μας παρείχε υπεύθυνη ηγεσία. Αυτό που είχαμε ήταν πολιτικάντηδες: επιδέξιοι ψεύτες, ηθοποιοί, δικηγόροι - που ποτέ δεν αναρωτήθηκαν, "ποιά πολιτική είναι κατάλληλη για τον λαό μας;" παρά μόνον, "πώς θα καταφέρω να εκλεγώ; τι πρέπει να υποσχεθώ στο λαό προκειμένου να κερδίσω τις ψήφους του; ποια πολιτική θα με κάνει δημοφιλή;"! Καθώς, λοιπόν, η αρπαγή και ο έλεγχος των μέσων μαζικής ενημερώσεως του Hollywood και της Madison Avenue και, συνεπώς, του μυαλού του κοινού - από τους Εβραίους έγιναν μέσα στον τελευταίο αιώνα σχεδόν όλο και πιο απόλυτα, η ερώτηση-οδηγός των πολιτικών προς τον εαυτό τους γινόταν όλο και περισσότερο η εξής: "Τι πρέπει να κάνω για να ευχαριστήσω τους Εβραίους και να κερδίσω την υποστήριξή τους;"

Και έτσι το 1933, την ίδια χρονιά που μια νέα Γερμανική κυβέρνηση ανήλθε στην εξουσία, με μια πολιτική απελευθερώσεως του Γερμανικού λαού από την λαβή των Εβραίων, στην Αμερική ανέλαβε την εξουσία μια κυβέρνηση με κεντρική πολιτική το να κάνει αυτό ακριβώς που ήθελαν οι Εβραίοι. Ο Franklin Roosevelt τοποθέτησε γύρω του περισσότερους Εβραίους από κάθε προηγούμενο Αμερικανό Πρόεδρο. Από αυτή την άποψη, ήταν ο Bill Clinton των ημερών του.

Χρησιμοποιώντας τον Roosevelt ως εργαλείο της θελήσεώς τους, οι Εβραίοι, προκειμένου να μας εμπλέξουν στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, επεστράτευσαν εναντίον του Αμερικανικού λαού το ίδιο τέχνασμα που είχαν επιστρατεύσει και όταν χρησιμοποίησαν τον Woodrow Wilson για να μας εμπλέξουν στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Όπως ακριβώς είχε κάνει ο Wilson 24 χρόνια πριν, ο Roosevelt επανεξελέγη το 1940 υποσχόμενος στην προεκλογική εκστρατεία του να κρατήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες έξω από τον πόλεμο στην Ευρώπη και, ενώ έδινε αυτή την υπόσχεση στον Αμερικανικό λαό, κατέστρωνε ενεργώς μαζί με τους Εβραίους συμβούλους του και τους υποστηρικτάς του σχέδιο για να εμπλέξει τις Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αλλά και για να συνεχισθή ο εν τω μεταξύ μαινόμενος στην Ευρώπη πόλεμος, υποσχόμενος υποστήριξη σ' εκείνες τις χώρες που πολεμούσαν την Γερμανία.

Το γεγονός ότι πολεμήσαμε στην λάθος πλευρά σ' εκείνο τον πόλεμο, ήταν αυτό που περισσότερο από ο,τιδήποτε άλλο, ανέτρεψε συνολικά την μέχρι τότε ισχύουσα κατάσταση - καθώς και αυτό που κατέστρεψε την Βρετανική Αυτοκρατορία αλλά και την ίδια την Βρετανία. Σε όλα τα μέρη του μη-Λευκού κόσμου οι Λευκοί άρχισαν να παραιτούνται από την εξουσία τους, να αποσύρονται, να απολογούνται. Η αρρώστια της ισότητος εξαπλώθηκε σαν πυρκαγιά. Μια ηθική κατάρρευση επεκράτησε σ' ολόκληρο τον Λευκό κόσμο. Δεν ήταν μόνον ο Γερμανικός λαός που έχασε στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο - αλλά όλοι οι Ευρωπαίοι και όλοι οι Λευκοί, συμπεριλαμβανομένων των Ευρωπαιο-Αμερικάνων.

Α΄ Π.Π.: Ένας εμφύλιος πόλεμος με εκατομμύρια νεκρούς, ανυπολόγιστες ζημιές και κερδισμένους τους Εβραίους

Οι Εβραίοι υπήρξαν οι μόνοι πραγματικοί νικηταί του πολέμου. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος είχε ως αποτέλεσμα για μεν την Σιωνιστική τους φατρία να ανοίξει η Παλαιστίνη, να παραδοθή δε η Ρωσία στην κομμουνιστική τους φατρία. Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος όχι μόνον τους έσωσε από τον Χίτλερ, αλλά και υπήγαγε όλη την ανατολική και μεγάλο μέρος της κεντρικής Ευρώπης στην κομμουνιστική Εβραϊκή φατρία, ολοκλήρωσε δε την παράδοση της Παλαιστίνης στην Σιωνιστική φατρία. Ο πόλεμος τούς κόστισε μεν περίπου ένα εκατομμύριο από τους λιγότερο εύστροφους Εβραίους στην Ευρώπη, αλλά τους έδωσε τη βάση για την απεριορίστως επικερδή μυθιστορία του "Ολοκαυτώματος", με την οποίαν έκτοτε σφυρηλατούν τον Λευκό κόσμο στο κεφάλι.

Έτσι έχουμε σήμερα, συνεπεία όλων αυτών, τον George Bush να προσπαθεί να ξεπεράσει τον Bill Clinton στο να κάνει την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών πολυ-πολιτισμική. Συντηρητικοί Αμερικάνοι, πατριώτες Αμερικάνοι, εναπέθεσαν την ελπίδα τους στον Bush για να απομακρύνει την Αμερική από την παραφροσύνη της εποχής του Clinton - και το πρώτο πράγμα που κάνει ο Bush είναι να προσπαθεί να συγχωνευθή με τους οπαδούς του Clinton, με τους Εβραίους, διορίζοντας μη-Λευκούς στις πιο σπουδαίες θέσεις της κυβερνήσεως του.

Διαβάστε τα χείλη αυτού του ανθρώπου. Αυτό που λέει είναι: "Ε, δεν είμαι και τόσο κακός τύπος. Κοιτάξτε, διορίζω Μαύρους, διορίζω Εβραίους, διορίζω Μεξικάνους. Και οι Μαύροι και οι Μεξικάνοι που διορίζω είναι τόσο φιλοεβραίοι όσο είμαι κι εγώ. Ο γλωσσομπέρδας Μαύρος υπουργός Εξωτερικών μου μιλάει τα Yiddish (Γίντish, Γερμανική διάλεκτος των Εβραίων) και θα υποστηρίξει τα Εβραϊκά συμφέροντα ανά τον κόσμο με την ίδια δυναμικότητα που το έκανε και η Εβραία υπουργός Εξωτερικών του Bill Clinton. Μπορείτε να με εμπιστευθείτε. Θα κάνω ό,τι μου πείτε. Θα υποστηρίξω το Ισραήλ. Θα προωθήσω τους νόμους για τα "εγκλήματα λόγου". Είμαι ο άνθρωπός σας." .Φυσικά , λόγος που "εκπέμπει" αυτά, και που κάνει τέτοιους διορισμούς δεν είναι ότε αυτό θέλουν οι Ρεπουμπλικάνοι ή ακόμη και οι Αμερικανοί - αλλά διότι είναι αυτό που θέλουν οι Εβραίοι. Ο George Bush είναι ένας ανειλικρινής, ψεύτικος - ένας άδειος άνθρωπος.

Ο George Bush είναι ένα μεγαλοπρεπές σύμβολο της σημερινής κατάντιας της Φυλής μας: ένα μεγαλοπρεπές σύμβολο της ηθικής μας καταρρεύσεως κατά την διάρκεια του περασμένου αιώνος. Είναι απολύτως ταιριαστό ένας τέτοιος άνθρωπος να είναι ο, διακοσμητικής αξίας, ηγέτης μας, καθώς συνεχίζουμε την πορεία φυλετικής αυτοκτονίας την οποίαν από τον περασμένο αιώνα ακολουθούμε. Είναι απολύτως φυσιολογικό το ότι έγινε "ηγέτης" μας - με διακοσμητικό ρόλο - μέσα από μια διαδικασία κωμικής όπερας, της οποίας ήμασταν μάρτυρες τους τελευταίους δύο μήνες του πρώτου έτους αυτού του αιώνος - **ο οποίος θα είναι σίγουρα κι ο τελευταίος μας αιώνας, αν δεν κάνουμε πολύ σύντομα μια ριζική αλλαγή και αν δεν ξεκινήσουμε την επανάκτηση της χαμένης μας ηθικής δύναμεως!**

Το Βόρειον Σέλας εγκαινιάζει μια σειρά άρθρων με σκοπό να παραθέσει στο ελληνικό κοινό την άγνωστη Ιστορία, την Ιστορία που με τρομερή επιμέλεια έκρυψαν ή παραποίησαν οι Νικητές του Μεγάλου Πολέμου, έχοντας φθάσει, μάλιστα, στο σημείο να διώκουν τους ιστορικούς που τολμούν να ξεσκεπάσουν τα ψεύδη δεκαετιών.

Η Άγνωστη Ιστορία

<<Εμείς οι Αμερικανοί εκτελέσαμε αιχμαλώτους πολέμου, βομβαρδίσαμε νοσοκομεία, βυθίσαμε ναυαγοσωστικά, σκοτώσαμε αμάχους, πετάξαμε ετοιμοθάνατους σε λάκκους με νεκρούς. Στον Ειρηνικό κομματιάσαμε τα κρανία των εχθρών μας για να χαρίσουμε αναμνηστικά στις αρραβωνιαστικές μας και φτιάξαμε χαρτοκόπτες από τα κόκκαλα τους. Στέψαμε τους βομβαρδισμούς με φώσφορο και τις δολοφονίες αμάχων με ατομικές βόμβες, πετώντας τες σε δύο σχεδόν ανοχύρωτες πόλεις με αποτέλεσμα έτσι να επιτύχουμε μιάν αναμφισβήτητη επίδοση στις στιγμιαίες μαζικές δολοφονίες.>>

Έντγκαρ Τζόουνς, <<Ένας πόλεμος είναι αρκετός>>

Εγκλήματα των Συμμάχων

Δρέσδη

Η κεκαλυμμένη γενοκτονία

Αναγνώστες και Αναγνώστριες του ΒΟΡΕΙΟΥ ΣΕΛΑΟΣ, στις γραμμές πού ακολουθούν πρόκειται ν' αναφερθώ σ' ένα από τα πιο φρικτά εγκλήματα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, πριν από 56 χρόνια ανουσιουργημένο, χωρίς όμως ποτέ κανείς να έχει γι' αυτό λογοδοτήσει: πρόκειται για την απ' αέρος γενοκτονία του αμάχου πληθυσμού της "ανοχύρωτης πόλεως" Δρέσδης. Δράστες τότε του ωμού εκείνου κακουργήματος, οι ίδιοι "ανθρωπισταί" Σύμμαχοι πού ασύδοτοι και σήμερα ασχημονούν ως μιά Νατοϊκή Συνομωσία, ανεδαφική μέν πιά ως σύμφωνο αμυντικό, τώ όντι δε ως η διεθνής "Αστυνομία" της "ΝΠΤΠ", στην υπηρεσία του ίδιου Σιωνισμού πού πρίν 6 δεκαετίες ατιμωρητί αιματοκύλισε την Ευρώπη - χάριν της εξασφαλίσεως τής αποτρόπαιας μεσιανικής του επικυριαρχίας...

13 Φεβρουαρίου 1945,

ημέρα Τρίτη, βομβαρδίστηκε μέχρις εκμηδενισμού ένα από τα πιο σημαντικά πολιτιστικά κέντρα της Βορείου Ευρώπης, η παλιά Σαξονική πόλη-κόσμημα, η ΔΡΕΣΔΗ. Η Δρέσδη, ως μια πόλη χωρίς στρατιωτική αξία, ήταν απαλλαγμένη από τον τρόμο που ερχόταν απ' τους ουρανούς στην υπόλοιπη Γερμανία.

Η αντιαεροπορική άμυνα της αρχαίας αυτής πόλεως ήταν μηδαμινή.

Μία μοίρα αεροπλάνων που είχε σταθμεύσει στην ΔΡΕΣΔΗ είχε αποχωρήσει· η Luftwaffe απεφάσισε να την μεταφέρει σ' άλλη περιοχή, αφού μία "συμφωνία κυρίων" μεταξύ ΓΕΡΜΑΝΩΝ και ΣΥΜΜΑΧΩΝ φάνηκε να εγγυάται, έχοντας ορίσει την Δρέσδη ως "ανοιχτή πόλη".

Στην Δρέσδη εκείνη την χρονική περίοδο επικρατούσε μια κατάσταση χαώδης, αφού αλαφιασμένες συρροές προσφύγων που ξεφεύγαν από τον προελαύνοντα ερυθρό στρατό, καταφύγιο στην πόλη εβρίσκαν. Κάθε νέος πρόσφυγας μέ τις φοβερές μέσα του αναμνήσεις των Σοβιετικών φρικαλεοτήτων, καί να τό φανταστή ακόμα αδυνατούσε, πώς απ' τον Κόκκινο γλιτώνοντας τόν τρόμο, να πεθάνη έμελλε με τόσο ανόσιο τρόπο, πιότερο απ' ο,τιδήποτε ο Στάλιν θα μπορούσε ωμό να επινοήσει - *πού κι ο "ευγενής" του ακόμα ιουδαϊσκος Ilya Ehrenburg θα το ζήλευε, ο διαβόητος κείνος αιμοσταγής πολιτικός επίτροπος του Κόκκινου Στρατού, μαέστρος ειδικός του μακελλιού, πού οραματιζόταν φωναχτά την κατερείπωση της Ευρώπης ολοκλήρου...* Τα σπίτια ήταν από πρόσφυγες ξεχειλισμένα, ενώ χιλιάδες μέσ' στους δρόμους τις σκηνές τους στήσαν, το δριμύτατο εκεί υπομένοντας μετά βίας ψύχος. Ασφάλεια τουλάχιστο, όμως, τούτ' η άμαχη αισθανόταν σχετική, η προσφυγιά.

Στην φωτογραφία διακρίνεται το επίκεντρο της πρώτης επιδρομής, το στάδιο Σπόρτπλατς. Είναι ιδιαιτέρως σημαντικό ότι ο βομβαρδισμός της Δρέσδης δεν έγινε με την κλασσική μέθοδο του "βομβαρδισμού κατά τομείς" (area bombing)**-στην ωμή περίπτωση της Δρέσδης συνέβη το αντίθετο. Από την στιγμή που άρχισε ο προγραμματισμός του βομβαρδισμού, η γυμνή και ψυχρή τρομοκρατία είχε υποκαταστήσει, ως αντικειμενικός σκοπός, την σκληρότατη, αλλά στρατηγικώς λογική φιλοσοφία του βομβαρδισμού κατά τομείς"**

Giorgio Bonacina, Ιστορία Εικονογραφημένη, αρ. τευχ. 104

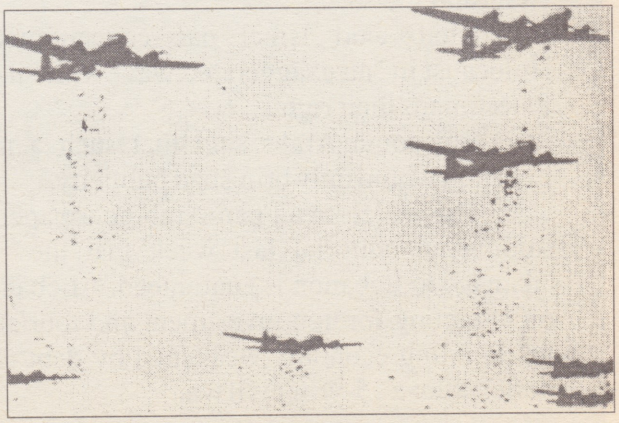
Επί μέρες τα συνεργεία έβγαζαν άψυχα κορμιά από τα συντρίμμια και τα καταφύγια. Παρόμοιες φωτογραφίες χρησιμοποιήθηκαν αργότερα από την προπαγάνδα των Σιωνιστών ως αποδείξεις του υποτιθέμενου Εβραϊκού Ολοκαυτώματος.

Η Δρέσδη, η πόλη των Τεχνών και των Γραμμάτων, η πόλη που δεν γνώρισε μέχρι τότε τον πόλεμο, μέσα σε 12 ώρες, ένα απέραντο νεκροταφείο.

Αν και η διάθεση ήταν μακάβρια εκείνη την νύχτα, ο κόσμος όλος ξεχύθηκε στους δρόμους - και ξέχασε για μια στιγμή την φρίκη του πολέμου. Ορχήστρες από μικρά κοριτσάκια παρέλαυναν με ενδυμασία καρναβαλιού, σε μια απόπειρα να ενθαρρύνουν τα εξασθενημένα πνεύματα. Με μισοθλιμμένα χαμόγελα όλοι υποδέχονταν τα χαμογελαστά κοριτσάκια, παίρνοντας κι αυτοί κουράγιο - κανείς όμως δεν μπορούσε να φαντασθή ότι, σε λιγότερο από 24 ώρες, εκείνα τα ίδια αγγελικά ξανθωπά παιδάκια θα πεθαίναν βασανιστικά, ουρλιάζοντας μέσα στην πύρινη λαίλαπα του ΤΣΩΡΤΣΙΛ. Έτσι, αφού οι πρώτοι σήμαναν συναγερμοί, την έναρξη προμηνύοντας της κολάσεως, της Δρέσδης απροθύμως ο λαός προς τα καταφύγια όδευσε από πειθαρχία - πιστεύοντας πώς οι συναγερμοί ήταν απλώς μία άσκηση ετοιμότητος, αφού η πόλη ουδέποτε είχε από αέρα ώς τότε απειληθή.

Η πρώτη βόμβα έπεσε στις 22:09. Η επίθεση κράτησε 24 λεπτά, δημιουργώντας εν τώ μεταξύ στο εσωτερικό της πόλεως μια θυελλώδη θάλασσα μαινομένου πυρός. Η πύρινη καταιγίδα προκλήθηκε βάσει ειδικού σχεδιασμού διασποράς πυρών, ώστε εκατοντάδες μικροτέρων πυρκαγιών να προκαλέσουν αντιθέσεις θερμικές και μια θύελλα εκείθεν, γιά να ενωθούν, απ' τά σαρωτικά θρεμένες ρεύματα, όλες σε μια απέραντη μαζί γιγάντια πυρκαγιά. Και, ακόμη, δυνάμει ειδικώς μελετημένης αναλογίας εκρηκτικών και εμπρηστικών βομβών, ώστε να προκληθούν βίαιοι τεχνητοί κυκλώνες! Τεράστιες αερομάζες περιδινούμενες απορροφούνταν, την κόλαση να θρέψουν, δημιουργώντας πύρινους κυκλώνες.

Τα αμερικανικά Β-29 επί το ανθρωπιστικόν έργον!

FOR FEAR OF THE JEWS

Jewish Pressure Forces Cancellation of Holocaust Conference

(Associated Press, Thursday, March 22, 2001)

BEIRUT, Lebanon (AP) Lebanon's government said on Thursday that it would not allow a gathering of Holocaust revisionists in Beirut planned for later this month.

The move won the praise of Jewish groups, which had called the conference organized by groups that say accounts of Holocaust atrocities are exaggerated "a gathering of hate."

"This conference will not be held in Beirut," Prime Minister Rafik Hariri told The Associated Press, several hours after a Cabinet meeting that discussed the issue.

In the United States, the Simon Wiesenthal Center praised Lebanon's decision. "It is an extraordinary development and I think it is very, very positive. It's one of the few bright spots to try to create an environment of moderation," said Rabbi Abraham Cooper, an associate dean of the center.

But one of the organizers, the Institute for Historical Review of Newport Beach, Calif., accused Lebanon of giving in to pressure from Jewish groups.

The conference's co-organizer was Swiss-based Verite et Justice. Its head, Juergen Graf, is currently in Iran after a Swiss court sentenced him in 1998 to 15 months in jail for "Holocaust denial," according to the Institute for Historical Review.

Fourteen Arab intellectuals, including prominent Palestinian poet Mahmoud Darwish, had signed a letter calling for "this anti-Semitic undertaking" to be canceled.

The organizers may have been counting on finding sympathy among Arabs, often at odds with Israel and Jews.

Kleib said Israel has concentrated on the Holocaust in "an exaggerated way" while it denied the Palestinians their rights.

But some Arabs said that such a meeting in Lebanon would only bring bad publicity.

The widely read pan-Arab newspaper Al Hayat said in an editorial last week that the meeting's "damage to Lebanon is guaranteed." Lebanon is keen on attracting foreign investment and tourists to shore up an ailing economy weakened by debt and budget deficit after a 15-year civil war.

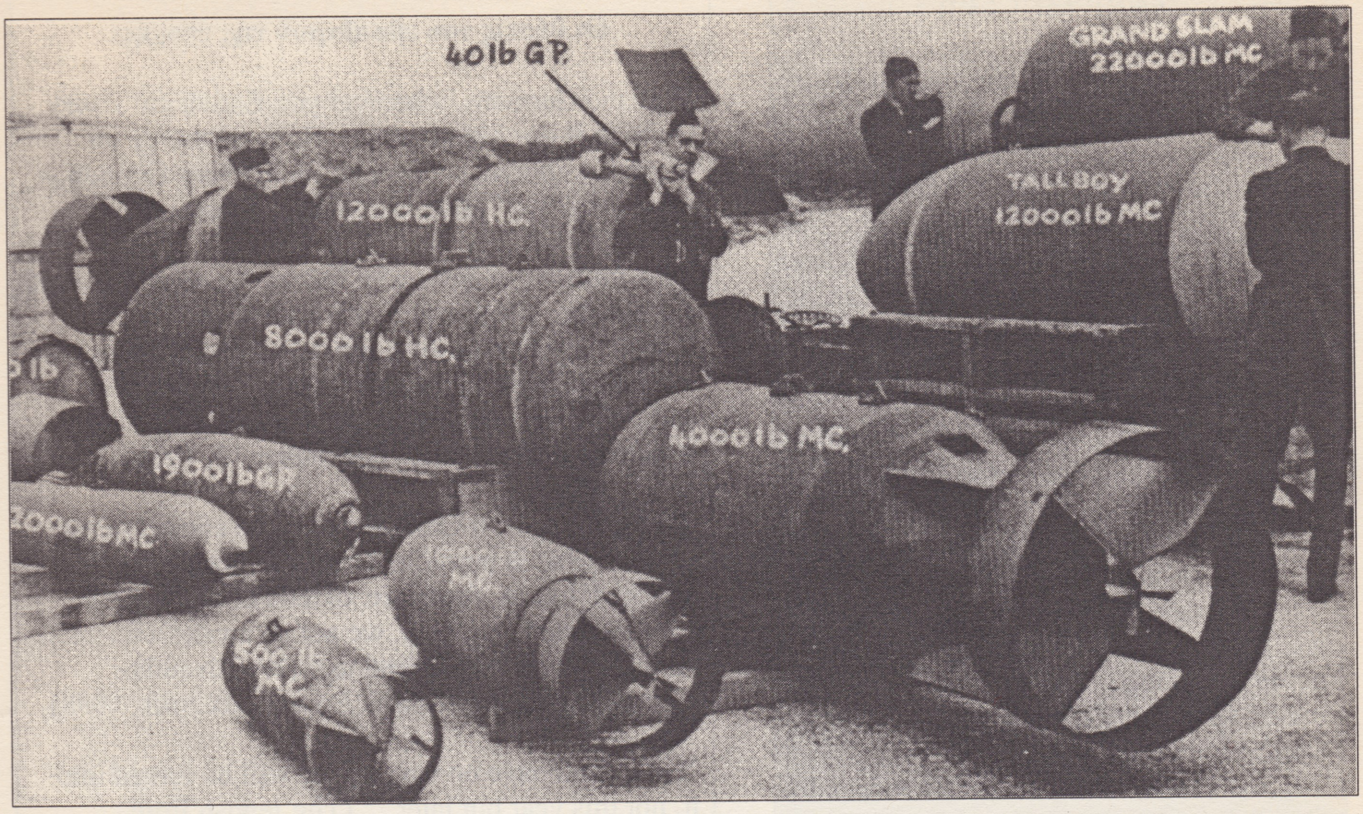
HWR!

Εκείνα τα πολύ άτυχα άτομα που στην ορμή του ανέμου εγκλωβίζονταν, εκσφενδονίζονταν συρόμενοι βιαίως μακριά, κατά μήκος τών φλεγομένων δρόμων. Κι όσοι κάτω από το έδαφος καταφυγή αναζητούσαν, πέθαιναν συχνά από ασφυξία, καθώς αποτραβιόταν τ' οξυγόνο μέ τήν θύελλα πούτρεφε την αδηφάγο πυρκαγιά, ή εξολοθρεύονταν αλλοιώς σ' ένα καμίνι μέσα τρομακτικά υψηλής θερμοκρασίας, ικανής να λιώσει την ανθρώπινη σάρκα...

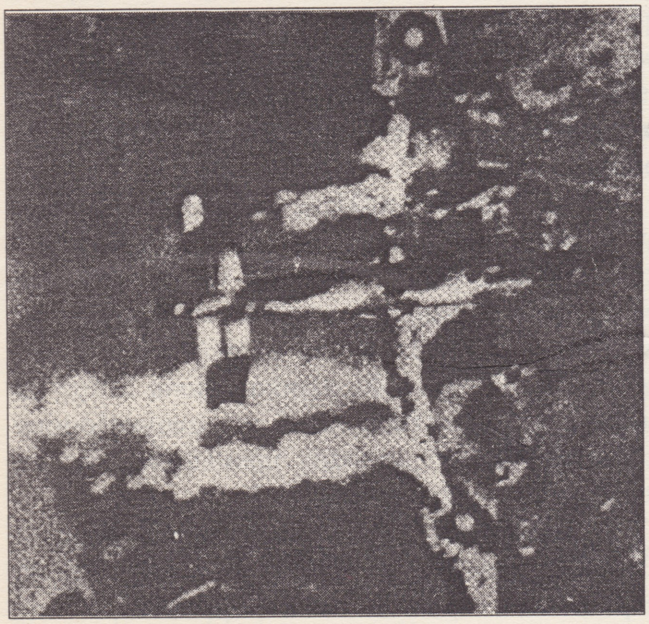
Ένας αυτόπτης μάρτυς που επέζησε είπε: "νεαρές γυναίκες με τα μωρά τους τρέχαν πάνω κάτω μέσ' στους φλεγομένους δρόμους, τα ρούχα τους και τα μαλλιά φωτιά είχαν πάρει και, ωσότου κάτω πέσουν ή κάποιο από τα κτίρια τά καταρρέοντα να τις καταπλακώσει, γοερά ουρλιάζαν".

Υπήρξε μια τρίωρη παύση ανάμεσα στην πρώτη και τήν δεύτερη επιδρομή. Ο κατευνασμός αυτός παρεπλάνησε τους πολίτες ώστε τα καταφύγια να εγκαταλείψουν. Για να γλιτώσουν από τις φωτιές χιλιάδες πολιτών μέσα στο "Grosser Garten" συνωστισθήκαν, ένα πάρκο μεγαλόπρεπο 1500 σχεδόν τετραγωνικών μιλίων. Η επιδρομή ξανάρχισε στις 01:22 π.μ. χωρίς προειδοποίηση καμμιά. Για δεύτερη φορά ο ουρανός συννέφιασε της πόλης από τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα που επέστρεψαν με μαζικό φορτίο εμπρηστικών βομβών. Το δεύτερο κύμα ήταν ειδικά σχεδιασμένο, την μανιασμένη κόλαση φωτιάς μέσα στο Grosser Garden να σκορπίσει.

Μέσα σε λίγα ήδη λεπτά ένα πέπλο από φλόγες κατά μήκος είχε το γρασίδι ψήσει, και τά δένδρα απανθρακώσει και διασκορπίσει τα κλαδιά - κι ό,τι τυχόν είχε στο διάβα του βρεθή, είτε ποδήλατα και μηχανές ή μέλη ανθρώπινα αυτά ήταν. Πολλοί πολίτες μέσ' στίς σήραγγες μείναν στριμωγμένοι - χωρίς γι' αυτούς ούτ' ίχνος να υπάρχει ελπίδας σωτηρίας - πού επώδυνα κάτω από την επιφάνεια μαρτυρήσαν. Ο θάνατός τους ήτανε φρικτός. Πυρακτωμένοι έλιωσαν μέσα σ' ένα κυανοπορτοκαλλόχρουν φως, που το σκοτάδι έσχιζε των σηράγγων.

Στην φωτογραφία φαίνεται μια πολύ μεγάλη ποικιλία "ανθρωπιστικών" βομβών. Μισό αιώνα μετά το μόνο που έχει αλλάξει είναι ότι αυτές έγιναν πιο "έξυπνες"...

Σπάνια φωτογραφία που δείχνει την πτώση ενός φλεγομένου B-29. Η αντιαεροπορική άμυνα των Γερμανών έκανε τα αδύνατα δυνατά αφού, το τελευταίο έτος του πολέμου, η αεροπορική υπεροχή των συμμάχων ήταν συντριπτική. Πολλές φορές το πλήθος των επιτιθεμένων βομβαρδιστικών (και μόνον αυτών) υπερέβαινε το τριπλάσιο του συνόλου της γερμανικής αεροπορίας.

Καθώς ανέβαινε η θερμοκρασία, αυτοί συχνά σε σήραγγες ύψους 3 ή 4 ποδιών αποτεφρωνόνταν.

Οπωσδήποτε αυτή που ξεχώρισε ήταν η τρίτη επιδρομή στις 10:30 το πρωί της 14ης Φεβρουαρίου, ημέρας Τετάρτης, η οποία σάρωσε ολοσχερώς την πόλη. Αμερικάνικα βομβαρδιστικά σαν σίφουνες σφυροκοπούσαν τα εναπομείναντα χαλάσματα της Δρέσδης σταθερώς επί 38 λεπτά!!! Το αποκορύφωμα της ανανδρίας ήταν όταν τα βομβαρδιστικά τύπου Mustang εμφανίστηκαν σε χαμηλή πτήση πάνω από την πόλη, σφυροκοπώντας ανηλεώς με πολυβολισμούς ο,τιδήποτε κινούνταν, περιλαμβανομένης και μιας φάλαγγος οχημάτων, που επειγόντως είχε στην πόλη σπεύσει, επιζώντες για να μεταφέρει. Μια επίθεση επικεντρώθηκε στου ποταμού τις όχθες Έλβα (Elbe), όπου είχαν πρόσφυγες συρρεύσει στην διάρκεια της κολασμένης νύχτας. Τα Mustangs χαμηλά με τα πολυβόλα τους πετώντας γάζωναν τις ατελείωτες μυριάδες τών γερόντων, γυναικών, παιδιών που είχαν εκεί από την πόλη καταφύγει.
Συνολικά στην εγκληματική κατά της Δρέσδης επιχείρηση έλαβαν 773 Εγγλέζικα βομβαρδιστικά μέρος, τα οποία έρριψαν πάνω από 2.700 τόνους βομβών, και Αμερικανικά ιπτάμενα φρούρια σε τρία κύματα των 1000 αεροπλάνων το καθένα.

ANNE MÜLLER

There was a girl who once lived in Dresden. Let's call her Anne Müller.

Anne was a pretty blond, blue-eyed child, who grew up in Hitler's Germany in the 1930s. She had a happy, carefree childhood, with two loving parents, an older brother and two younger sisters, along with friendly neighbors townsfolk.

Anne's father we'll call him "Peter" was the local postman. His devoted wife was the quiet and conscientious "Frieda."

In 1941, Anne's father was called to serve his country. Two years later it was her brother "Rudi's" turn to answer the call of duty.

It was at this time that Anne, who was now a beautiful young lady in the fifth grade at school, began to write a personal diary. In it she described the many things she did and saw.

She told about her teachers at school, about outings to the countryside with other girls from her class, about the mischievous deeds of her two siblings "Erika" and "Inge," about collections for the war effort, about knitting scarves and mittens with her mother for soldiers on the Eastern Front, as well as about the adventures of droll little "Würstchen," the family's pet dachshund, and how the two of them despite wartime restrictions would be given small treats on their trips to the local bakery and grocery shop.

Anne also told about her secret crush on a handsome young man named "Richard," who had been put in charge of a Hitler Youth fire brigade in the event of an enemy air raid. She would tease him that he would never be able to use his skills and be a hero, as their city unlike other German cities was such a quiet and peaceful place, seemingly immune to all danger and evil.

That was all to change. One night the air-raid sirens began to sound, and within minutes the bombs started falling. Sheets of fire lit up the night sky, and amid the flames and detonations were heard the screams the heart-piercing screams of friends and neighbors being turned into human torches, the screams of those in death's agony.

Οι θέσεις του εβραϊσμού της εποχής:

"Kill the Germans, wherever you find them! Every German is our moral enemy. Have no mercy on women, children, or the aged! Kill every German -- wipe them out!" (Ilya Ehrenburg, Glaser, p.111).

"The millions of Jews who live in America, England and France, North and South Africa, and, not to forget those in Palestine, are determined to bring the war of annihilation against Germany to its final end." (The Jewish newspaper, Central Blad Voor Israeliten in Nederland, September 13, 1939)

"Our fight against Germany must be carried to the limit of what is possible. Israel has been attacked. Let us, therefore, defend Israel! Against the awakened Germany, we put an awakened Israel. And the world will defend us." (Jewish author Pierre Creange in his book Epitres aux Juifs, 1938)

"Hitler will have no war, but he will be forced into it, not this year but later..." (The Jewish Emil Ludwig, Les Annales, June, 1934)

Όταν το τελευταίο αεροπλάνο άφησε τον ουρανό της, η Δρέσδη ήταν ένα τεράστιο καμίνι αμάχων κι ερειπίων, ερειπίων των αριστουργημάτων της Βιέννης, καλουμένης, του Βορρά, και μαυρισμένων, πλήρων πτωμάτων σωρευμένων δρόμων...

Ένας Σουηδός πολίτης περιέγραψε ως εξής την επίσκεψή του στην Δρέσδη, δύο εβδομάδες μετά την επιδρομή: "Μπορούσα να δω χέρια και πόδια, ακρωτηριασμένα κορμιά και κεφάλια τα οποία είχαν αποσπασθή από τα σώματά τους και είχαν τιναχτή μακριά. Σε μερικά σημεία ακόμη τα πτώματα κείτονταν τόσο πυκνά, που αναγκαζόμουν να καθαρίσω ένα μονοπάτι προκειμένου να μη βαδίζω πάνω σε χέρια και πόδια."

Ακόμη και ένας Άγγλος συγγραφέας, ο R.H.S. Grossman, χαρακτηρίζει σε έκθεσή του σε αμερικάνικο περιοδικό τον βομβαρδισμό της Δρέσδης ως "την επί μακρόν καταστελλομένη περιγραφή της χειρότερης σφαγής στην ιστορία του κόσμου".

Ο φόρος αίματος, συγκλονιστικός. Η πλήρης έκταση του ολοκαυτώματος της Δρέσδης μπορεί να γίνει αντιληπτή άν αναλογισθή κανείς ότι πάνω από 300.000 άνθρωποι πέθαναν μέσα σε μια

Χρονικό διάστημα 12 ωρών. Τα κίνητρα αυτής της αποτρόπαιας σφαγής από τους δύο "μεγάλους δημοκράτες πολιτικούς", τον Winston Churchill και τον Franklin Delavo Roosevelt, δεν ήσαν σε καμμία περίπτωση στρατιωτικά.

Όλοι οι ιστορικοί ομοφωνούν ότι η Δρέσδη δεν είχε καμμία απολύτως στρατιωτική αξία. Πέραν τούτου ήταν εντελώς ανοχύρωτη - και συνεπώς πλήρως ανυπεράσπιστη. Τα μόνα εργοστάσια που είχε ήταν αυτά που κατασκεύαζαν τσιγάρα και πορσελάνη, έξω απ' την πόλη - κι αυτά εμείναν άθικτα! Αλλά σε λίγο επρόκειτο να συνέλθει η διάσκεψη της Yalta, κατά την οποίαν Σοβιετικοί και Δυτικοί θα κάθονταν μαζί σαν γύπες για να διαμελίσουν το πτώμα της Ευρώπης. Ο Churchill ήθελε να χρησιμοποιήσει ένα πολύ γερό χαρτί, μια καταστροφική Άγγλο-Αμερικάνικη βροντή αφανισμού με την οποία να "εντυπωσιασθή" ο Stalin. *Νά το αληθινό ποιόν τους!!!*

Όμως, λόγω κακοκαιρίας, η επιδρομή δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθή εγκαίρως, πρό της επαισχύντου Διασκέψεως, καθώς είχε αρχικώς σχεδιασθή. Εν τούτοις ο αιμοσταγής αλκοολικός δολοφόνος W. Churchill δεν άφησε την ανοιγμένη του όρεξη να πάει χαμένη!!!

Απ' όλα τα εγκλήματα πολέμου που διεπράχθησαν ποτέ, οπωσδήποτε η σφαγή της Δρέσδης ξεχωρίζει ως το πιο αποκρουστικό και χυδαίο ανοσιούργημα όλων των εποχών. Ακόμη και σήμερα δεν έχουν φτιαχτή ταινίες που να καταδεικνύουν αυτήν την σατανική σφαγή, αυτό το πραγματικό Ολοκαύτωμα αφού οι Εβραίοι σκηνοθέτες απασχολούν διαρκώς τον νού μας με το δικό τους μυθιστορημένο δήθεν "ολοκαύτωμα", ώστε η κάθε ερευνητική φωνή σκεπτομένων, ακόμη, ανθρώπων να πνίγεται...σαν τά παιδάκια τ' άμοιρα της Δρέσδης και σαν τον συστηματικό αποπνιγμό μιάς ολόκληρης παραπλανημένης Φυλής!

Η τραγική ειρωνεία όλης αυτής της αποτρόπαιης σφαγής είναι ότι, όλα αυτά τα βουνά πτωμάτων στη Δρέσδη, τα παρουσίασαν οι κατήγοροι μονταρισμένα ως αποδεικτικά στοιχεία των "Εθνικοσοσιαλιστικών ωμοτήτων" ενάντια στους Εβραίους τροφίμους των στρατοπέδων συγκεντρώσεως...

Η Νέμεσις, όταν έλθει το πλήρωμα του χρόνου, θα αποδώσει αμείλικτα δικαιοσύνη. Όταν επανέλθει η Δίκη, η Αρμονία και η εμμελής Τάξις στον κόσμο, τότε η Χρυσή Εθνικοσοσιαλιστική αυτοκρατορία υπό τον Αετό και τά αρχέγονα ηλιακά σύμβολα της φυλετικής μας Ψυχής, θρεμένη απ' το άγιο αίμα των Ηρώων και μαρτύρων της Φυλής, θα βασιλέψει για 1000 χρόνια...

From the cellar where she had taken refuge with her mother, younger sisters and little Würstchen, Anne tried to write in her diary, describing the unreal, ghastly scene that was unfolding. But words failed her.

That same night, the eerie wail of sirens was again heard. This time there would be no more thought of writing. For this time Anne and all the others were to become victims of that which she had found it impossible to describe. No more could she write, no more would she write for she was no more.

Unfortunately, we shall never have an opportunity to read the diary of Anne Müller or the diaries of thousands of other Dresden residents because these were destroyed on that dreadful night of February 13-14, 1945. A HOLOCAUST had taken place, one in which not only books were burned, but those who wrote them, as well.

And in consuming these hundreds of thousands of people Aryans! along with their personal papers, there would never be true diaries from which future publishers, television producers and surviving heirs could ever derive profit or exploit for purposes of moral and material extortion.

For this was the real thing. This was a REAL HOLOCAUST not just some fictitious Hollywood melodrama!

POSTSCRIPT:

Anne's secret love, Richard, was among the victims of the Dresden Holocaust. He died at the head of his firefighting team. In a move calculated to maximize death and destruction, the Allies had dispatched a second wave of bombers to catch firefighters and ambulances as they were responding to the devastation caused by the earlier attack.

Peter Müller was spared the awful knowledge of what happened to his family. He was killed in action two weeks earlier, defending his country and European civilization against the Red hordes besieging the Reich.

Anne's brother Rudi was to die later that year as a prisoner at Andernach, one of several death camps set up by the Americans along the Rhine after the war.

Julius Evola:

Το γέλιο των Θεών

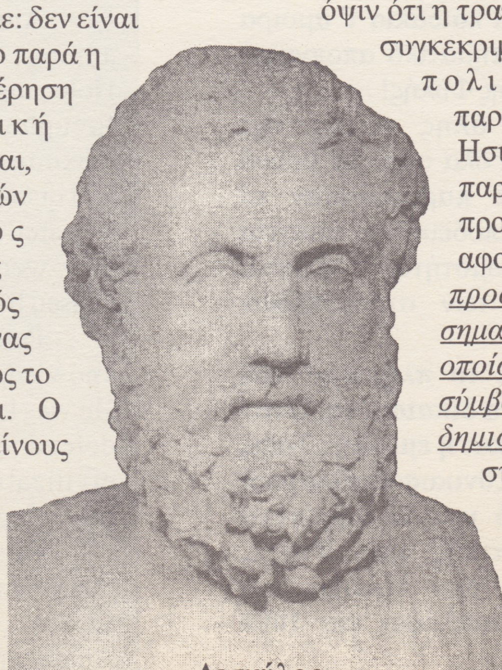
Εισαγωγή-Μετάφραση: Χρυσόστομος Μπάλλας

Μικρή εισαγωγή για τον Μύθο και τους μύθους

Το κατά Ησίοδο "σιδήρεον γένος", αυτό που θα χαρακτηρισθή και ως το γένος των εφήμερων ανθρώπων, δεν αποτελεί μια πραγματικότητα αποκλειστικώς σημερινή, αντιθέτως μάλιστα˙ εδώ και χιλιετίες παίζεται ένα δράμα με πρωταγωνιστή την ανθρώπινη ψυχή. Απλώς σήμερα ζούμε την κορύφωση, και ίσως και την "έξοδό" του. Ανάμεσα στα συστατικά στοιχεία του δράματος αυτού το ψεύδος - και μάλιστα το ψεύδος που καλύπτεται με όρκους αιόλους, επιφανειακούς, προσκαίρους. **Στην αρχέγονη Ινδοευρωπαϊκή παράδοση το ψεύδος ταυτίζεται με την μεγαλύτερη κατάπτωση.** Όλες οι άριες παραδοσιακές κοινωνίες θα θεωρήσουν την αλήθεια ως ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία της παιδείας των νέων γενεών τους. Γι' αυτό οι ευγενείς Πέρσες "*τα παιδιά τα εκπαιδεύουν από τα πέντε έως τα είκοσι χρόνια μαθαίνοντάς τα μόνον τρία πράγματα: ιππασία, τοξοβολία* ***και αγάπη προς την αλήθεια***" (Ηροδότου Ιστοριών˙ Α, 136).

Ψεύδος όμως μπορεί να είναι και μια μισή αλήθεια, ένα ψεύδος δηλαδή περισσότερο τελικά επιτηδευμένο, πιό ύπουλο, περισσότερο επικίνδυνο. Και για να συνεχίσουμε: δεν είναι άραγε η μισή αλήθεια, τίποτε άλλο παρά η καταψαλιδεύουσα ημι-λήθη, η στέρηση της μνήμης, η επιλεκτική απομάκρυνση από τα αρχέτυπα και, εν τέλει, η δημιουργία λευκών σελίδων, ετοίμων προς συμπλήρωση από το κατεστημένο;

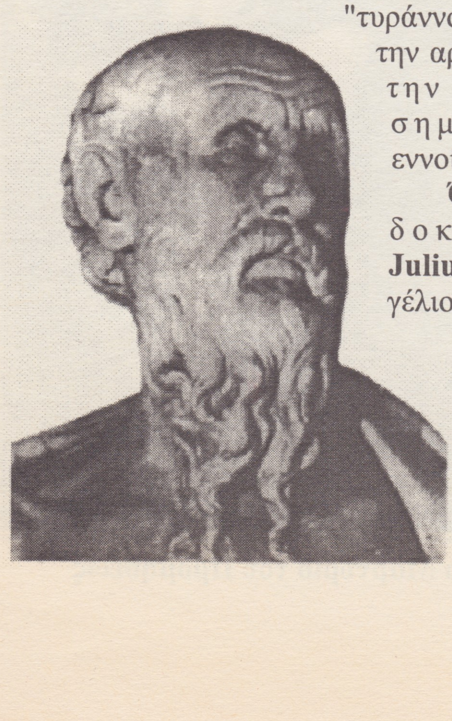
Εδώ έρχεται ο προμηθεϊκός μύθος. Όχι πως φταιει ο Τιτάνας Προμηθέας. Αυτός λειτουργεί όπως το δικό του αρχέτυπο υπαγορεύει. Ο ψόγος είναι περισσότερο για εκείνους που "έξυπνα" σκεπτόμενοι επέλεξαν να μας παρουσιάσουν ένα μόνο κομμάτι του προμηθεϊκού δρόμου. Γνωρίζουμε λοιπόν τον Αισχύλειο Προμηθέα, αλυσοδεμένο στα όρη του Καυκάσου, με το σώμα του να κατασπαράσσεται καθημερινά από τον αετό του Διός, γνωρίζουμε τον υποκλοπέα του πυρός, τον ευεργέτη της ανθρωπότητος, αυτόν που κατέστη σύμβολο-αντικείμενο προς εκμετάλλευσιν όλων των "ταπεινών και καταφρονεμένων", των αδυνάτων που καταπιέζονται, των "μικρών". Ξανά λοιπόν λόγος για την κατακρεουργημένη "μή-λήθη". Προ του Προμηθέως του Αισχύλου υπάρχει ο Προμηθεύς του Ησιόδου, ο Προμηθεύς της "Θεογονίας", των "Έργων και Ημερών": Γι' αυτόν όμως ο λόγος παρακάτω. Εύλογο το ερώτημα: ο αριστοκράτης Αισχύλος, ο θεματοφύλαξ της παραδόσεως, τώρα προπαγανδιστής της ανατροπής και κατήγορος της θεϊκής τάξεως; Κατ' ουσίαν συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Ο Αισχύλος και η γενιά του είναι - όσο και αν φαίνεται περίεργο - μέρος του "σιδηρού γένους", και ήδη από τότε οι συνέπειες γίνονται αισθητές. Η τραγωδία στην Αθήνα λειτουργεί ως μέσον παιδεύσεως, η τραγωδία "διδάσκεται", δεν αποτελεί απλώς μια ψευτοαισθητική, απομονωμένη από κοινωνικά δρώμενα, απόλαυση. Ο Μύθος, λοιπόν, δεν ήσαν λίγες οι φορές που εκλήθη - έστω και τροποποιημένος - να αναλάβη ρόλον αφυπνιστού του δήμου, όταν οι περιστάσεις το απαιτούσαν. Λαμβάνουμε υπ' όψιν ότι η τραγωδία απευθυνόταν σε ένα πολύ συγκεκριμμένο κοινό, αυτό των Αθηναίων πολιτών, κατόχων δηλαδή παραδοσιακής παιδείας (Ομήρου, Ησιόδου), ένα κοινό το οποίο δεν παρακολουθούσε μια παράσταση προκειμένου να γνωρίση τον Μύθο, αφού ήταν ήδη κοινωνός του, *αλλά προσπαθούσε να αντιληφθή την σημασία της ιδιαιτέρας φορτίσεως την οποίαν κάθε φορά ελάμβαναν τα σύμβολα του Μύθου από τον τραγωδόδημιουργό.* Στην περίπτωσή μας σημαντικός αρωγός προς την κατανόηση είναι το έργο της καθηγήτριας M.Corsano: "Θέμις: Ο Κανόνας και το Μαντείο στην Αρχαία Ελλάδα" Gongedo Edit, 1988. Όπως χαρακτηριστικά

Αισχύλος

λοιπόν τονίζεται, σε καμμία περίπτωση ο Αισχύλειος Προμηθεύς δεν μπορεί να ιδωθή ως σύμβολο δημοκρατίας. ***Ο κατά Αισχύλον Προμηθεύς αντιπροσωπεύει την Παλαιά Τάξη, ο δέ Ζεύς - ο τιμωρός του - προσωποποιεί εδώ την νέα, την τυραννική δηλαδή αυθαιρεσία, η οποία αντικαθιστά την παραδοσιακή νομιμότητα. Μια νομιμότητα που ο Αθηναίος θεατής του V αιώνος εταύτιζε με την αριστοκρατική, την παλαιά τάξη.*** Αυτό τό γεγονός αποδεικνύει άλλως τε και η εξέταση της πολιτικής προπαγάνδας του VI και V αιώνος - καθώς και η χρήση, με ξεκάθαρα πολιτικό χαρακτήρα, των μύθων του Κρόνου και των Τιτάνων στις κωμωδίες του Κρατίνου και του Αριστοφάνη.

Στον "Προμηθέα Δεσμώτη", λοιπόν, η κυριαρχία του Διός δεν χαρακτηρίζεται πλέον από την χρήση των "θεμίστων" (πρβλ. Ιλιάδος Α238-9: *"δικασπόλοι, οί τε θέμιστας/προς Διός ειρύαται"*,δηλ. προασπίζονται οι δικασταί το παραδοσιακόν δίκαιον εν ονόματι του Διός!) , του προφορικού δηλαδή δικαστικού συστήματος της αριστοκρατικής παραδόσεως, παρά μόνον από μια έντονη αυθαιρεσία, που οδηγεί στην άνιση και άδικη μεταχείριση των υπηκόων του και στην δημιουργία των δικών του νόμων. Αντιθέτως η συγγένεια Θέμιδος-Προμηθέως, η συγγένεια δηλαδή του Προμηθέως με την θεϊκή προβολή των "θεμίστων" στην τραγωδία του, του προσάπτει ευκρινέστατα αριστοκρατικά χαρακτηριστικά - και κατά συνέπειαν τον καθιστά εχθρό της τυραννίας. Προσθέτουμε, τέλος, ότι θεμελιώδης θέση της αριστοκρατικής παρατάξεως του VI αιώνος, θέση ευρέως διαδεδομένη εκείνη την εποχή, είναι ότι μόνον η αριστοκρατία και οι εκπρόσωποί της είναι αληθείς φίλοι του δήμου, του καταπιεσμένου από την συμπεριφορά τού "τυράννου" - και με την αρχαία και με την σύγχρονη σημασία της εννοίας.

Όμως με το δοκίμιο του **Julius Evola** "Το γέλιο των Θεών", που περιλαμβάνεται στην συλλογή δοκιμίων του "Το Τόξο και το Ρόπαλο" ("L' ario e la clava", Vanni Schweiller edit, Milano, 1971) ο Κύκλος ανοίγει!

Το γέλιο των Θεών

Ότι το σύνολο του μοντέρνου πολιτισμού έχει χαρακτήρα ουσιωδώς αντιαριστοκρατικό στο ποιοτικό επίπεδο, είναι προφανές. Το ίδιο όμως πρέπει να ειπωθή και όσον αφορά το πνευματικό επίπεδο, της κουλτούρας και της θεωρήσεως της ζωής, μολονότι ο αντιαριστοκρατικός χαρακτήρας εδώ είναι πιο δύσκολο να αναγνωρισθή, εξ αιτίας του ότι τα σημεία αναφοράς, απαραίτητα για κάτι τέτοιο, έχουν χαθή σχεδόν ολοκληρωτικώς.

Θέλουμε εδώ να αναδείξουμε μια ξεχωριστή όψη αυτής της καταστάσεως, σχετιζομένην με την έλευση του "Ανθρωπισμού". Χρησιμοποιούμε εδώ τον όρο αυτόν με την ευρύτερή του έννοια, όχι με εκείνη του ιστορικού ανθρωπισμού της περιόδου της λεγομένης Αναγεννήσεως, *παρ' ότι και αυτός επίσης ο ανθρωπισμός έχει καταστή ένα βασικό σημείο καμπής στην αναστροφή την οποία υπαινισσόμαστε.* Ως "ανθρωπισμό" εδώ εννοούμε ακριβώς την γενική θεώρηση που ως κέντρο έχει απλώς τον άνθρωπο, την ανθρώπινη κατάσταση, όπου αυτό που είναι ανθρώπινο γίνεται αντικείμενο λατρείας, ενός πραγματικού φετιχισμού. Επί πλέον εδώ δεν θα εξετάσουμε τις πλέον παρηκμασμένες μορφές μιας τέτοιας λατρείας, τον "μαρξιστικό ανθρωπισμό" και τον "ανθρωπισμό της εργασίας", αλλά θα στρέψουμε την προσοχή σ' εκείνες τις μορφές του που συνδέονται με την λεγομένη "τραγική θεώρηση της ζωής", με την τάση ν' αναγνωρίζεται μια υψηλή "ανθρώπινη" αξία σε φιγούρες επαναστατών και ανατροπέων της ιστορίας και του μύθου αλλά και με τήν συμπαράταξη μαζί τους - *και είναι αυτό το ιδεαλιστικό και ρομαντικό αντίστοιχο των ανατρεπτικών και πληβειο-κινηματικών ιδεολογιών των τελευταίων χρόνων.*

Προωθείται τεχνηέντως και αδιακρίτως ένας συμμορφωτισμός προς μίαν, υποβεβλημένη ως αυτονοήτως ιδεώδη, θέση: πώς το να είσαι άνθρωπος και μόνον άνθρωπος αντιπροσωπεύει κάτι τόσο ένδοξο! Το σκοτεινό, το οδυνηρό, το παρηκμασμένο κομμάτι της ανθρώπινης καταστάσεως, αποκαλείται "τραγικό" - και ως τέτοιο, κατ' ακολουθίαν τών προειρημένων, εκθειάζεται. Το πρωτότυπο του ανθρωπίνου πνεύματος "εν τη ευγενεία" του αποδίδεται στον επαναστάτη ενάντια στις ανώτερες δυνάμεις, στον Τιτάνα, στον Προμηθέα.

Γίνεται συχνά λόγος για "έργα βαθειά ανθρώπινα", για την "ανθρώπινη συνείδηση", για "αίσθηση ζωντανή και βαθειά της ανθρωπότητος". Θαυμάζεται το "Τραγικό μεγαλείο" μιας υπάρξεως, το από την "εσωτερική τραγωδία" φωτισμένο πρόσωπο˙ επικροτείται, τέλος, το "προμηθεϊκό πνεύμα", "το ευγενές πνεύμα της εξεγέρσεως", ο "τιτανισμός της θελήσεως" (ΣτΜ: πρβλ. και την έκφραση "τιτάνια θέληση") και ούτω καθ' εξής, δυναμένων να προστεθούν στο σύνολο αυτό τού Ύμνου στον Σατανά - για να θυμηθούμε τον Carducci - καθώς και ωρισμένων παραλλαγών του φαουστισμού (ΣτΜ: εκ του Faust του Goethe). Το όλον αυτό πλέγμα ιδεών κατέστη μια "αργκό" διαδεδομένη ανάμεσα σε διανοουμένους και λογίους, τελάληδες μιας φιλοσοφίας ιστορικίστικης και προοδευτικής, κληρονόμου λίγο-πολύ του Διαφωτισμού. Της καταστάσεως αυτής τόσο δεν είχε επισημανθή ούτε η γελοιότητα ούτε η ρητορεία, ώστε κατέληξαν να κατρακυλήσουν ακόμη ένα σκαλοπάτι, φθάνοντας ακριβώς στον ήδη αναφερθέντα "ολοκληρωτικό ανθρωπισμό", τον κολλεκτιβιστικό και μαρξιστουλιστικό, ο οποίος διαγράφει με συνοπτικές διαδικασίες ακόμη και αυτές τις (έστω και ανερματίστως) εναπομείνασες απ' την λαίλαπα του πρώτου ανθρωπισμού επιφανειακές δομές, προκειμένου να κηρύξη έναν αχρείο μυστικισμό του ζώου του προωρισμένου για εργασία, για παραγωγή… Εδώ πλέον προσκρούουμε σε αδιαμφισβήτητες ενδείξεις του πνευματικώς αντιαριστοκρατικού χαρακτήρος μιας τυπικώς μοντέρνας θεωρήσεως της ζωής.

Για να έχει κανείς μια ζωντανή αίσθηση της αντιστοίχου πτώσεως επιπέδου, μπορεί ν' αναφερθή στον κλασσικό κόσμο, σε όψεις, μύθους και σύμβολα χαρακτηριστικά αυτού, οσάκις αυτά βεβαίως δεν αποδίδονται υπό μορφή κίβδηλη ή καταστάσα αναξιόπιστη, πράγμα κανονικό στις μέρες μας.

Θα χρησιμεύσει εδώ ένα σχόλιο πάνω σ' όσα έγραφε ο Carl Kerenyi στο έργο του "*Η αρχαία θρησκεία στις θεμελιώδεις γραμμές της*", ως πρός την σημασία του Προμηθέως και του τιτανικού πνεύματος. Αρχικώς δύο σημεία αναδεικνύονται. Το πρώτο είναι ότι ο αρχαίος κόσμος, στις πιο γνήσιες και υψηλές όψεις του, αγνοούσε την "πίστη" υπό την τρέχουσα έννοιά της˙ η θρησκευτικότης του βασιζόταν ουσιωδώς στην **αίσθηση** των θεϊκών δυνάμεων. "*Η πίστη προϋποθέτει την αμφιβολία και την άγνοια, οι οποίες ξεπερνιώνται, ακριβώς, πιστεύοντας*".

Η "πίστη" δεν είχε μια θέση ιδιαίτερη στην θεώρηση της ζωής του αρχαίου ανθρώπου, γιατί το αίσθημα των θεϊκών δυνάμεων αποτελούσε μέρος, με τρόπο τόσο φυσικό και ευθύ, της εμπειρίας και της ζωής τους, όσο - στο δικό τους επίπεδο - και τα δεδομένα του αισθητού κόσμου.

Ως εκ τούτου ευνοούνται απολύτως απευκταίες συγχύσεις όταν ο όρος "θρησκεία", εκλαμβανόμενος υπό την έννοια που κατέστη προσφιλής (ιδίως στον χριστιανικό χώρο), έχοντας δηλαδή ως κέντρο την πίστη, εφαρμόζεται αδιακρίτως προκειμένου περί της αρχαίας πνευματικότητος και, γενικότερον, της πνευματικότητος των απαρχών. Το δεύτερο σημείο αφορά στην ιδέα μιας αρχικής ενότητος θεών και ανθρώπων: "*Έν θεών, έν ανθρώπων γένος*" διδάσκει ο Ησίοδος, και ο Πίνδαρος το επαναλαμβάνει (Νεμ. 6): δύο γένη, ένα ίδιο "αίμα". Ενώπιον των θεϊκών δυνάμεων, ο μυημένος ορφικός λέγει: "θεϊκή είναι η γενιά μου, και σείς επίσης το γνωρίζετε", ενώ πολλές άλλες όμοιες μαρτυρίες θα μπορούσαν να συγκαταλεγούν. Ακόμη, και σε έντονη αντίθεση με το όλο τους κλίμα, μια αντήχησις ανευρίσκεται μέχρι και στα Ευαγγέλια, στην φράση: "*Θεοί εστέ*".

Το Μαρτύριο του Προμηθέως

Το ότι οι θεοί παρατηρούν τους ανθρώπους, το ότι αυτοί παρίστανται στις εορτές και στα λειτουργικά συμπόσια (ο ρωμαϊκός κόσμος είχε την χαρακτηριστική τελετή του le Hiternio), όπως καί στις αναπαραστάσεις εμφαίνονται δίπλα τους - και ούτω καθ' εξής, αυτές οι εικόνες του αρχαίου κόσμου δεν είναι απλοϊκές φαντασίες! Μαρτυρούν με τον δικό τους παραστατικό τρόπο την αίσθηση των ανθρώπων ότι συνυπάρχουν με τους θεούς: ***Είναι μαρτυρίες μιας συγκεκριμένης υπαρξιακής καταστάσεως.***

Δεν πρέπει όμως κανείς εδώ να κατευθυνθή νοητικώς προς έναν "μυστικισμό". Λέει ο Kerenyi: "ξεκινώντας από τον Όμηρο και τον Ησίοδο, αυτή η απόλυτη μορφή μίας μή μυθικής συνυπάρξεως θα μπορούσε να χαρακτηρισθή έτσι: *ομοτράπεζοι, αισθανόμενοι και σκεπτόμενοι εν* ***αμοιβαία ενατενίσει τού πρωταρχικού σταδίου της υπάρξεως***". Ο Kerenyi μιλά για μια **πρωταρχική κατάσταση της υπάρξεως** στην αρχαιότητα - διά μέσου των μαρτυριών στις οποίες εκφράζεται αυτό το αίσθημα της απτής εγγύτητος προς το θείον.

Στην πορεία των χρόνων, το αίσθημα αυτό, εξασθενήσαν, έπρεπε να ενδυναμωθή διά μέσου ειδικών λατρευτικών δραστηριοτήτων - τελικώς δε, δέν υφίστατο πια παρά μόνον εν σπέρματι. Ήδη ο Όμηρος μαρτυρεί ότι η πραγματική συνύπαρξη με τους θεούς, όπως στο πρωταρχικό στάδιο, εμπειριωνόταν πια μόνον από ορισμένους λαούς, "*των οποίων η ύπαρξη αιωρείται ανάμεσα στην θεότητα και την ανθρωπότητα, οι οποίοι βρίσκονται πιο κοντά στους θεούς παρά στους ανθρώπους*".

Εδώ δεν θα πρέπει να σκεφθή κανείς φύλα μιας αρχαιότητος μυθικής. Στην αρχαία Ρώμη ακόμη βρίσκονται μαρτυρίες ακριβείς και ενδεικτικές. Μπορούν εδώ να υπομνησθούν, επίσης, η φιγούρα του flamen dialis, η οποία θα μπορούσε να θεωρηθή ως εκείνη ενός "ζωντανού αγάλματος", και ο χαρακτηρισμός του Λιβίου για ωρισμένες μορφές εκ της περιόδου της γαλατικής εισβολής: "περισσότερο όμοιοι σε θεούς παρά σε ανθρώπους": praeter ornatium habitum que humanun augustorem, maiestate etiam... simillimos diis. Ο ίδιος ο Καίσαρ, πού από πολλούς παρουσιάζεται μόνο με τα ασεβή χαρακτηριστικά του "δικτάτορος" και του σχεδόν ναπολεόντειου κατακτητού, είναι αυτός επίσης που, σύμφωνα με τον Σουητώνιο, από νεαρός μπορούσε να πη ότι το γένος του κατενόησε **"το μεγαλείο των βασιλέων και την ιερότητα των Θεών, υπό των οποίων την εξουσία βρίσκονται επίσης κι εκείνοι που εξουσιάζουν ανθρώπους".** Μέχρι καί στην δαιμονικότητα της Ύστερης Αυτοκρατορίας επεβίωσαν ιδέες και έθιμα που σχεδόν σαν απολαμπές θολές κι εξ αντανακλάσεως παραπέμπουν στο πρωταρχικό φυσικό συναίσθημα των θείων παρουσιών.

"Λαοί των οποίων η ύπαρξη αιωρείται ανάμεσα στην θεότητα και την ανθρωπότητα" - αυτό είναι το κρίσιμο αφετηριακό σημείο. Μετά από αυτό το στάδιο, έπρεπε να **διαχωρισθούν** οι τάσεις. Και ορίστε: όποιος αιωρούνταν ανάμεσα στην θεότητα και την ανθρωπότητα, καταλήγει να επιθυμεί την δεύτερη - και επαινούμενος. Με την σύμφυτη σ' αυτήν την κατάσταση παρακμή, δεν διακρίνει **ούτε το γέλιο των Θεών**. Όπου και επανασυνάπτονται οι συλλογισμοί του Kerenyi σχετικά με την σημασία την οποίαν ο κλασσικός κόσμος απέδιδε στο τιτανικό πνεύμα. Ο Ησίοδος χαρακτηρίζει σαφέστατα αυτό το πνεύμα διά μέσου των αποδιδομένων στον Προμηθέα επιθέτων: είναι όλα προσδιορισμοί του υπερκινητικού νού του επινοητικού και πολυμηχάνου ευφυολόγου που θέλει να εξαπατήσει τον **Νου** (ΣτΜ: ελληνικά στο πρωτότυπο) **του Διός**, δηλαδή **τον ολύμπιο Νου**. Όμως αυτός δεν μπορεί ούτε να εξαπατηθή, ούτε κάν να ταραχθή. Είναι ήρεμος και σταθερός όπως ένας συλλεκτικός καθρέπτης, αυτός ανακαλύπτει τα πάντα χωρίς να τά αναζητήσει, απεναντίας τα πάντα του αποκαλύπτονται.

Το τιτανικό πνεύμα είναι αντιθέτως ανήσυχο, επινοητικό, αναζητώντας πάντα κάτι, με πονηριά και με διερευνητική "όσφρηση". Το αντικείμενο του ολυμπίου νου είναι *το αληθινό, το ον, αυτό που είναι όπως πραγματικά είναι.* Το αντικείμενο του τιτανικού πνεύματος είναι αντιθέτως η επινόηση, ακόμη και εάν πρόκειται για ένα καλοκατασκευασμένο ψεύδος.

Αξίζει να μεταφερθούν αυτούσιες οι εκφράσεις του Kerenyi. Στον ολύμπιο νου αντιστοιχεί η ***α-λήθεια*** (ΣτΜ: ελληνικά στο πρωτότυπο), αυτό το οποίο δεν αποκρύπτεται **(1)**, ενώ το τιτανικό πνεύμα αγαπά το συνεστραμμένο -γιατί συνεστραμμένη -*άγκυλος*- (ΣτΜ: ελληνικά στο πρωτότυπο) και η αποδεικτική ή κατασκευαστική του διεργασία, αφού το άγκυλο άπτεται από την φύση του τού ψεύδους, αλλά αγκύλη είναι επίσης μια έξυπνη εφεύρεση όπως ο βρόχος, η θηλειά *{αγκύλη}*. Η φυσική του ολυμπίου **νού** (ΣτΜ: ελληνικά) κατάστασις είναι *η διαύγεια του όντος* , της υπάρξεως, σβήνοντας ο νους δεν θα έμενε τίποτε άλλο παρά *το όν* στην τυφλή του πραγματικότητα. Η φυσική αντιστοιχία του τιτανικού πνεύματος είναι αντιθέτως η πνευματική μιζέρια: ηλιθιότητα, αναίδεια, σκαιότης. Ύστερα από κάθε επινόηση του Προμηθέως στον κόσμο μένει επί πλέον δυστυχία για την ανθρωπότητα. Περατωθείσης της θυσίας (ΣτΜ: της θυσίας όπου ο Προμηθεύς προσπάθησε να εξαπατήσει τον Δία, χωρίζοντας άνισα τα μέρη του σφαγίου που αντιστοιχούσαν σε θεούς και ανθρώπους), όπως μας μεταφέρει ο Ησίοδος στην "Θεογονία" του (στ. 535-616), ο Ζεύς παίρνει πίσω το πυρ από τους θνητούς. Κι έπειτα, μετά την κλοπή του πυρός, όταν ο Προμηθεύς ο ίδιος απομακρύνεται από την ανθρωπότητα για να υποστή την ποινή του **(2)**, παραμένει ο Επιμηθέας - ως αντιπρόσωπος τού γένους των ανθρώπων: στην θέση του πονηρού μένει, ως αντιστοιχία του, ο ηλίθιος (ΣτΜ: πρβλ. την νεοελληνική χαρακτηριστική έκφραση "κουτοπονηριά"!). Η βαθύτερη σχέση που ενώνει τις δύο αυτές φιγούρες του ελληνικού μύθου εκφράζεται διά τού γεγονότος ότι πρόκειται για δύο αδέλφια. Θα μπορούσε σχεδόν κανείς να πή: "μια ύπαρξη αρχικώς μοναδική, καί πανούργα καί ηλίθια, εμφανίζεται εδώ διηρημένη, με την μορφή δυο ανόμοιων αδελφών". Ο Προμηθεύς είναι ο πανούργος και προνοητικός, ο Επιμηθεύς ο εξαιρετικά βραδύνους. Αυτός ο τελευταίος στην αφροσύνη του θα δεχθή ως δώρο από τους Θεούς την γυναίκα - τελευταία, ανεξάντλητη πηγή δυστυχίας για την ανθρωπότητα. Και ο Ζεύς - έτσι αφηγείται ο Ησίοδος αυτό το τελευταίο και αποφασιστικό επεισόδιο ανάμεσα στα δύο πνεύματα -, γνωρίζοντας πόσο οι άνθρωποι θα ευφρανθούν με το δώρο και θα αγαπήσουν αυτήν τους την ατυχία, **γελά**.

Αυτά γράφει ο Kerenyi. Στο γέλιο αυτό συνοψίζεται η πραγματική ήττα του Τιτάνος, του καταχραστού των θείων κτημάτων. Ο Kerenyi θέτει σωστά εν προκειμένω αυτήν την βασική ιδέα του αρχαίου κόσμου. Το ολύμπιο γέλιο είναι φονικό. Όμως ουδείς πεθαίνει ακριβώς, τίποτα δεν έχει αλλάξει στην ανθρώπινη ύπαρξη, την γεμάτη αντιθέσεις, εκπρόσωποι της οποίας είναι ομοίως ο Προμηθεύς και ο Επιμηθεύς. Λοιπόν, τί καταστράφηκε από αυτό το γέλιο; Μά η ίδια η τεκμαρτή της τραγωδία - κι εδώ έγκειται η σημασία όλης της τιτανικής δυστυχίας,: Έμπροσθεν του Διός, θεατού που γελά, το αιώνιο γένος των ανθρώπων απαγγέλλει την αιώνιά του ανθρώπινη κωμωδία!

Ακόμη κι όταν παρεμβάλλεται ένα ηρωικό στοιχείο, αυτό δεν μεταβάλλει τίποτα σ' αυτήν την κατάσταση, σ' αυτήν την σχέση των αξιών. Ο Kerenyi το επισημαίνει εύστοχα. **Στην αρχαία αντίληψη του κόσμου, η πρωταρχική τιτανική βάσις του όντος και το γέλιο των θεών είναι αλληλένδετα. Η ανθρώπινη ύπαρξη, καθ' όσον παραμένει δεσμία εκείνης της πρωταρχικής τιτανικής βάσεως, είναι δυστυχής και, από ολυμπίας απόψεως, γελοία, άνευ σπουδαιότητος.**

Εκεί δε όπου τα ανθρώπινα κατορθώματα αποκτούν τον χαρακτήρα μιας εποποιίας, αυτή η σημασία καταλήγει μόνον να επιβεβαιώνεται. Σύμφωνα με την αρχαία οπτική, η σφοδρότης των ερίδων, των εντάσεων, των αγώνων και των σφαγών του ατυχούς γένους των ανθρώπων, ήδη αδελφών των Θεών, μπορεί να είναι τέτοια που να εγείρει κοσμικούς αντίλαλους. Ακριβώς για να επισημάνει το μέγεθος αυτής της τραγωδίας, ο Όμηρος επιτρέπει ώστε ακόμη και η φύση, δια των θαυμάτων της, να παραβιάζει τους νόμους της και να παρεμβαίνει. Τα πάντα φαίνονται να συναγωνίζονται για να επιτείνουν την τραγική σημασία του ήρωα. Επί πλέον, σύμφωνα με την άποψη της αρχαίας πνευματικότητος στην οποία εδώ αναφερόμαστε, ή σύμφωνα μ' εκείνο το οποίο θα μπορούσε να ονομασθή η άποψη *της "πρωταρχικής καταστάσεως του όντος"*, ακμαίας προ της εδραιώσεως του ανθρώπινου και προμηθεϊκού αντικατοπτρισμού (reflection) - λοιπόν, όλο αυτό κατώρθωσε τόσο λίγο να ταράξει τον **ολύμπιο {Νου}** (ΣτΜ: ελληνικά), όσο και η τιτανική πανουργία. Λεει ο Kerenyi, πως η μοναδική αυταπάτη που παρεισέφρυσε σ' εκείνη

τήν αρχαία αντίληψη ως πρός τις σχέσεις ανάμεσα σε θεό και άνθρωπο, ήταν η (υποτιθεμένη) τραγική σημασία της ηρωικής υπάρξεως, ως θεάματος (δήθεν) προωρισμένου για θεούς (είναι αυτό το οποίο πολλές φορές θα αναφέρει ο Σενέκας). Η πιο τραγική όμως πλευρά αυτής της σημασίας έγκειται στο γεγονός ότι, **όσο το πνευματικό μάτι του τραγικού ήρωα δεν έχει ανοίξει, ακόμη και αυτή η τραγικότης πρέπει να διαλυθή, να ματαιωθή μπροστά σ' ένα θεϊκό γέλιο.** *Διότι το γέλιο αυτό δέν είναι, όπως η ανθρώπινη προοπτική το θέλει, το γέλιο μιας "απολύτου μακαριότητος" - μα η απόκριση **μιας πλήρους υπάρξεως, ενός αυθεντικού όντος, το γέλιο τών αιωνίων Μορφών.***

Αυτά, καθώς θα έλεγε και ένας Νίτσε που επίσης από διάφορες απόψεις υπήρξε κι ο ίδιος θύμα του τιτανικού αντικατοπτρισμού , ήταν η βαθύτητα της αρχαίας ψυχής.

Όλα τούτα στο μυθολογικό στερέωμα. Όμως η μυθολογία δεν είναι πλατειάζουσα φαντασία. ***Ο μύθος*** στο πλαίσιο αυτό είναι ***ο "καθρέπτης βαθειών εμπειριών του ανθρώπου, υπό φως του πνεύματος"*** (Bachofen) - και, ως εκ τούτου, επιτρέπει την γνώση των εν τώ βάθει δυνάμεων που δρουν μορφοποιητικώς επί τού πολιτισμού.

Η εδώ ανακαλουμένη τάξη ιδεών αποσαφηνίζει τον **Διαχωρισμό** δύο κατευθύνσεων, υποδεικνύοντας έτσι και την **άλλη** δυνατότητα, προσανατολισμού αντιθέτου εκείνου ο οποίος υιοθετήθηκε από τον ανθρωπισμό - και πού αποτελεί το χαρακτηριστικό γνώρισμα τού προμηθεϊκού μύθου. Το μυθολογικό πλαίσιο - Ζευς, θεοί, θεϊκές συγγένειες κλπ - δεν πρέπει να εκτρέπει από το ουσιώδες, με το να ερεθίζει μια αίσθηση φαντασιώδους εξωτερικότητος και αναχρονισμού. Αρχικά, στο πνεύμα πάντοτε εναπόκειται η δυνατότητα να προσανατολισθή σύμφωνα με την μία ή την άλλη από τις αντίθετες αντιλήψεις και να λάβει από αυτές ένα μέτρο και ένα βαθύτερο ύφος για την ύπαρξη. Καί ο "ολύμπιος" προσανατολισμός είναι εφικτός και ο προμηθεϊκός. Προσέτι, πέραν των συμβόλων και των αρχαίων μυθολογημάτων, ο καθένας απ'

αυτούς μπορεί να μεταφρασθή σ' έναν ωρισμένο τρόπο ζωής, σε μια συγκεκριμένη συμπεριφορά απέναντι σε εξωτερικά κι εσωτερικά σύμβολα - στον ανθρώπινο κόσμο και σ' εκείνον του πνεύματος, στην ιστορία και στήν σκέψη. Ο ολύμπιος προσανατολισμός έχει έναν καθοριστικό ρόλο σε κάθε τί που είναι πραγματικά αριστοκρατικό - ενώ, όπως έχει ειπωθή, η προμηθεϊκή κατεύθυνση έχει έναν χαρακτήρα ουσιωδώς πληβείο και, στην καλύτερη περίπτωση, ***φθάνει στην αυτοεπιβεβαίωση διά του σφετερισμού.*** Στον αρχαίο κόσμο, όχι μόνον τον ινδοευρωπαϊκό αλλά στον κλασσικό εν γένει, όλες οι κύριες θεότητες της κυριαρχίας, του imperium, της τάξεως, του νόμου και του δικαίου έχουν κατ' εξοχήν ολύμπιο χαρακτήρα. Αντιθέτως, η ιστορική εκδήλωση της προμηθεϊκής γραμμής είχε στενή, εγγενή συνάφεια με ο,τιδήποτε εκδηλώθηκε εν είδει επιθέσεως εναντίον κάθε μορφής υψηλής αρχής, με την τάση να τίς αντικαταστήσει καταχραστικώς μέ αρχές και αξίες συνδεδεμένες με τα χαμηλότερα στρώματα του κοινωνικού οργανισμού, η των οποίων αντιστοιχία στο άτομο είναι *ακριβώς* ***το "φυσικό" και μόνον, απλώς ανθρώπινο μέρος του.***

Γενικώς μέσω τού ανθρωπισμού και τού προμηθεϊσμού, μεταξύ τών δύο ελευθεριών, εκείνης του κυρίαρχου κι εκείνης του εξεγερμένου, είναι η δεύτερη που έχει επιλεγή. Αυτή είναι η αλήθεια, ακόμη κι όταν καγχάζει μ' έναν αέρα πανηγυρισμού για την επιβεβαίωση της ανθρώπινης "προσωπικότητος" και της "αξιοπρέπειάς" της, για την "ελευθερία της σκέψεως", για το "απεριόριστο" του πνεύματος.

Κατά τ' άλλα αυτή η σημαντική εκλεκτική επιλογή είναι ευδιάκριτη ακόμη και στις πιο χυδαίες μορφές της ιδεολογίας της εξεγέρσεως. Άς δεχθούμε πρός στιγμήν πως οι παραδοσιακές ιεραρχίες δέν είχαν πραγματικά τον υποτιθέμενο χαρακτήρα ή πως αυτές δέν βασίζονταν σε μια φυσική αρχή και στην ελεύθερη αναγνώριση αλλά αποκλειστικά στην βία - και πως, παραδείγματος χάριν στον "σκοτεινό Μεσαίωνα", ο άνθρωπος και η ανθρώπινη σχέση υπέφερε μέ δεσμά πολιτικά και πνευματικά. **Στο πρόσωπο ποίου όμως;** Όχι, σίγουρα, κατά τους ανθρωπιστές, στο πρόσωπο των θεωρουμένων αρχόντων, εκείνων που διηύθυναν το δόγμα - και γενικώς όχι στο πρόσωπο εκείνου που, σύμφωνα με τη φράση του Αριστοτέλη, "με το να υπαγορεύει τον νόμο, δεν είναι ο ίδιος υποκείμενο του νόμου". Αυτοί ήσαν (κατ' αυτούς) ελεύθεροι. Έτσι μέχρι και σε αυτό το επίπεδο φαίνεται ποια είναι η βάση των ελευθεριαζουσών "ευγενών ιδεολογιών" και των αντιστοίχων εκλεκτικών τους συγγενειών: είναι η

ενστικτώδης ταύτιση όχι με το υψηλό, μα με το χθαμαλό - κι η επιδίωξη, ακριβώς, όχι της ελευθερίας του Κυρίου, μα εκείνης του χειραφετημένου σκλάβου. [ΣτΜ: Πρβλ. την μνημειώδη ρήσιν του Φρειδερίκου του Μεγάλου: ***"Είμαι μόνον Βασιλεύς, εφ' όσον και καθ' όσον είμαι ελεύθερος"***!!!] Ακόμη και όταν θα έπρεπε κανείς ν' αποδεχθή μια παρόμοια εικόνα - υλιστική, ετεροβαρή και κατά μέγα μέρος επινοημένη - των ιεραρχικών κοινωνιών, η πληβεία βάση του κοινωνικού προμηθεϊσμού, η ποιότης των εκλεκτικών του συγγενειών, η "πνευματική φυλή" που εδώ προδίδεται, όλα του είναι πράγματι ασυμβίβαστα με κάθε αληθή ευγένεια.

Σε τελική ανάλυση, τα πράγματα δεν είναι πολύ διαφορετικά περνώντας στο πολιτιστικό στερέωμα, όπου ο ανθρωπισμός και ο προμηθεϊσμός πανηγύρισαν την τιτανική "χειραφέτηση" του πνεύματος, δόξασαν το πνεύμα "που έσπασε κάθε αλυσίδα, καθιστάμενο συνειδητό της ασύστολης ελευθερίας του" με το πέρασμα στον επίπεδο ορθολογισμό, στον ανθρωπισμό και στον προοδευτισμό, έστω καί με τον αυτοαγλαϊσμό τής περιστασιακής διεξόδου της αναφερθείσης "τραγικής θεωρήσεως της ζωής", υπό τις αναθρυλλούμενες δάφνες του Προμηθέως - δημιουργού, αντικατοπτρισμού των "κατακτήσεων του πνεύματος", νοουμένου ως τοιούτου (πνεύματος) τού είδους της σκέψεως που επινοεί, κατασκευάζει, ανακαλύπτει - της εφαρμοσμένης σκέψεως του αρχαίου, επινοητικού, ανήσυχου Τιτάνα.

Είναι λοιπόν όλο αυτό μια κίνηση εκ των κάτω που επέφερε την δύση ή την καταστροφή αυτού που στην Δύση, στην ιστορία της και τον Πολιτισμό της, μπορούσε ακόμη να αναφέρεται στον αντίθετο λαό, τον απολλώνειο, τον αριστοκρατικό - του αληθούς πνεύματος, μία αναφορά με άξονα την ίδια κυριαρχία αυτού που αισθάνεται απόσταση από το "ανθρώπινο", αυτού που έχει ως ιδεώδες τον "πολιτισμό του όντος", αυτού που ζώντας και δρώντας μαρτυρεί τον ανώτερο κόσμο και την ηρεμία του, όχι τραγική δύναμη.

Οι ρυθμοί επιταχύνονται, ο "ανθρωπισμός" έπρεπε να διασχίσει την οδό που, για να χρησιμοποιήσουμε τα σύμβολα που αναφέρθηκαν παραπάνω, από τον Προμηθέα οδηγεί στον Επιμηθέα. Ο μοντέρνος κόσμος που σχηματοποιείται, δεν γνωρίζει τον Προμηθέα Λυόμενο διά μέσου του Ηρακλέους (παλαιότερα ο Ηρακλής σήμαινε τον άνθρωπο, τον ήρωα, που έκανε την **άλλη** επιλογή, εκείνην του συμμάχου των ολυμπίων δυνάμεων). Αυτός γνωρίζει εκείνον τον Προμηθέα, από τον οποίον αφαιρέθηκαν οι αλυσίδες και που αφέθηκε ελεύθερος να ακολουθήσει τον δρόμο του μέχρις ότου δοξασθή στην δυστυχία του και στην τραγωδία μιας απλώς ανθρωπίνης υπάρξεως - ή, για να το πούμε καλύτερα, της υπάρξεως που διαθέτει μια ματιά μόνον ανθρώπινη , φθάνοντας στο σημείο όπου, έχοντας ολοκληρώσει και, άρα, χάσει την προτίμηση γι' αυτό το είδος αυτοσαδισμού, του "τραγικού του μεγαλείου", βυθισθή πλέον σε μια ύπαρξη αμβλύνοα, ιδίαν της επιμηθεϊκής ανθρωπότητος, η οποία εν μέσω του λαμπρού τιτανικού θεάματος όλων των ανθρωπίνων κατακτήσεων γνωρίζει μόνον τα καθήκοντα των ζώων που προορίζονται για εργασία και την κακοδαιμονία της οικονομίας. Η συναφώς χρησιμοποιηθείσα διατύπωση, από μια γνωστή ιδεολογία ειλημμένη, είναι ακριβώς "ολοκληρωτικός ανθρωπισμός", "ανθρωπισμός της εργασίας" και (τόσον γελοίως πιά πενιχρό!) "νόημα της ιστορίας".

Ο κύκλος κλείνει!!!

<u>ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ</u>

(1) Ο όρος μπορεί να ερμηνευθή και ως "μή λήθη", ως άρσις της λήθης, ήτοι "ανάμνηση" ή "αφύπνιση", με την έννοια της ουσιώδους γνώσεως της αλήθειας.

(2) Έχουμε αλλού αναφέρει μια ερμηνεία "εσωτερική" του μύθου, σύμφωνα με την οποία ο βράχος κατ' αρχάς στον οποίον ο Προμηθέας είναι αλυσοδεμένος είναι το σώμα, η υλική διάσταση, και το μαρτύριό του δεν είναι ποινή επιβληθείσα από μια ξένη πλευρά, πιο δυνατή: το πτηνό που τον κατασπαράσσει ενώ βρίσκεται αλυσοδεμένος στον βράχο δεν είναι παρά ένα σύμβολο της ίδιας της υπερτέρας δυνάμεως που ο Προμηθεύς ήθελε αδίκως να οικειοποιηθή, μα που σ' αυτόν δεν είναι δυνατόν να ενεργήσει παρά ως κάτι το οποίο τον κατασπαράσσει και τον καταστρέφει!

Αφιέρωμα στην Μουσική

Στο παρόν τεύχος του περιοδικού μας εγκαινιάζουμε μία νέα στήλη για την Μουσική. Απ'το βήμα αυτό θα προβληθή η άποψη γνωστών προσωπικοτήτων της ιστορίας για μία από τις σημαντικότερες εκφράσεις της ζωής του ανθρώπου ... την Μουσική.

Αναγνωρίζοντας τον ουσιώδη ρόλο που παίζει η μουσική στην ζωή του ανθρώπου και στην διαμόρφωση της ψυχής και του χαρακτήρα του, έχουμε χρέος να προβάλουμε εκείνη την Θέση που έχει πλέον ξεχαστή και να αναπτύξουμε μία πολεμική ενάντια στην βέβηλη και εμπορευματοποιημένη σύγχρονη "μουσική", που σκοπό έχει να καταστρέψει τον πολιτισμό, το ήθος και την ψυχή των ανθρώπων, συντονίζοντάς τους με υποχθόνιους ρυθμούς. Η Θέση που επιθυμούμε να προβάλουμε έχει εκφρασθεί με τον καλύτερο τρόπο απ'τον θείο Πλάτωνα στην "Πολιτεία" του:

"Γιατί πρέπει με μεγάλη ευλάβεια ν'αποφεύγουμε κάθε νέα αλλαγή στο είδος της μουσικής, επειδή διατρέχουμε τον κίνδυνο να χάσουμε το πάν: γιατί, όπως το λέει ο Δάμων και τον πιστεύω κι εγώ, **πουθενά δεν γίνεται να μετακινηθούν οι τρόποι της μουσικής χωρίς μαζί να μετακινηθούν και οι μεγαλύτεροι πολιτικοί νόμοι."**

..."Εδώ, λοιπόν, στην μουσική επάνω, καθώς φαίνεται, πρέπει να χτίσουμε την ακρόπολη που να φυλάγουν οι φρουροί μας.

Ναι, βέβαια, γιατί απ'αυτήν την μεριά τρυπώνει εύκολα η παρανομία, χωρίς να το πάρει είδηση κανείς... και διαποτίζει τα ήθη και τις ενασχολήσεις κι απ' αυτά πια αφού μεγαλώσει περισσότερο, ξεσπά καταπάνω και στις μεταξύ των συναλλαγές - κι απ'αυτές προχωρεί κι απάνω στους νόμους και στους πολιτικούς θεσμούς με μεγάλη ακολασία, ώς που στο τέλος αναποδογυρίσει τα πάντα και κράτος και ιδιώτες."

"...ποτέ δεν θα γίνουμε καλοί μουσικοί, ούτε εμείς οι ίδιοι, ούτε εκείνοι που λένε πως τους ανατρέφουμε για φρουρούς μας, αν πριν δεν γνωρίσουμε εις βάθος τις ιδέες της εγκράτειας, της ανδρείας, της ελευθερίας, της μεγαλοψυχίας και όλες τις συγγενείς μ'αυτές αρετές, καθώς ακόμη και τις ενάντιες κακίες, και να τις διακρίνουμε με την πρώτη ματιά παντού όπου παρουσιάζονται και αυτές οι ίδιες και οι εικόνες τους, είτε σε μικρό είτε σε μεγάλο βαθμό, χωρίς τίποτε να παραβλέπουμε..."

Στο παρόν τεύχος ο Henry Ford, με τον απλό και περιεκτικό του λόγο, θα επιχειρήσει να μας "ανοίξει τα μάτια" - για να δούμε αυτό που τεχνηέντως μας αποκρύπτουν.

Ο Henry Ford, ο γνωστός ιδρυτής της κολοσιαίας βιομηχανίας αυτοκινήτων "Ford', ήταν εχθρός τόσο του κομμουνισμού όσο και του καπιταλισμού, ήταν εκφραστής της Ιδέας ενός Λαϊκού και Εθνικού Σοσιαλισμού, πολέμιος του Διεθνούς Σιωνισμού.Μα πάνω απ'όλα ήταν μία αφυπνισμένη συνείδηση που μπορούσε να διακρίνει πίσω από τον πέπλο των φαινομένων και να αντικρύσει την αλήθεια. Οξυδερκής παρατηρητής των γεγονότων αλλά και μαχητής της Ιδέας, στηλίτευσε τα σχέδια των Εβραίων Σιωνιστών για την καταστροφή της Λευκής Ψυχής και Φυλής όσο κανένας άλλος. Στο κείμενο που ακολουθεί αν αντικαταστήσουμε την λέξη "τζαζ" με το σύνολο της σύγχρονης μουσικής- "ελληνικής" και ξένης- θα έχουμε την ακριβή εικόνα της σύγχρονης πραγματικότητας και του "εκσυγχρονισμένου" σχεδίου καταστροφής της νεολαίας μας...

Α.Μπρ.

Henry Ford

"Ο Διεθνής Εβραίος"

(Από σειρά άρθρων του πρωτοποριακού αυτοδημιούργητου κατασκευαστού, δημοσιευμένων απ' το 1919 και εφ' εξής στο περιοδικό τής "Ford Motor", "The Dearborn Independent")

Η Εβραϊκή τζαζ γίνεται η εθνική μας μουσική

Πολλοί άνθρωποι έχουν αναρωτηθή από πού έρχονται αυτά τά κύματα επί κυμάτων μουσικού βορβόρου που εισβάλλει στα αξιοπρεπή σπίτια καί βάζει τους νέους ανθρώπους της γενιάς αυτής να μιμούνται τις μωρολογίες των ηλιθίων. **Η "δημοφιλής" (pop) μουσική αποτελεί Εβραϊκό μονοπώλιο**. Η τζαζ είναι Εβραϊκό κατασκεύασμα. Η παράδοση σ' ένα κατήφορο αισθησιασμού και ανάρχως αναπαραγομένων χλιαρών αισθημάτων και αναλόγων ήχων, ο βόρβορος, οι εμμέσως υπαινικτικές χυδαίες εξυπνάδες όλ' αυτά είναι τυπικώς εβραϊκής προελεύσεως!

Πιθηκοφλυαρίσματα, κραυγές ζούγκλας, γρυλλίσματα καί τσιρίδες και αναστεναγμοί υπαινικτικοί ερώτων ανηλίκων, πού, συγκεκαλυμμένα από κάποιες φλογερές "διασκεδαστικές" των εντυπώσεων νότες γίνονται αποδεκτά σέ σπίτια όπου το πράγμα καθ' εαυτό, μή υποβοηθούμενο από "κονσερβαρισμένη μελωδία", θα εξοβελίζετο με αηδία καί τρόμο. Η μουσική αυτή των αρρύθμων σπαστικών αναπαλμών επενδύει εκφράσεις κατευθείαν παρμένες από τίς χαβούζες των συγχρόνων πρωτευουσών, ώστε να αναχθούν σέ καθημερινή αργκό, τά ανεξέλεγκτα απ' το κατώφλι της συνειδήσεως εκστομούμενα μουρμουρίσματα αγοριών και κοριτσιών τών σχολείων.

Σας εκπλήσσει που, σ' όποια πλευρά και να αναζητήσετε τα ίχνη των βλαβερών επιρροών μέσα στην κοινωνία, φθάνετε σε μια ομάδα Εβραίων; Στη διαφθορά του αμερικανικού ποδοσφαίρου μια ομάδα Εβραίων. Στην καταχραστική οικονομία μια ομάδα Εβραίων. Στον εκφυλισμό τού Θεάτρου μια ομάδα Εβραίων. Στην προπαγάνδα του αλκοόλ μια ομάδα Εβραίων. Στον έλεγχο της εθνικής περί πολέμου πολιτικής μια ομάδα εβραίων. Στον έλεγχο του τύπου μέσω των επιχειρήσεων και της χρηματοδοτικής πίεσης μια ομάδα Εβραίων. Το 80% από αυτούς πού επωφελούνται από τον πόλεμο Εβραίοι. Οργανωτές ενεργού αντιδράσεως σέ παραδοσιακούς νόμους και συνήθειες Εβραίοι.

Σ' αυτό το μίασμα *(ΣτΜ: η ελληνική λέξη στο πρωτότυπο)* που αποκαλείται δημοφιλής (πόπ) μουσική καί πού συνδυάζει μικρόνοια μέ κάθε είδους χαμερπή υπαινιγμό πάλι Εβραίοι.

Η Εβραϊκή επιρροή στην Αμερικανική μουσική θεωρείται χωρίς αμφιβολία σοβαρή από αυτούς που έχουν κάποια στοιχειώδη γνώση τού θέματος. Όχι μόνο υπάρχει μια αυξανόμενη αντίδραση ενάντια στον εξιουδαϊσμό των ολίγων μεγάλων ορχηστρών μας, αλλά και μια ισχυρή αντίδραση απέναντι της φυλετικής συνομωσίας τής συμμορίας που κατακλύζει την σκηνή του κονσέρτου και του λαϊκού πάλκου με Εβραίους καλλιτέχνες, αποκλείοντας όλους τούς άλλους. Άν μέν ήσαν ανώτεροι ως καλλιτέχνες, δεν θα μπορούσε κανείς ν' αντείπει τίποτε: είναι όμως απλώς περισσότερο γνωστοί και φυλετικώς προτιμώμενοι στους Εβραϊκούς μουσικούς κύκλους.

"Αφήστε με να κάνω τα τραγούδια ενός έθνους - και δεν με νοιάζει ποιος φτιάχνει τους νόμους" είπε κάποιος: σ' αυτήν τήν χώρα οι Εβραίοι έχουν ασκήσει μεγάλη επιρροή στην διαμόρφωση και τών δυό. Στόχος αυτού του άρθρου είναι να δώσει

Henry Ford
Μια πολυσχιδής προσωπικότητα

Στους ανθρώπους την αλήθεια εις ό,τι αφορά την ηλίθια μουσική που από συνήθεια μουγκανίζουν και τραγουδούν και ξεφωνίζουν μέρα και νύχτα και, αν είναι δυνατόν, να τους βοηθήσει να δουν την αόρατη Εβραϊκή μπαγκέτα που αιωρείται τότε πάνω από τα κεφάλια τους - για οικονομικούς και προπαγανδιστικούς σκοπούς. Όπως ακριβώς η Αμερικάνικη σκηνή και ο κινηματογράφος έχουν περιπέσει υπό τον έλεγχο των Εβραίων και την διαβρωτική της τέχνης χαρακτηριστική τους εμπορικότητα, έτσι και ο κλάδος της εμπορίας δημοφιλών τραγουδιών έχουν καταστή μια "Γίντισς" βιομηχανία. Οι Εβραίοι που κατέλαβαν το χώρο αυτό από τις πρώτες μέρες της εκμεταλλεύσεώς του ήσαν στο μεγαλύτερο μέρος τους Εβραίοι που γεννημένοι στην Ρωσία, ωρισμένοι από τους οποίους είχαν παρελθόν τόσο άσωτο, όσο καί το παρελθόν πολλών Εβραίων κινηματογραφικών και θεατρικών συντελεστών έχει ήδη καταδειχθή.

Στην αρχή της δεκαετίας του 1920 ο Irving Berlin, ο Leo Feist και άλλοι αξιωματούχοι επτά μουσικών εκδοτικών εταιριών τής Νέας Υόρκης κατηγορήθηκαν γιά παράβαση τού αντι-μονοπωλιακού νόμου Sherman σε μια αγωγή που κατετέθη από την κυβέρνηση των Η.Π.Α.. Κατά κατηγορία, αυτοί ήλεγχαν το 80% των διαθεσίμων τραγουδιών με πνευματική ιδιοκτησία, πού χρησιμοποιούσαν οι κατασκευασταί φωνογράφων, κυλίνδρων πιάνων και άλλων οργάνων αναπαραγωγής ήχου, και καθόριζαν τις τιμές λιανικής πωλήσεως δίσκων και κυλίνδρων. Οι εταιρίες που ενεπλέκοντο σ' αυτήν την υπόθεση ήταν οι Consolidated Music Corporation· Irving Berlin, Inc. · Francis, Day and Hunter, Inc. · Shapiro, Bernstein & Co. · Watterson Berlin & Snyder, Inc. και M.Witmark & Sons, Inc. όλες τής Νέας Υόρκης. Η συμφωνία την οποία επεζήτει διά της αγωγής να διαλύσει η Κυβέρνηση των Η.Π.Α. εξησφάλιζε, κατά τους ενάγοντας, ότι οι κατηγορούμενοι θα διωχέτευαν όλα τους τά συμβόλαια μόνον διά μέσου της Consolidated Music Corporation, την οποίαν οι ίδιοι είχαν οργανώσει. Το υπόλοιπο 20% της επιχειρήσεως των τραγουδιών ηλέγχετο από άλλους Εβραϊκούς μουσικούς οίκους που δεν περιλαμβάνονταν σ' αυτήν την συγκεκριμμένη ομάδα.

Πως το μονοπώλιο των Εβραϊκών τραγουδιών σε κάνει να τραγουδάς

Ο Εβραίοι δεν δημιούργησαν το δημοφιλές τραγούδι· τό εξαχρείωσαν. Η στιγμή εποχή της εισόδου Εβραίων στον έλεγχο του δημοφιλούς τραγουδιού συμπίπτει ακριβώς με την αρχή τής παρακμής τού ήθους των δημοφιλών τραγουδιών. Το "δημοφιλές" τραγούδι προτού να γίνει Εβραϊκή βιομηχανία ήταν πράγματι λαϊκό, δημοφιλές τραγούδι. Ο λαός το τραγουδούσε και δεν είχε λόγους να το καλύψει. Το δημοφιλές τραγούδι είναι πιά σήμερα μια τόσο αμφίβολη σύνθεση, ώστε εκτελεστές με κάποιο κάλυμμα αξιοπρέπειας πρέπει να καλοπιάσουν το κοινό τους πρίν τραγουδήσουν. Οι πολίτες κάποιας ηλικίας θα θυμούνται τα στάδια από τα οποία πέρασε το δημοφιλές τραγούδι τις τελευταίες δεκαετίες. Τα πολεμικά τραγούδια επεβίωσαν καί μετά τον Εμφύλιο, βαθμιαίως δέ αναμείχθηκαν με τραγούδια μιάς νεότερης περιόδου - όμορφα, ρομαντικά, διαυγή. Τα ίδια καθώς και ανάλογα τραγούδια και μπαλάντες ανεβίωσαν για λίγο κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτά δεν αποτελούσαν προϊόντα βιομηχανιών τραγουδιού αλλά ήσαν δημιουργίες ατόμων που άφησαν το ταλέντο τους να εκφραστεί φυσικώς. Τα άτομα αυτά δεν εργάζονταν για συνασπισμούς εκδοτών, αλλά χάριν της ικανοποιήσεως της ερασίας τους, για μεμονωμένους καλλιτέχνες τής σκηνής του Μιούζικ Χωλ (Μουσικού Σαλονιού). Δεν

φτιάχτηκαν μεγάλες περιουσίες από τα τραγούδια, αλλά εισέπραξαν μεγάλες ικανοποιήσεις έχοντας ευχαριστήσει το κοινό γούστο. Το κοινό γούστο, όπως κάθε άλλο γούστο, *εκλιπαρεί για ό,τι κυρίως του προσφέρεται ως τροφή*. Το κοινό γούστο είναι η κοινή συνήθεια: το κοινό αδυνατεί να συνειδητοποιήσει την προέλευση αυτού επί του οποίου ενδιαιτάται - και προσαρμόζει τις διατροφικές του προτιμήσεις σύμφωνα με την προσφορά. Το κοινό γούστο ανυψώνεται ή καταβιβάζεται καθ' όσον η ποιότητα της προσφερομένης τροφής του βελτιώνεται ή εκφυλίζεται.

Σ' ένα τέταρτο του αιώνα, λαμβανομένων υπ' όψιν όλων τών λεωφόρων της δημοσιότητος όπως το θέατρο, ο κινηματογράφος, το δημοφιλές τραγούδι, οι εφημερίδες και το ραδιόφωνο πού, εν τω μεταξύ, έχουν ρίξει το προκάλυμμα της περιφρονήσεως έναντι κάθε ενεργώς αντιθέτου ηθικής δυνάμεως και δραστηριότητος , μπορεί κανείς να διαπλάσει σχεδόν με ακρίβεια το "επιθυμητό" είδος κοινού. Χρειάζεται ακριβώς γύρω στο τέταρτο του αιώνα για να τελειώσει η "δουλειά".

Τα παλιά χρόνια ο λαός τραγουδούσε όπως καί τώρα, όμως όχι με τέτοιο ντοπαρισμένο απ' τον συρμό τρόπο - ούτε καί με τέτοια αφιονισμένη εμμονή. Τραγουδούσε γιατί το επιθυμούσε η καρδιά του, όχι από ανεξέλεγκτη συνήθεια. Τα τραγούδια του ήταν διάφορα αφελή, συναισθηματικά, ηρωικά ενώ τα "σκιώδη" τραγούδια ετίθεντο εκτός νόμου. Τα παλιά τραγούδια μάς έρχονται αμέσως στην μνήμη. Παρ' όλα τα χρόνια που πέρασαν από τότε που ήταν στην μόδα, η ποιότητά τους είναι τέτοια που δεν σβήνουν. Ποιος γνωρίζει τον τίτλο του δημοφιλούς τραγουδιού που ήταν επιτυχία τον προηγούμενο μήνα; Υπάρχουν όμως τραγούδια πολύ παλιά των οποίων οι τίτλοι είναι οικείοι και σ' αυτούς που δεν τα έχουν ποτέ τραγουδήσει. Τι περιθώριο άφηναν τα τραγούδια αυτά για τα υπαινικτικά και *μή ακέραια* συναισθήματα; Όχι πώς έλειπε τό συναίσθημα - αλλά ήταν ανεπίκριτο, καθαρό συναίσθημα. Έπειτα ήλθαν οι Εβραίοι και το δημοφιλές τραγούδι εγνώρισε μιαν αλλαγή. Εμφανίστηκε μια ολοκληρωτικά νέα σοδειά τίτλων με μια εντελώς διαφορετική θεματολογία εν σχέσει πρός τα τραγούδια πού αντικατέστησαν. Οι ταλαντούχοι τραγουδισταί και η μελωδική εκτέλεση, ως είδος, εξαφανίστηκαν! Ήλθε ο Εβραίος και η Αφρικανική περίοδος, συνισταμένη στην είσοδο του μοτίβου της ζούγκλας, τού ούτω καλουμένου "Κόγκο" υλικού, και άλλων συνθέσεων οι οποίες τάχιστα εκφυλίστηκαν σ' ένα τραγούδι μάλλον πιο κτηνώδους τύπου απ' ό,τι τα ίδια τα ζώα φτάνουν. Εκ παραλλήλου μ' αυτό το βαλτώδες ύφος, εμφανίστηκε το στυλ της μουσικής "Ραγκτάϊμ" ("πειρακτικό" ή "της πατσαβούρας") το οποίο ήταν μία μετεξέλιξη της επίσημης νέγρικης ιεροτελεστίας. Οι στίχοι εξαφανίστηκαν μπροστά στα πολυάριθμα "cake-walk" τραγούδια που κατέκλυζαν τα αυτιά του κοινού. Αποπλανητικές συγκοπές βάλτωναν κάθε αρμονία πραγματικού τραγουδιού. Η νέγρικη ιερουργία αναζωογονήθηκε μ' έναν καινούργιο τρόπο˙ ναρκισιστικοί νέοι μουρμούριζαν μοιρολόγια σε χαμηλόφωνες μονοτονίες, ασελγή θηλυκά με χονδροειδέστατα αποπλανητικές χειρονομίες στενάζουν ένρινες νότες που κανείς πραγματικός μουσικός δεν μπορεί να αναγνωρίσει. "Παραστάσεις με πιάνο" μαίνονταν παντού, "jazz bands" έκαναν την εμφάνιση τους. Δι' ανεπαισθήτων διαβαθμίσεων, τώρα πιά ευχερώς ανιχνευσίμων μέσω της τραγουδοσαβούρας που η διασπορά της μόλυνε τις τελευταίες δεκαετίες, παρατηρούμε την παρακμή του δημοφιλούς τραγουδιού. Το συναίσθημα μετατράπηκε σε ασελγή υπαινιγμό. Ο ρομαντισμός μετατράπηκε σε αισθησιασμό. Το λαϊκό μοτίβο οδηγήθηκε στο Ραγκτάιμ και το Ραγκτάιμ αντικατεστάθη από την τζαζ και τα συναφή. Τα θέματα των τραγουδιών υποβαθμίστηκαν όλο και περισσότερο μέχρι που κατέληξαν να είναι τ' απόνερα του γλοιώδους πάτου του υποκόσμου.

Ο πρώτος με προσωπικό ύφος "βασιλιάς της τζαζ", υπήρξε ένας Εβραίος με το όνομα "Φρίσκο". Οι γενικοί διευθυντές ολόκληρης αυτής της παρακμιακής τάσης, υπήρξαν Εβραίοι. Δεν χρειαζόταν παρά λίγη το άγγιγμα της φυσικής τους καπατσοσύνης για να καλύψουν τη ηθική βρωμιά και να την ανεβάσουν μισό βαθμό πάνω από το κανονικό της στάδιο, στο οποίο δεν μπορεί τίποτ' άλλο να εισπράξη παρά μόνον αηδία.

Πλαγιασμός (Παράλλαξις)

Στην "μπίζνα" αυτή του δημοφιλούς τραγουδιού οι Εβραίοι δεν έδειξαν, ως συνήθως, καμμία πρωτοτυπία αλλά πολλή *προσαρμοστικότητα* που είν' ένας χαριτωμένος

Όρος πού πάλιν χρησιμεύει ώστε να καλύπτεται με ευγένεια το έγκλημα που διαπράττουν οι *πνευματικοί πορτοφολάδες*. Οι Εβραίοι δεν δημιουργούν. Παίρνουν αυτό που άλλοι έχουν δημιουργήσει, το παραλλάσσουν έξυπνα - και το εκμεταλλεύονται. Ο πλαγιασμός προκύπτει ως προϊόν μετρίων καλλιτεχνών, που τους παροτρύνουν μη καλλιτέχνες προαγωγοί ("ατζέντηδες") να παραγάγουν κάτι που, επενδεδυμένο με επαρκή ελκυστικότητα, θα χρησιμεύσει για να συλλεχθή το χρήμα του κοινού. Οι Εβραίοι αγόρασαν όλα τα παλιά βιβλία με τραγούδια, τις ενορχηστρώσεις όπερας, τις συλλογές δημοφιλών τραγουδιών και, αν σταθή κανείς και αναλύσει κάποιες από τις μεγαλύτερες επιτυχίες ("hits") των πρώτων ημερών του Γίντισς μονοπωλίου κατασκευής τραγουδιών, θα ανακαλύψει ότι είναι τρισάθλια υφασμένα επάνω σέ μοτίβα και μελωδίες τών καθαρών τραγουδιών της προ-βαλτώδους εποχής. Η μουσική τζαζοποιήθηκε και περιδονήθηκε πέραν αναγνωρισιμότητος, τα συναισθήματα αλλοιώθηκαν επί το αισθησιακότερον - και η πραμάτεια του Εβραίου σπρώχτηκε περίτεχνα στήν ρυπαρή της διαδρομή προς όλο τον κόσμο. Εξ αιτίας του απόλυτου Εβραϊκού ελέγχου της αγοράς τραγουδιού και στις εκδόσεις αλλά και στις θεατρικές εκτελέσεις, είναι σχεδόν αδύνατο σε ο,τιδήποτε δεν είναι Εβραϊκό τραγούδι να εκδοθή στις Η.Π.Α. ή, κι αν ακόμη εκδοθεί, να ακουστεί. Η απόδειξη αυτού ευρίσκεται στο γεγονός πως το Γίντις-μονοπώλιο ελέγχει όλες τις επιχειρήσεις και τα αποκαλούμενα "τραγούδια επιτυχίες" ("hits") φέρουν όλα Εβραϊκές υπογραφές.

Η υπουλία του Εβραϊκού αυτού μένους προς την καλλιτεχνική μας ακεραιότητα οφείλεται κατά ένα μέρος στο εύσχημον, στην επιφανειακή γοητεία και στην ανατολίτικη πειστικότητα της εβραϊκής τέχνης, όπως και στην γυαλάδα, στην βιαίως ασυνεχή παράθεση ακροτήτων πάθους, στον αιχμηρό ερωτισμό και πεσσιμισμό (απαισιοδοξία) και κατά ένα άλλο μέρος στο γεγονός ότι η βαθυτάτη μας, η πλέον θεμελιώδης και αυθεντική πτυχή στην φύση μας που θα μπορούσε, αυτή κατ' εξοχήν, να συγκρουστή μαζί τους, αποτελούσα την πλέον ενδόμυχη και θεμελιώδη μας ουσία, έχει αραιωθή και θολωθή από εκατό άλλες τάσεις και ρεύματα της Εβραϊκής μας εποχής. Τό Αγγλο-Σαξωνικό σύμπλεγμα ποιοτήτων και η Αγγλο-Σαξωνική μας οπτική είναι ο ζωτικός πυρήνας της αρχικής Αμερικανικής ιδιοσυγκρασίας. Η Εβραϊκή κυριαρχία επί τής μουσικής μας απειλεί να τα βυθίσει στην αφάνεια και να μάς καταστήσει σε κάθε μας έκφραση μία γελοία και ανάξια καρρικατούρα του εαυτού μας!!!

<u>ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ</u>

(1) Ο Τζον Φουέγκι στο βιβλίο του "Η ζωή και τα ψέμματα του Μπέρτολντ Μπρέχτ" (έκδ. Harper-Collins) υποστηρίζει ότι κανένα από τα θεατρικά έργα του Μπρέχτ δεν είναι προσωπική του εργασία, αφού με πλαγιαστικές τεχνικές εμφανίζει ως δικά του έργα άλλων. Ο συγγραφέας - μελετητής του Μπρέχτ υποστηρίζει ότι αυτή η ψευτο-"μεγαλοφυΐα" εξηντλείτο στο να γράφει μόνο ποιήματα, στίχους και μπαλάντες - και ποτέ δεν τελείωσε τα έργα που άρχισε να γράφει (τα οποία έγραψαν οι γυναίκες της ζωής του!). Ταυτόχρονα όμως ο πονηρός αυτός Εβραίος πλούτιζε κρύβοντας τα κέρδη του σε λογαριασμούς σε ελβετική τράπεζα, ενώ ζούσε σε χλιδή, ως ευνοούμενος του κομμουνιστικού καθεστώτος της Ανατολικής Γερμανίας. Στα 1956, χρονιά του θανάτου του, ετοιμαζόταν να αγοράσει ένα σπίτι στην Ελβετία.

Με αφορμή ένα γράμμα...

Βαλκανικοί Πόλεμοι: Μια εποποιία του Έθνους. Μια εποποιία που στηρίχθηκε σαφώς στην εμπνευσμένη ηγεσία του Διαδόχου Κωνσταντίνου και του στρατιωτικού επιτελείου - αλλά και στην γενναιότητα και αυτοθυσία του απλού Έλληνος πολεμιστού.

Το γράμμα που παραθέτουμε βρέθηκε δίπλα σ' έναν νεκρό στρατιώτη, σε κάποια μικρή ρεματιά έξω από το Κιλκίς, μετά την ομώνυμη μάχη. Το βρήκε ένας αξιωματικός μετά την κατάληψη της περιοχής από τα ελληνικά στρατεύματα και την απώθηση των Βουλγάρων.

Όπως θα διαπιστώσετε τίποτα δεν έχει αλλαχθή: διότι μέσα απ' τα τελευταία αυτά λόγια του στρατιώτη διαφαίνεται όλη η απλότητα και η μεγαλοσύνη του Έλληνος. Μπορεί να μη γνωρίζει ορθογραφία ή να πλέκει όμορφες φράσεις, αλλά το μεγαλείο της ψυχής του συγκλονίζει όποιον μπορεί να βλέπει και ν' ακούει με την καρδιά. Κάθε πρότασή του, Δόξα ανυπέρβλητη. Κάθε νόημα, φωτιά και σίδερο στους σύγχρονους δειλούς, άνανδρους αστούς!

Αλήθεια, πόσο μικροί, πόσο ασήμαντοι φαίνονται μπροστά του αυτοί που μας παρουσιάζονται σήμερα ως σωτήρες; Αυτοί που μας κάνουν τους γραμματιζούμενους ή τους πνευματικούς ανθρώπους...

Το τελευταίο γράμμα του μελλοθανάτου πολεμιστή στην αγαπημένη του, χωρίς μεγαλοστομίες, χωρίς τραγικότητες. Ένας απλός διάλογος, τόσο απλός όσο μια καθημερινή συζήτηση, που μαρτυρεί το άφθαστο μεγαλείο του ν' αγωνίζεσαι και να πεθαίνεις ως ΉΡΩΑΣ!

Δόξα και Τιμή!

Λεπτομέρεια από λιθογραφία της εποχής

Το ύστατο γράμμα ενός Πολεμιστού

Ηνε τόρα δυό μέρες Αγαπημένη μου Βασιληκούλα, που κάμωμε πόλεμο με αυτά τα παληόσκυλα· μας βαρούνε πολί μι ουβίδες· χαθήκαν πουλά πεδιά δκάμας· πάγ κι' η Γιάνςμας τον πήρε ουβίδα του κεφάλ. Τόρα πριμένουμ σε μια ρεματιά να ξαπουστάσουμ λιγουλάκι κί σί γράφο. Βασιληκούλα σί χάνο για την Πατρίδα· αυτό το χουριό που θέλουμ να πάρουμ του λέν Κιλκίδα κε λεν πως το μουσχάρη θα πλέξ στο έμα· έχο ένα έστημα πως κεγώ θα πάγο να φάγο κούμαρα να βρω τον παπουλήμ αλά να μη κλάγς Βασιληκούλαμ· αμά ήνε για τι Πατρίδα δάκρια δεν εχ' κλάματα μοναχά για όσοι γοφούν στο στρόμα· δημάσε τι έλεγε κι Μήτρος του Παπούλ για τσγνέκες το παλιό κερό στη Σπάρτ ή τας ή επιτάς. Κλάματα δε θέλο ντροπής πράματα να σκούζτε για μας εδό τσβουλγαροχτόν, εγδικιτάδες ντίπ κι για ούλες τσατίμιες που πράξαν σταδέλφια μας Μακεδόνοι. Μόνο ένα κερί στην άγια Παρασκεβί φτάνι για διαθήκ ίνε τα πεδάκια μας. άμα μιγαλόσν να παν κιφτά στο πόλεμο, στη Πόλ μι τον βουλγαροχτόνο βασιλιά μας να μνιμοννεύσν τον τάφουμ μι έμα.

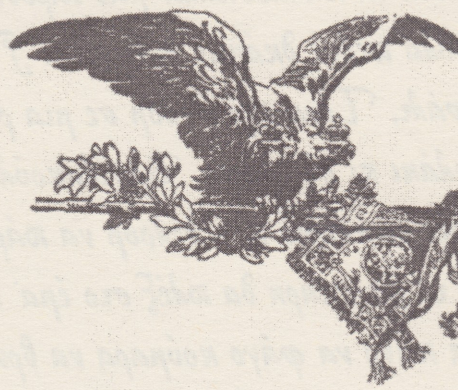
Σι φιλό Βασιλικούλαμ πολύ για χαρά για την Πατρίδα.

Απτό μέρα Κιλκίδας

Ανδρέας

Περί " pampers" και Παμπόρων, Χαρταετών- κι Αετών τρωκτικοβόρων!

Μία απάντησις στον κ. Κόκκινο και τους λοιπούς αστο-"εθνικόφρονες"

Νύν δε τά αγαθών κακά γίγνεται εσθλά κακοίσιν
ανδρών ηγέονται δ' εκτραπέλοισι νόμοις
αιδώς μέν γάρ όλωλεν ***αναιδείη δε και ύβρις***
νικήσασα δίκην *γήν κατά πάσαν έχει.*
(Θέογνις)

Ζούμε στην αποκορύφωσι της ελλείψεως Νοήματος, Πνεύματος και Πνοής ζωογόνου, την ίδια στιγμή μάλιστα πού τά λόγια κι οι ανουσιότητες πληθαίνουν δίκην πολλαπλώς μεταστάντος καρκινώματος εις φάσιν εκρηκτικής εξαπλώσεως. Ο λόγος έχει εμφανώς απολέσει το έρμα του επί του πάλαι ποτέ αυτόν ζωογονήσαντος πνεύματος - και αντ' αυτού μάλλον κατήντησε να "πουλάη πνεύμα"...

"Κάποτε το πνεύμα ήταν θεός, έπειτα έγινε άνθρωπος - και τώρα δά έχει καταντήσει ο ελεεινότατος όχλος...", επεσήμανε ο μέγας ψυχολόγος Φρειδερίκος Νίτσε σε μία εποχή ακόμη, πού κοντά στην δική μας καταβαράθρωσι φαντάζει χρυσή ή, μάλλον, επίχρυση, αφού μέσα της ήδη είχαν αρχίσει ν' αναφύονται όλοι οι σπόροι της Σήψεως: της οποίας η έκτοτε πρόοδος, ουδέ αυτών τούτων των γενεσιουργών της σαπροφύτων φεισθείσα, έχει καταλύσει τά πάντα κι οι μέρες των κρατούντων τενεκέδων είναι μοιραίως μετρημένες!!!

Τέτοια είναι τα καρκινώδη παράγωγα της ελώδους σήψεως, του όζοντος βούρκου στον οποίον πάντοτε καταλήγει η "Ειρήνη" των φαύλων και η ανενόχλητος δικτατορία των κατωτέρων! Οι οποίοι, έχοντες κατά βάθος σαφή και απόλυτον επίγνωσιν της φυσικής των κατωτερότητος και φαυλότητος, επιβάλλουν μίαν τεχνητήν απατηλήν αίσθησιν ισότητος και αδιακρισίας, ούτως ώστε, όταν "όλα θα έχουν γίνει μύλος", να μπούν αυτοί οι φαυλοσάλιαγκοι ως κύριοι μιάς χαώδους καταστάσεως όπου φύσει τείνουν, καθώς σήμερα, να κυριαρχήσουν οι πλέον πονηροί και ιδιοτελείς, με ***όλα τά καθώς πρέπει διάσημα του "δικαίου" πού εγκαθιδρύει η τοιαύτη ανωμαλία*** - αλλά και εκείνα της συνοδού της κοινωνικής υπολήψεως έναντι του εστερημένου ουσιωδών αξιών πλέον πλήθους τρωκτικών πού ενδιαιτώνται και παχύνονται κτηνωδώς καί ακορέστως στα τελματώδη άστεα της πολυπαινεμένης αυτής "Ειρήνης" των φαύλων!

Στερουμένη πάσης άλλης ηθικής δικαιώσεως, η τοιαύτη ανωμαλία καταχράται της διαχύτως υποβεβλημένης (διά της πλέον τυπικής και απροκαλύπτου μαζικής πλύσεως εγκεφάλου) εμμόνου συλλογικής πλάνης περί "λαϊκής κυριαρχίας", εις της οποίας καί το όνομα, δίκην ιεράς εξετάσεως, προβαίνει εις τον αποκεφαλισμόν οιουδήποτε εκφεύγει των προκαθωρισμένων μέτρων και προτύπων φαυλομετριοτήτων της Προκρουστείου των κλίνης. Αυτό, μάλιστα, συνήθως το αποκαλούν "ανθρωπισμό"...

Η λαγνεία του μετρίου, η απόδοσις ευσήμων στην δειλία, στην αδυναμία, στην ά-ρρωστη ανισορροπία, η συσχέτισις της μαλθακότητος και της ανανδρίας με μία "καλοσύνη" ραμμένη στα μέτρα της, η αυτονόητος ανοχή του ευδαιμονισμού και η πλήρης απώλεια της ανδρικής φιλοτιμίας και αιδούς, σ' ένα κλίμα ενδοτικότητος, ελαφρότητος και προθύμου επιδείξεως καλής διαγωγής και θελήσεως έναντι των μαινομένων ανόστων αγελάδων του φεμινισμού (οι μόνες πού πιά "δικαιούνται" να ενασκούν βασικώς συγκεντρωτική διοίκησι, αφού οι μέν άλλοι αρνούνται εκ προοιμίου οιανδήποτε ευθύνην, ενώ αυτές *εκ φύσεως* "δικαιούνται" να τις αποποιούνται - κι αυτό είναι ίσως το μόνον κομμάτι *φύσεως* πού έχουν αυτές οι δηκτικές μαινάδες κρατήσει!) και, επίσης, έναντι της κατά τό συνάδον "ιδεολογικόν" κλίμα τού "συνασπισμένου αδελφάτου" συντονισμένης αποπνικτικώς δυσόσμου ακολουθίας των, αποτελούντα σήμα κατατεθέν του φυράματος του κρατούντος τέλματος - βόθρου, δεν είναι παρά η αναμενομένη απόληξις παλαιών μας αμαρτιών. Αμαρτιών όχι έναντι κάποιου εκδικητικού και τυραννικού Γιαχβέ - αλλ' **αμαρτιών** ουσίας, **εκτροχιασμών** και **αστοχιών** μας ***έναντι της ιδίας μας αληθούς ταυτότητος, έναντι της εις ημάς αυθεντικώς προσιδιαζούσης Αρετής.*** Και δή, τελικώς, διαπραχθεισών εν ονόματι ακριβώς του ως άνω μανιώδους Γιαχβέ, του οποίου η αρρίζωτος και κηβδίλη δυϊστική ηθικολογία και δολερά ταπεινοσχημία έχει προσδώσει στην αποσχισμένη καρκινώδη (αλλά στιλπνή!) επιφάνεια η οποία επικαλύπτει το μακαβρίως χαίνον ρήγμα-βάραθρο πού επέφερε στην Ψυχή μας, τα ψευδή κι άκυρα γιά την φύσι μας εχέγγυα **και το βεβιασμένο αύθαδες κύρος τής μεταφυσικής μονοκαθεδρίας**, της μεγαλοσχήμου (αλλά διατρήτου!) "ηθικής υποστάσεως" καί ***τού*** αυτονοήτως μονοχνώτου (ως εβραϊκού...) ***δογματισμού της κρατούσης ιδεοληψίας-μισαλλοδοξίας των "ανθρωπίνων δικαιωμάτων":*** αυτός ο δι' ανηκούστων, και πολεμικών αλλά και (πολύ δεινοτέρων κι εκφυλιστικοτέρων!) ειρηνικών, μέσων επιβαλλόμενος δογματισμός-ηθικοδιδάσκαλος στον οποίον σήμερα κατήντησε η περιλάλητος θρησκεία της Βίβλου και η εκκοσμικευμένη της "πεφωτισμένη" εκδοχή (Διαφωτισμός, Γαλλική Επανάστασις, Υλισμός-Μηχανοκρατία), ως το ηθικόν άλλοθι της Μανταλίνας και του Bill Clinton και όλων των παραφουσκωμένων καλλικαντζάρων της εβραϊκής "Νέας Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων"(Ν.Π.Τ.Π.)...Αλλά και ως το ηθικόν άλλοθι όλων των προαγωγών της ουσιαστικής διαβρώσεως και σήψεως πού συντελείται εν ονόματι αυτής της ψευδολογίας και αναισχυντίας, πού ηθικολογεί ασταμάτητα και δασκαλεύει κουνώντας το δάχτυλο προειδοποιητικώς και παραπέμποντας είτε στην παλιά βίβλο των αιμοσταγών προφητών, είτε στις νεότερες του διαφωτισμού καί του μαρξισμού, του αναρχο-(π)ηθικισμού και του αστικού ψευδούς καθωσπρεπισμού, του "αντιφασισμού", τέλος, και της επικερδεστάτης θρησκείας του "ολοκαυτώματος", **συνοψιζομένων τελικώς εις ένα ύστατον άλλοθι-θεωρητικόν θεμέλιον όλων των (λίαν συναφών, κατά βάθος) εκτροχιασμών εκ της προαναφερθείσης αυθεντικής μας Αρετής**, ένα υπόβαθρον κοινόν όλων των ηθικολόγων άνευ ήθους και έθους και έθνους, πού μας μιαίνουν και μας αλλοτριώνουν και μας αποσυνθέτουν διηνεκώς, ως κληρονομικόν αμάρτημα και ως **συνθλιπτικώς βαρύνουσα Ύβρις** - *η πλήρης αποτίναξις της οποίας είναι η απολύτως θεμελιώδης προϋπόθεσις διά την επανεύρεσιν της Αρετής εκείνης πού θα μας αποκαταστήση και θα μας οδηγήση σε ό,τι πολυτιμότερο για 'μάς: στον α-ληθή Εαυτό μας!*

Η Αρετή αυτή δεν επιλέγεται, δεν ψηφίζεται, δεν συμπεραίνεται: Υπάρχει εκεί, στο αφατον και άβατον βάθος του Πνεύματος και της Ψυχής μας, ως αφετηρία ομού και στόχος ύπατος, ως ο θεός πού μας έπλασε και πού μας προσμένει, *για να επιτελέσουμε το καθήκον μας ως στρατιώτες του, επανευρίσκοντάς τον από χίλιους δρόμους και δράσεις κι ανυψώνοντας κι ευγενίζοντας έως τά πάμφωτά του ολύμπια νοήματα τον Κόσμο: τον Κόσμο - θείο στόλισμα (κόσμημα) των φωτεινών Αρίων προγόνων μας, πού χυμούν ολοένα κι απαύστως να εντροπιάσουν οι υποχθόνιες*

αποθρασυμμένες δυνάμεις του Σκότους και της χυδαιότητος. Αναμένει αυτή η μέσα μας "αθέλητα κρυμμένη", κατά τον ποιητή, Ψυχή μας και μας προσκαλεί στην επανεύρεσί της, εν είδει υψίστου κι ιερωτάτου Γκράαλ, πού με το μαγικό του υπερούσιο Φώς θ' αναστήση και θα ζωντανέψη ένα φυτοζωούντα και θανασίμως ασθμαίνοντα κόσμο - πού νομίζει, όμως, ότι ζεί... Και πού μόλις αντικρύση αυτό το Φώς θ' ανακαλύψη για πρώτη φορά το πόσο είναι πιά άδειος και νεκρός!

Και μόνον όταν αυτή η αυθεντική Συνείδησις και Αρετή ξαναγεμίση τον άδειο αυτόν κι άζωο κόσμο, η Δίκη θα επανέλθη στον πρέποντα θώκο της: Θώκο πού τώρα ανωμάλως και υβριστικώς κατέχει η μικρότης, η αστική δειλία κι η εύσχημος αναίδεια των κούφιων της εκπροσώπων, μεγαλοσχήμων ή μη. Οι οποίοι, μάλιστα, επισφραγίζουν τον συστηματικό ενταφιασμό των Αξιών εκείνων πού είν' αρρήκτως συνυφασμένες μέ τον αυθεντικώς εθνικόν χαρακτήρα και Αρετήν ακριβώς, τού οποίου την πλήρη απουσίαν (σε νότες φάλτσες, όπως οι ίδιοι [*]...) η δειλή τους βολεμένη ύπαρξις ακράτως διαλαλεί, με τον εξής μοναδικώς δόλιον τρόπον: διά της αναφοράς και παραπομπής σ' αυτές ακριβώς τις Αξίες *[καλού κακού,* ***και*** *για νά ενισχύουν το κύρος τους* ***και*** *για να μειώνουν τις Αξίες και να επιτείνουν την Σύγχυσι της χαβούζας στην οποίαν στηρίζεται (ή μάλλον, εν είδει κόπρου, επιπλέει!) η όλη των "κοινωνική" (βλ. χαβουζική) υπόστασις (άλλου είδους υπόστασις τούς είναι άγνωστος - αλλά και ασύμβατος προς την ... επιφανειακοτάτην των "επιφάνειαν"!)],* όποτε αυτό κρίνεται βολικό και χρήσιμο στην ασθμαίνουσα αγωνία τους ν' αναρριχηθούν περαιτέρω στην επιφάνεια της χαβουζικής των υπολήψεως, δρέποντες όμως εν ταυτώ (διά καταλλήλου Συγχύσεως και Συμμείξεως) και δάφνες "πολιτικής ορθότητος" εκ μέρους της κρατούσης αναιδείας!!! Αυτό ερμηνεύεται: "το τερπνόν μετά του ωφελίμου", ήτοι: "Και την Σύγχυσιν - τροφόν μας επιτείνουμε, και την χαβούζα μας συντηρούμε, αντλούντες διά παραχαράξεων εκ του εναπομείναντος κύρους τών παρεφθαρμένων (υφ' ημών, κυρίως!) Αξιών, και πολυτίμους αντιφασιστικούς πόντους κερδίζουμε, σκυλοβρίζοντας αυτούς τους καταραμένους εκπροσώπους αυτών των Αξιών δημοσίως, πού έχουν το θράσος να επανέρχονται μεσούσης της συγκαταβατικής συνεννοήσεως όλων ημών των χαβουζοκρατών και ν' απειλούν τά τρωκτικά μας αισθήματα και ήθη με χαιρετισμούς αετείους και αρχαϊκούς - και μ' έναν τρόπο, λές κι αυτοί κι όχι ο ανθρωπισμός μας να είχε κερδίσει τον τελευταίο μεγάλο Πόλεμο! Άκου θράσος, μεσούσης της Ν.Π.Τ.Π. - άσε πού μας βλέπουν κι οι πρέσβεις!"

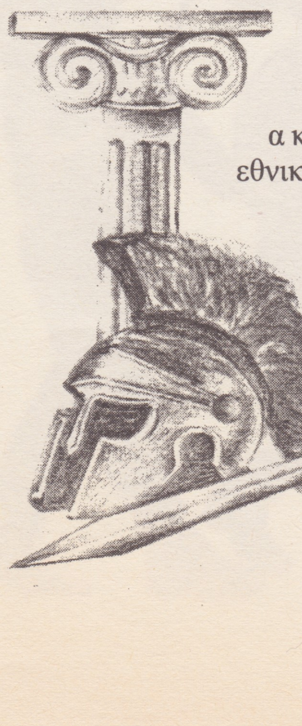

"Χαβουζοκράτες όλων των χρωμάτων ενωθήτε - μπλέ, πράσινοι, Κόκκινοι-αντιφασιστικά ξανά συνεννοηθήτε!!!" "Αν είναι πάλι ν' αντρειώση - του στρατιώτη η Ψυχή- πού η φάρα μας έχει καπελώσει, τότε: ΝΑ ΠΝΙΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΗ! Στο κάτω κάτω: παράδοσι αυτό παλιά είναι- δημοκρατική: όλοι του στρατιώτη να βιάζουν την ψυχή! Κι αυτός για την Πατρίδα το αίμα καθώς προσφέρει - ο δημοκράτης σ' άλλους σοφά να δίνει ξέρει - τά έπαθλα και την νίκη! - Γιατί και τους φαντάρους δείξας στ' αφεντικό σας πρώτος διδάξας είπε ο Κανελλόπουλός σας: *ΣΤΡΑΤΗΓΕ, ΙΔΟΥ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΑΣ!!!*" Κάπως έτσι θα έρχονταν συγκολλημένα τά "επιχειρήματα" πού άρον-άρον συνήρμοσε ο πρώην πρόεδρος του Αρείου Πάγου Κόκκινος *(γνωστός εκ της απαλλαγής-αθωώσεως, κατ' ουσίαν, της αισχράς εκείνης κλίκας Δήμητρας-Αντρέα και των προσφιλών της βαρυτίμων "pampers"!!!)* στο αναιδέστατο κι επιθετικό άρθρο του στο "Βήμα" της Κυρ. 10ης Σεπτ. 2000 έναντι του ευσεβάστου "πολιτικού κόσμου" και λοιπού κατεστημένου, προκειμένου, ως αρωγά δαιμόνια, να υποστηρίξουν τις θέσεις του αλλά και, το κυριώτερον, την "επιφάνειαν" και **τήν θέσιν του** στο οικοδόμημα της πολιτικής ορθότητος, πού τόσον πιστώς υπηρέτησε και υπηρετεί *ως πειθήνιος λειτουργός της,* ενάγων πρό παντός (και νύν **πιστώς σκυλο**-ϋβρίζων) ***όσους απειλούν τά σοφά μηχανεύματα μέσω των οποίων αυτός ο αστικός πολιτικός κόσμος μετέτρεψε την αιματοβαμμένη νίκη των εθνικιστών μαχητών σε νίκη της ξενοδουλείας, της εξαρτήσεως, της πλουτοκρατίας, της εθνικής εκριζώσεως και τής πέραν αναγνωρισιμότητος αλλοιώσεως της χώρας και του τεχνηέντως κατευθυνομένου λαού της...***

Έχουμε, επί τέλους, φθάσει στο σημείον όπου κάποιος ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ είναι αναπόφευκτος. Η αηδία της παλαιάς

τραγελαφικής "δεξιάς" *(φιλελεύθερης μέν αλλά... "εθνικόφρονος", καθ' όλα φερούσης τά αντιφυσικά γνωρίσματα των τραβεστί, άνευ συγκεκριμμένου χαρακτήρος καί φύλου)*, αφού εχρησίμευσε στην αχρήστευσι, παραπλάνησι κι εξουδετέρωσι των παππούδων μας πού πολέμησαν *ΓΙΑ ΤΟ ΕΘΝΟΣ* και όχι για την... δημοκρατία, έχει πλέον τόσον υπερηλικιωθή, ώστε την έχουν εγκαταλείψει και οι πλέον επιτυχημένοι της προαγωγοί! Αρχής γενομένης υπό του γενάρχου της όλης δημοκρατικής φαυλοκρατίας καί της μεταπολιτευτικής της απολύτου κορυφώσεως, του φαυλάρχου και πρωτομάστορος των μεταμφιέσεων Κ. Καραμανλή. Ο οποίος ορθώς αντελήφθη *ότι η διατήρησις της μνήμης και **του μαχητικού εθνικιστικού πνεύματος** των πολεμιστών του συμμοριτοπολέμου*, αφού πιά "τά κορόϊδα αυτά", είχαν "επιτυχώς" παίξει τον ρόλο τους, να στηρίξουν δηλ. εν πλήρη εμπιστοσύνη αυτόν και το παρδαλό συνάφι του, όταν κάποτε έπρεπε να καμωθή και τον φλογερό "εθνικόφρονα", εν όσω ταυτοχρόνως από καθέδρας προχωρούσε στο καταλυτικόν πάσης εθνικής αντιστάσεως (ύπαιθρος, χωριά, ρυμοτομία, αντιπαροχές, τράμ Αθηνών, Ζυρίχη-Λονδίνο κ.ο.κ) έργον του, υπό πλήρη συμμαχικήν κάλυψιν, *όχι απλώς είχε πλέον καταστή αχρείαστος, αλλά και άκρως επιβλαβής και επικίνδυνος εις το υπ' αυτού και του όλου θιάσου αναληφθέν έργον της "ανορθώσεως τής δημοκρατίας" κατά το τραγικόν '74* ...

Η αντίθεσίς μας προς αυτήν την δεξιάν δύναται - πέραν τού εκπεφρασμένου χάσματος μεταξύ των ιδικών μας αιωνίων Ιδεών και του χάους, της κωμικοτραγικής προχειρότητος κι ευκαιριακώς διαπραγματευσίμου απροσδιοριστίας εκείνης - να χαρακτηρισθή και αισθητικώς, ίσως μάλιστα έτσι και με μεγαλλιτέραν ακρίβειαν: ο εθνικιστής μαχητής αφ' ενός, ο γιάπης δολοπλόκος αστοδεξιός των ελικοειδών λαβυρίνθων

(όπου υπερέχουν ασφαλώς τά ασπόνδυλα και έρποντα όντα...) παρά τήν εξουσίαν (και τά παχιά της παράκεντρα...) αφ' ετέρου. Μέσω μιάς παλινδρόμου παρανοήσεως-συγχύσεως εννοιών οι τελευταίοι, καί κατά μίαν ασυγχώρητον συγκατάβασιν τών πρώτων όταν ακόμη η κόψις του ξίφους των ήτο δραστηρία και ηδύνατο και να κόψη τις δολοπλοκίες των καλαμαράδων προδρόμων της αστοδεξιάς (βλ. σχετικόν μας άρθρον εις το προηγούμενον τεύχος του "Βορείου Σέλαος"), κατώρθωσαν αυτοί οι φιλελεύθεροι ουραγοί και κακέκτυποι αντιγραφείς της "δυτικής προόδου" να επιβάλουν εαυτούς και την ιδίαν των ρυπαράν γιαπιδοφροσύνην ***εν είδει αδιαμφισβητήτου ειδώλου*** ως μόνην δυνατήν επιλογήν του Έθνους: κι έτσι έγιναν κράτος αυτοί πού ενδομύχως κατέλυαν ό,τι εστήριζε το Έθνος και τον Λαόν, ως τρέχουσαν έκφανσίν του, απήτησαν δέ και επέτυχαν την βασιλεία της μιζέριας, της μικρότητος, της ενδοτικότητος και της σήψεως πού συνεπήγετο η κυριαρχία των, περιτυλιγμένα όλα ευσχήμως στην εκάστοτε απαιτουμένην ελαχίστην δόσιν "εθνικοχριστιανικών" προσχημάτων ευπρεπείας, ***με την παθητικήν ή και ενεργόν υποστήριξιν των αδόλων ηρωικών μαχητών του Έθνους!***

Κι αθέλητα σταχυολογούνται 'μπρός στα μάτια μου σ' ένα φωτεινό συνεκτικό δεμάτι τ' αποκαλυπτικά και διακριτικώς σαν χρυσά σπαθιά αποτέμνοντα λόγια της Νιτσεϊκής σοφίας: *"Ήρωες σεβαστούς θάθελε ν' αραδιάση γύρω του το νέον είδωλο! Τ' αρέσει να ζεσταίνεται στον ήλιο της καλής συνείδησης το κρύο θεριό. Όλα θέλει να σάς τά δώση, αν το λατρέψετε, το νέον είδωλο: έτσι αγοράζει για δική του την λάμψι της αρετής σας και το βλέμμα του περήφανου ματιού σας. Δόλωμα θα του γενήτε στους περιττούς... θάνατος πού καυχάται πώς είναι ζωή...Πρόοδο ονομάζουν αυτήν την κλεψιά τους και όλα επάνω τους γίνονται αρρώστεια και δυστυχία. Καμαρώστέ μου λοιπόν αυτούς τους περιττούς! Άρρωστοι είναι πάντα, ξεχύνουν την χολή τους, (...) πλούτη αποχτούν κι όμως φτωχότεροι γίνονται. Δύναμι θέλουν και πρώτα τον μοχλό της δύναμης, πολλά χρήματα αυτοί οι ανίκανοι!*

Καμαρώστε τους πώς σκαρφαλώνουν, οι ευκίνητοι αυτοί πίθηκοι, ο ένας πάνω στον άλλον και σπρώχνονται στην λάσπη και στον γκρεμό.

Προς τον θρόνο τρέχουν όλοι: αυτή 'ναι η τρέλλα τους, ως εάν η ευτυχία καθότανε στον θρόνο. Συχνά η λάσπη κάθεται στον θρόνο κι ο θρόνος απάνω στην λάσπη.

Λάσπη κείτεται στα βάθια της ψυχής τους: κι αλλοίμονο αν η λάσπη τους έχη πνεύμα! Αν ήσαν τουλάχιστο τέλειο κτήνος! Μά το κτήνος είναι

αθώο!

Αδελφοί μου,θέλετε λοιπόν να πλαντάξετε απ' την ανάσα του ρύγχους καί της ακολασίας των; Σπάστε καλλίτερα τά τζάμια και πεταχθήτε στον ελεύθερον αέρα!

Ελεύθερη είναι ακόμα για τίς μεγάλες ψυχές η γή! Αδειανά είναι ακόμα για τούς ερημίτες και τά ζεύγη πολλά μέρη, όπου φυσά το άρωμα γαλήνιων θαλασσών! Ακόμα είναι γιά μεγάλες ψυχές διαθέσιμη μία ελεύθερη ζωή.

Εκεί πού τελειώνει το σάπιο κράτος τους είδωλο, από εκεί μόνον αρχίζει ο άνθρωπος πού δεν είναι περιττός: από εκεί αρχίζει το αναντικατάστατο τραγούδι της αυθεντικότητος στην απαραγνώριστή του μοναδική μελωδία!

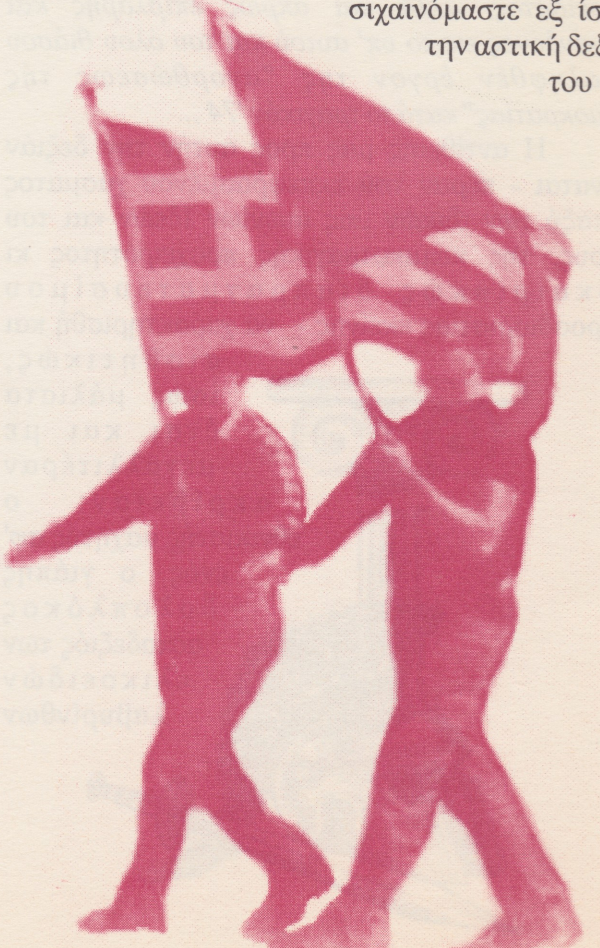
Εκεί όπου το είδωλο - κράτος τους παύει - ώ, κοιτάξτε με λοιπόν αδελφοί! Δεν θωρρείτε πέρ' αυτού το ουράνιο τόξο και του υπερανθρώπου τά γιοφύρια;;;

Έτσι ωμίλησεν ο Ζαρατούστρας!"

Και ακριβώς αυτή η οικτρά αστική πλαστογραφία Ιδεών και δυνάμεων του Έθνους, προς ίδιον όφελος, υπ' αυτών των αιωνίων παρασίτων τής πολιτικής σκηνής της δημοκρατίας και των παρασκηνίων της, άνοιξε τον δρόμο και έδωσε λαβή στην κομμουνιστική προπαγάνδα, πού παρέσυρε καί πολλούς πού, εξ ενστίκτου και εκ φύσεως, ήσαν τέλειοι εθνικισταί! Διότι η τραγελαφική αυτή κατάστασις μηδαμώς διέλαθε της προσοχής του ελεεινού, αντεθνικού κι εβραιογενούς Κ.Κ.Ε., πού βεβαίως έσπευσε να τήν εκταμιεύση ***προσκαλώντας τους "πατριώτες" με συνθήματα κατά της (όντως...) ξενόδουλης κρατούσης αδηφάγου μπουρζουαζίας και υπέρ της εθνικής ανεξαρτησίας...*** Το ίδιο, βεβαίως, και επανελήφθη επιτυχώς με το απατηλώς "εθνοκοινωνικόν" ΠΑ.ΣΟ.Κ. μετά το '74!

Κι έρχονται τώρα πάλιν ανανεωμένοι αυτοί οι τόσον ευπροσάρμοστοι πολύχρωμοι βαμπιροειδείς χαμαιλέοντες, προκειμένου ν' απαιτήσουν τά... δικαιώματά τους επί των ηρωικών εκείνων νεκρών κι επιζώντων μαχητών του συμμοριτοπολέμου, επί των οποίων εστήριξαν το βάθρον της αισχράς των δυναστείας - για να τους πετάξουν τελικώς στόν κάλαθο των αχρήστων: Έ, όχι λοιπόν κύριε Κόκκινε! Το διαζύγιον του επαισχύντου εκείνου γάμου εθνικισμού καί αστοδεξιάς εξέδωσεν ιδιοτελώς και αγνωμόνως η τελευταία, αφού ερούφηξε και την τελευταία σταγόνα πού ηδύνατο εκ των ανδρείων τάξεων των εθνικιστών μαχητών, τους οποίους επί συναπτάς δεκαετίας εξηπάτησε και εξεμύζησε - και μη μας ζητείτε τώρα πάλι δικαιώματα επ' αυτών, είτε χρησιμοποιείτε το μπλέ είτε το πράσινον είτε το ρόζ των σκηνικών της συνασπισμένης πολιτικής ορθότητος για να παραλλάξετε τά οικεία σας pampers και την γοερώς απελπιστικήν σας γυμνότητα, κύριε Κόκκινε! Πότε, αλήθεια, ανεβήκατε τελευταία φορά στο Βίτσι;;;

Και, βεβαίως, εγώ και οι πέριξ εμού μόνον να πανηγυρίσουμε μπορούμε για την διάλυσιν του ανοσίου εκείνου γάμου - αφού, ακριβώς εκπροσωπούντες την ακεραίαν, πλήρη και αληθή φύσιν τής Ιδέας της Φυλής καί του Έθνους, μετά βδελυγμίας πολεμούμε και αποστρεφόμεθα όσους στο παρελθόν θέλησαν να φορέσουν σ΄ αυτήν τήν Ιδέα φουστάνια, για να μη ταράζη με την πολεμικήν της τραχύτητα την πλαδαράν ευμάρειαν των αστικών σας σαλονιών!!! Και ξέρετε, οι τεχνητοί σας διαχωρισμοί δεξιάς - αριστεράς μάς επηρεάζουν... λιγότερο απ' όσο πάγο περιέχουν οι κρατήρες των ηφαιστείων (της επερχομένης οργής μας): ημών η διέπουσα διάκρισις ισχύει μόνον περί τού τί το αληθές και τί το εθνικόν, τί το αυθεντικώς ελληνικόν υπό την πληρεστάτην αρχέγονον της ελληνικότητος έννοιαν (βλ. Προηγούμενον "Βόρειον Σέλας"), εις μίαν εποχήν τελικής αντιπαραθέσεως και απο καλύψεως όλων: σιχαινόμαστε εξ ίσου την αστική δεξιά του

εθνοφυλετικού ξεπουλήματος κι εκφυλισμού όσον και την ρόζ αδελφήν της της αριστεράς θεματοφύλακος της κρατούσης σάπιας "πολιτικής ορθότητος": πολύ κοντύτερά μας θα ήταν ένας παληός μαχητής του ΕΛΑΣ πού εντίμως επίστευσε τά προβληθέντα τότε απατηλά εθνοκοινωνικά συνθήματα. Ενθυμούμαι πάντα ένα τέτοιον χαρακτηριστικό γέροντα πού, ως προφανή (κατ' αυτόν...) αντίλογο στα όσα θα έλεγα, είχε φέρει ο οικοδεσπότης ραδιοφωνικής εκπομπής στην οποίαν κάποτε προσεκλήθην - έναν παληό ελασίτη: αυτός, αφού έμειν' εμβρόντητος απ' όσα άκουσε, δεν άνοιξε κάν το στόμα του καθ' όλην την διάρκεια της εκπομπής! Κι όταν τελειώσαμε και βγήκαμε απ' το στούντιο, μούδωσε συγκινημένος το χέρι του καί μού είπε: "να συνεχίσετε έτσι ακριβώς, μη αλλάξετε τίποτε, είσθε οι μόνοι σωστοί!" - και μού εξήγησε εκ παραλλήλου την ιδιότητά του βάσει της οποίας είχε παρευρεθή στο στούντιο, αφού μέχρι τότε δεν τήν εγνώριζα!

Εμείς συνενώνουμε, πέραν παρωχημένων απατηλών διακρίσεων, όλους τους Στρατιώτες - δηλαδή, όλους όσους μέσα τους έχουν κάτι ουσιαστικότερο απ' το μικρό τους "εγώ" για να πολεμήσουν και να πεθάνουν: ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΙΚΑΝΟΙ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ!!! Οι λοιποί, απλώς επιβιώνουν και παρηγοριούνται με ανούσιες μάταιες μικροχαρές τρωκτικοειδών - κι αυτό αποτελεί και την κυρίαν τους έγνοια. Και μόνον εκείνοι μπορούν ως αετοί να πετάξουν ώς την αληθή απτότητα του ελληνικού ουρανού των Ιδεών μας κι εκεί ν' αναμορφωθούν και να οπλισθούν ως πραγματικοί μαχόμενοι Έλληνες - τώρα, την στιγμή ακριβώς της τελικής κρίσεως και της τελικής μάχης: όλα τά πολύχρωμα και καλοεπιτηδευμένα ψέμματα του Συστήματος έχουν πιά ξεφτίσει! Κι όσο κι αν είναι γόνιμη, ηλεκτρονικώς αναβαθμισμένη και "παντοδύναμη" η πηγή τους κι η λάσπη πού μας εκτοξεύουν, ούτε τους αετούς όμως μπορούν μ' όλην τους την λάσπη να ξε-αετίσουν, ούτε τους προσφιλείς χαρταετούς τους ("παμπόρια") να στείλουν προς αναχαίτισίν μας: Κι όσο κι αν μας ανίσχουν προσωρινώς και μάς καθυστερούν - όμως, αλλοίμονο, τρομερώς επερχόμεθα!

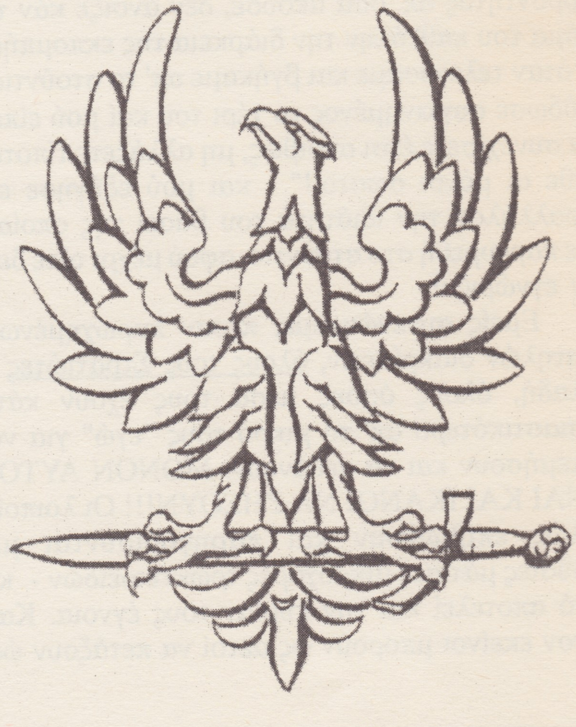
Συγγνώμην, πάντως, κ. Κόκκινε, για την ταραχή πού σας προκάλεσα διά του αρχαιοελληνικού μου πολεμικού χαιρετισμού! Πρέπει όμως να μού συνυπολογίσετε το ελαφρυντικόν ότι εχαιρέτησα πολεμιστάς του Βιτσίου, πολλούς μάλιστα εκ των ιδίων οικογενειών εμού τε και τών παρισταμένων συναγωνιστών μου, και δεν εφαντάσθην ότι εκ μιάς συντρεχούσης μικροπολιτικής κι εμπορικής σκοπιμότητος των καναλιών θα διετάρασσα την αραχνοϋφαντον παμπερικήν γαλήνην του σαλονιού και του πνεύματός σας... Φάνηκε έτσι, άθελά μου, σαν με το βέβηλο (*μπορεί και η στοά σας περί αυτού να βεβαιώση...*) υψωμένο χέρι μου να έσπαζα τά πανάκριβα κρύσταλλα του θερμοκηπίου-θερμοκοιτίδος της πολιτικής σας

ορθότητος... Κατανοώ, λοιπόν, πώς σείς, ο αξιότιμος λειτουργός της παμπεροκαθάρσεως της καναλαοκρατικής δημοκρατοσύνης δύνασθε μόνον να με αντιμετωπίσετε αναπαριστών με ως "βουτυρομπεμπέ", κοσμήτωρ διακεκριμμένος ών των βρεφοκομικών θερμοκοιτίδων βουτυροποιήσεως του λαού κι εξόχως ειδήμων των παμπέρων, των ... παμποριών και των χαρταετών με εικονικήν μόνον αξίαν. Ξέρετε, κι οι γάτοι εκλαμβάνουν τους ανθρώπους συχνά ως γάτους - υποθέτω, λοιπόν, εκ τούτου, και οι σκύλοι... Στεκόμαστε σε δυό τελείως διαφορετικούς κόσμους, κ. Κόκκινε, πώς θα μπορούσατε να μας καταλάβετε; Εμείς, βεβαίως, απ΄ τά μισητά σε σας ύψη μας σάς βλέπουμε με αρκετή, για την ώρα τουλάχιστον, κατανόησι: νά ξέρετε, όμως, και χάριν αυτής ακριβώς της στοιχειώδους αμοιβαίας κατανοήσεως, ότι εκτός απ΄τους γνωστούς σε σας χαρταετούς (παμπόρια τά λέμε εμείς στην Μακεδονία - απ΄ ό,τι έχω αντιληφθή στην Αθήνα εσείς κάτι άλλο καταλαβαίνετε μ' αυτήν την λέξι) υπάρχουν και κάτι άλλα πετούμενα τ' ουρανού των ορέων πού λέγονται ΑΕΤΟΙ - δεν θα τόχετε σίγουρα ακούσει... Διότι βεβαίως αυτοί αποστρέφονται την συναναστροφή με άψυχα παμπόρια, παμπόρους, μπαμπούρια (κυρίως των λυμάτων), εμπόρους (κυρίως ιδεών) και με πάσης φύσεως βουτυρόκωλους αστούς εν γένει, συχνάζουν δε στους αιθέρες και στις ορθοπλαγιές τών βουνών, αποτραβηγμένοι απ' τά δήγματα των μυιγών της πλατείας, όπως θάλεγε ο θείος Νίτσε. Και μέχρι να καταλάβουν και να εξυγιάνουν τις πόλεις-χαβούζες της δημοκρατουρίας μας, ευτυχώς για σάς, θάχετε προφανώς εγκαταλείψει τις μάταιες επίγειες μικροχαρές σας, πράγμα επί του οποίου βεβαίως και ισχυρότατα ποντάρετε, καθώς κατανοώ εκ του φουσκωμένου παμπορικού σας στιλ: Όμως μη ποντάρετε επ' αυτού καθ' υπερβολήν, αξιότιμε κ. Κόκκινε!

Διότι, καθώς ήδη επιβεβαιώνετε δι' αυτού τούτου του παρόντος, όλως άμοιροι αστικής παιδείας δυστυχώς κι οι βουνίσιοι αυτοί κι αιθέριοι αετοί στις μέρες μας δεν τυγχάνουν - προσέτι δε, όπερ και σημαντικότερον εν προκειμένω, εξακολουθούν αυτοί και στις μέρες μας να ενδιαιτώνται επί τρωκτικών κι ερπετών, μηδέ των προσαρμοζομένου χρώματος εξαιρουμένων, καθ' όσον δά η διακριτική ικανότης αποτελεί, ομού μετά της πτητικής των μαχιμότητος, την ισχυράν των πλευράν...

Κι αν τά κανάλια κι οι θερμοκοιτίδες των συνασπισμένων τρωκτικών είν' όλα υπό έλεγχον, είδατε πώς με χέρια και ματιές σαν ξίφη και ρομφαίες οι αθεόφοβοι θραύουν τις τζαμαρίες σας - κι όσο κι άν τούς ξορκίζετε, στις βουτυρομπεμπεδικές σας θερμοκοιτίδες δεν χωρούν, κι ούτε καθόλου οι εικονικές κωλοχαρτικές αξίες των πάμπερς σας τούς επηρεάζουν, **όσο κι αν αυτές στον εικονικό σας κόσμο, και ουχί άνευ και της υμετέρας μάλιστα συμβολής, κυβερνούν!** Γι' αυτό, λοιπόν, παραμείνετε κ. Κόκκινε καλλίτερα στην εγγύτητα των βουτυρόκωλων παμπερομπεμπέδων της αγαστής σας ομηγύρεως: **"ΣΤΥΓΕΙΤΕ ΓΑΡ ΔΕΙΠΝΑ ΑΙΕΤΩΝ!!!"** - φυσικότατα...

[*] *Αμουσία το πλέον μέρος εν βροτοίσιν*
λόγων τε πλήθος` αλλ' ο καιρός αρκέσει
φρονείν τι κεδνόν` μη μάταιος α χάρις γενέσθω.
(Κλεόβουλος)

<u>Συνιστώμενες Ιστοσελίδες:</u>

http://www.theneworder.org/ (ΗΠΑ, Com. M. Koehl)
www.glasnet.ru/~dionis/belalvy.htm (Ρώσοι φιλέλληνες, εμβριθέστατοι Ιδεολόγοι!)
www.barnesreview.org (Περιοδικό. Ιστορικών Ερευνών)
www.natvan.com και
www.natal.com (Dr. W. Pierce)
www.ihr.org/conference (Ινστιτούτο Αναθεωρητισμού)
Www.jewwatch.com/ (Αντισιωνισταί)

Ελληνικές ιστοσελίδες

//elliniki-politiki.gr
www.xrushaugh.org

Αλληλογραφία

Ελλάδα. Οι άνθρωποί της φυτρώνουνε σ' ένα κομμάτι γης πανίερο. Γείτονάς τους παντοτινός η πέτρα καί ο ρύαξ, ο λόφος κι η παρακειμένη δρυς.

Δρυς είναι κι ο γερο-Φιλήμονας - και η φιλύρα που στό πλάϊ του ολοχρονίς θροΐζει είναι η Βαυκίδα, κατά τον αρχαίο μύθο.

Σαν τα δεντριά κι οι άνθρωποί μας ζουν τ' ακίνητα σ' ένα κομμάτι γης.

Αλλ' ήρθαν κάποιοι άλλοι μιστωμένοι, που με τον μασονικό χαράζοντας κανόνα και τον διαβήτη τους τον εργολαβικό, σκυλιασμένοι να μας ξεριζώσουν βάλθηκαν - και κίνδυνος υπάρχει, οι άνθρωποί μας ν' αποξεραθούν.

Με την γενέτειρά μας γη ο δεσμός, είναι του δένδρου ο δεσμός με την γυροτοπιά του.

Γνέθοντας την ζωή μας στής Ιεράς τον Άξονα Δρυός, πού στην Γή αυξαίνει τούτη απάνω την γενέτειρα, την απ' το Αίμα ποτισμένη των προγόνων, στού Κόσμου απάνω ιστάμεθα την Βούληση και κατά την ίσια θέληση προβαίνουμε της Φύσης.

Για να σωθή η Πατρίς, να στρατευθούν τά μέσα πρέπει, που από πανάρχαιους οι προπάτορες καιρούς στην Δράση να μετέρχονται κατέχαν. Δράση στην ήρεμη απάνου στηριγμένη του Έθνους Δύναμη - ακηλίδωτη αξία, και ο μόχθος να την φτάσουμε πολύς, σέ τεθλασμένη εκτυλισσόμενος ανηφοριά, απ' τών Θερμοπυλών τους ήρεμους βιγλάτορες και τς Σαλαμινοπρομάχους, μέχρι τους συναγωνιστάς μας που κεντράρονται στο στόχαστρο - μά και στά κρατητήρια των φαύλων "φεουδαρχών".

Μωροί στην σκέψη και στην πρόθεσ' πονηροί οι Διαβητοκρατούντες, προσκυνηταί της Νέας Ιερουσαλήμ.

Αφιονισμένες οι μηχανικές διάνοιές τους, σαν κουρντισμένες τυφλές ψάχνουν στους στοχασμούς μας γιά να ευρούν, "σωβινισμού", "πατριδο-τύφλωσης" καί "φυλετομανίας" "ένοχα" ίχνη αλλά, ζών ένα φώς ούτε να παραγάγουν ξέρουν, μά και να το προσλάβουν δεν μπορούν. Οι στείρες γιατί και σκοτεινές καρδιές τους, δουλοπρεπώς υπό το κράτος νευρικών παροξυσμών καί ταραχών νοητικών τελούν.

Σκοπός τους, τις πνευματικές διαφθείροντας του Κόσμου τις αυθεντικές δυνάμεις, μη αποδίδοντας ούτε τον απαιτούμενον στην Φύση σεβασμό, άλλου είδους φως υπόκοσμο και τεχνητό σαν "λύση" να προωθήσουν.

Αν κάποιοι νέοι απ' τις υποδείξεις αυτές μας ερεθισμένοι, το αληθινό τους Νόημα αντιληφθούν, και το ιδούν ως Νόμο υπέρτατο πού αλήθεια είναι - να βοηθήσουν τότε, δίχως άλλο, στης προαγωγής από κοντά κι αυτοί του Έθνους θα προστρέξουνε τον άγιο Αγώνα.

Δεν είναι μώρα και παραλογιά κανείς για μια δικαιοσύνη να μιλήσει, που έρχεται απ' τις πέτρες της Πατρίδος ανεβαίνοντας κι από τα βράχια γαντζωμένη, πού στους ανθρώπους δίνουνε την άλκιμη μορφή - και πίσω πάλι αυτά την παίρνουν, λαβαίνοντας κάτι έτσι κι εκείνα από το πρόσωπο του ανθρώπου, του πολεμιστή.

Στο απόρημα, εάν ο άνθρωπος ζει, όταν ζει, και στο άν έχει πεθάνει, αφού πεθάνει, εκείνου μόνο μπορετό του ν' απαντήσει, πού αυτόν έχει τον Δρόμο πάρει αυτόν, που ο πολεμιστής χαράσσει. Εκείνου, σαν στο χάσμα ίσια τραβήξει, ποτέ στο αέτειο διάβαπέταγμα δεν λείπουν οι ανθοί. Και σαν έχει στον ώμο του, στο διάβα αυτό-γιοφύρωμα του Απείρου, τον πέλεκύ του τον πολεμικό αντάμα - από την ίδια Δρυ κι αυτόν φτιαγμένο.

Τού πολεμιστού η αμηχάνευτη αρμονία, κοιτάξτε πώς ανάλαφρα διαβαίνει κι αυτονόητα νικά, ώ νέοι κι είν' άκρατη δύναμη δαύτη, γύρω και δίπλ' απ' το Ακίνητον Κινούν, ξεχείλισμα ψυχής αυθεντικό, μυχίως απ' αυτό χρυσοθρεμμένης! Φεύ τοίς δεσμώταις, πού της νιότης μας την υψηλοφροσύνη, στην προκρούστεια κλίνη καθηλώνουν της ψευτιάς τους, της μαρξοπροφητικής ή εμπορακίστικης διαβητοχάρακτης φεουδαρχίας - κι υποτέλειας των κακούργων αφεντών τους!

Βοηθάτε με, Θεοί, τον Πέλεκύ μου μόνο νάχω, στην συντροφιά μέσα την άλκιμη άξιος νάμαι, του εκδικητού Θησέα!

Χρ.. Αναγν.

Η Ζωή απαρτίζεται από σπάνιες μεμονωμένες στιγμές υψηλής σημαντικότητος και αναρίθμητα πολλά διαστήματα κατά τα οποία, στην καλύτερη περίπτωση, αιωρούνται μπροστά μας οι μνήμες εκείνων των στιγμών. Ο Έρωτας, η άνοιξη, κάθε αληθινή μελωδία, οι βουνοκορφές, το φεγγάρι, η θάλασσα - όλα τους μιλούν κάποτε ολάκερα στην καρδιά μας, αν βέβαια συμβή να μας μιλήσουν ποτέ. Γιατί πολλοί άνθρωποι δεν έχουν κάν τέτοιες στιγμές - αλλά αποτελούν οι ίδιοι διαστήματα και παύσεις στην Συμφωνία της πραγματικής Ζωής.

Φρ. Νίτσε